

ХЕДЕР МЕСИИ

СУДКОБА ОДВАРА
У РОЈ ОД ЕДНОРОЈ

ХЕДЕР МЕСПИ БИЛКОВА ОТВАРА И РОГ ОТ ЕДНОРОГ

chitanka.info

Ако можеш да управляваш материята, ще спреш ли за миг — да помислиш за последствията?

Ако можеш да управляваш хората, ще спреш ли за миг — да помислиш струва ли си?

Ако можеш да бъдеш бог, ще спреш ли за миг — да помислиш притежаваш ли силата да се справиш?

Приключението продължава и героите от „Демон, юда и магьосник“ оживяват отново на страниците на „Билкова отвара и рог от еднорог“. Как и кой ще отвори и третата книга, ще свали ли Деница булото си на юда и ще успее ли Салистар да подчини Биляра на волята си? Отговорите ви очакват, но се заплитат и нови загадки, защото краят на историята все още предстои...

1. ЕНЬОВЧЕ

Тя бе малко момиченце, босо, гологлаво, с тъмни, ококорени очи. Затича се към високите треви и се овъргала със звучен смях сред зелените стръкове и листа. Росата я окъпа, а слънцето, светло и усмихнато, позлати буйните ѝ коси. Пред очите ѝ блесна нещо ярко и жълто. Тя се наведе и го вдигна. Бе намерила венец, обсипан с жълти дребни цветчета. Огледа го с възхищение и внимателно го намести на главата си. Тогава се случи нещо невероятно. Гората около нея се преобрази. Беше си същата, но пълна с нови и нови същества, никому непознати. Видя дребни джуджета, крачеци в стройна редица. Из въздуха се гонеха крилати, ефирно искрящи феи, а един бял еднорог притича между дърветата. Изумително! Дори ѝ се стори, че иззад близкия храст предпазливо я наблюдава мъничък зелен дракон с черни, лъскави очи.

— Не може да бъде — ахна тя и в този момент усети, как някой подръпва полата ѝ.

Огледа се и видя едно джудже. Беше луничаво, с руси коси, зелени дрехи и заострени ушички.

— Върни ми венеца — каза троснато то.

— Но аз виждам толкова нови неща, като съм с него. Остави ми го, моля те — примоли се момичето, — нека го понося още малко и ще ти го върна.

Джуджето я погледна начумерено:

— Аз съм духът на еньовчето, от него изплетох този венец. И ако остане още малко на главата ти, ще се превърнеш във вейница.

— Какво е вейница? — попита момичето.

— Ще общуваш с духовете на билките.

— Но това е чудесно — зарадва се тя. — Тогава нека се превърна във вейница.

— Ако това е желанието ти, добре — отговори джуджето и си тръгна.

— Хей, почакай — извика тя след него, — къде тръгна?

Но джуджето не се обърна повече. Навлезе сред дърветата и изчезна. А тя продължи да се оглежда наоколо, открила един цял нов свят.

I ГЛАВА

СМЪРТ

Над нагънатите Карпонили, извисили върхове в необятните небеса, тегнеше тишина. Слънцето ярко печеше и къпеше в светлината си околния свят. Но нито птичка пееше, нито ветреца подухваше сред клоните на вековните дървета. Сякаш зла сила бе пропъдила всяка радост и всеки дъх на живот.

Сред тишината се разнесе писък на ужас, а от небето се спусна светъл силует, плясна за последен път с криле и се претърколи на земята. Красивото създание бе ранено и от тялото му струеше жълта кръв. С мъка се надигна и погледна към небето. Видя ги да летят с удивителна скорост. Сивите на тези, които я нападнаха. Те я наобиколиха от всички страни, пърхаха с шарените си криле, а очите им гледаха диво и кръвожадно. Вкопчваха се в лицето ѝ, дращеха сияещата кожа и впиваха поглед в яносините очи на асурата. Тя нямаше повече сили да се бори; безполовите замъглиха съзнанието ѝ, а кръвта се стичаше на жълти струйки по угасналата ѝ кожа.

Тогава сивите чуха в съзнанието си зова на майка си и се отдръпнаха от тялото на жертвата, което остана да лежи, отпуснато и посивяло, на студената земя. Два силуета закриха слънцето с огромните си крила и се спуснаха плавно над умиращия труп. Асурите, мъжка и женска, с лекота кацнаха до тялото и устните им оголиха бели и остри зъби. Жадно се нахвърлиха сияещите, късайки парчета от гаснещата плът. С последни сили жертвата им отвори яносините си очи, в които просветна само безумие. След миг ги затвори завинаги.

Но сияещите не се заситиха с до кости оглозганото тяло на асурата. Издигнаха се и полетяха към Демонските чертози. Величествената каменна сграда беше пуста, препълнена единствено със скелетите на загиналите войници. Смърт сееха асурите, убиваха безмилостно. Красиви и страшни, светли и кръвожадни, те не оставяха живот след себе си. Месеци изминаха, откакто се родиха и поведоха

войната за Майката. Ужас и страх посяха в Карпонили и дори тигърът тревожно оглеждаше небето всеки път, когато излизаше на лов. Могъщи оръжия притежаваха сияещите — първородните сиви, които с поглед омаломощаваха жертвите. Но краят на войната бе близо. След днешната битка само две двойки останаха да се бият за правото над последното — пето Дърво.

* * *

Безмер се извърна назад, да провери всичко ли е наред. Конниците го следваха в колона. Не се чувстваше добре без слуха си и постоянно въртеше глава насам-натам, за да компенсира липсата му. Очевидно и останалите войници имаха същия проблем, защото не спираха да се оглеждат на всички страни. Безмер се ориентираше лесно. Не се затрудни да намери пътя към манастира и лагера на Бакуриан, тъй като бяха изминали само два месеца, откакто със Салистар напуснаха мястото.

Някъде по обяд след дълъг преход се озоваха в местността, където бе лагерувала уголската войска. Гледката от погрома мрачно контрастираше на свежата буйна растителност. Шатрите отдавна бяха порутени и раздраните им платна тук-там се вееха на слабия ветреца. Грозно стърчаха копия, въргаляха се щитове, мечове, брадви, ножове... Парцаливи останки от дрехи, ботуши и войнишко снаряжение шаренееха в избуялата трева. И сред всичко това лежаха до бяло оглозганите скелети на хиляди войници и стотици коне. Над поляната се носеше жуженето на многобройни насекоми, примесено с успокояващия ромон на близката река. Но за глухите войници тишината като черно проклетие допълваше грозната картина на гибелта. Те продължиха мълчаливо по пътя си към манастира и никой от тях не извърна глава назад.

Безмер мислеше за асурите, които още не бе виждал с очите си. Салистар го предупреди, че са неземно красиви, но страшни и опасни. Съмнението отново загложди мислите му. Дали ще се справи със задачата и ще се измъкне ли жив от Карпонили?!

Пред очите му зейна дълбоката пропаст, преграждаща достъпа до манастира. Широкият път над нея белееше, осветен от жаркото слънце.

Безмер отново се огледа и вдигна поглед към небето. От светлите създания нямаше и следа. Той скочи от коня си, останалите го последваха. В мълчание мъжете отведоха конете си сред дърветата, да се напасат със свежа трева и да починат сред тучните поляни. А те се върнаха и тръгнаха пеша по пътя над пропастта.

Безмер не знаеше на какво ще се натъкне в манастира, но едновременно го мъчеха нетърпение да приключи по-бързо с мисията си и страх да се срещне очи в очи с асурите. Пътят свърши и пред погледа му се разкриха нови скелети и боклуци. Той не се извърна към войниците зад себе си. Знаеше, че и те изпитват неувереност и страх, но ужасът от Салистар, или от това, в което се бе превърнал, бе много по-голям и ги караше да вървят напред.

Над него падна сянка и той вдигна поглед нагоре. От небето се спускаха две асури. Той ги посочи на войниците с ръка. Мъжете насочиха арбалетите си към двете светли създания и примижаха, заслепени от слънцето. Изчакваха създанията да навлязат в обсега на стрелите им. Но миг след това настана бъркотия. Сред тях изневиделица се появи стадо сиви. Много дребни в сравнение с мъжете, но диви и бързи, сивите се опитваха да докопат лицата на войниците. Вкопчваха се с острите си нокти в кожата и впиваха поглед в очите им. Безмер бе изумен. Той бе виждал многократно стада на сиви, но такива за първи път. Първородните сиви на младите асури бяха съвсем различни от тези на майката. Родени, за да помагат на асурите във войната им за оцеляване, те бяха значително по-едри, по-бързи и зли. Ръкоподобните им двойни крайници завършваха с остри нокти, които изпускаха лепкава и гъста слуз, с която залепваха за кожата. Веднъж вкопчили се, бе нужна неимоверна сила, за да бъдат оттласнати.

Безмер хукна към входа на манастира. Още нито една сива не се бе докопала до него и той бързаше да намери подслон от ярките слънчеви лъчи, които го заслепяваха и му пречеха да се защити. Надяваше се, че повечето от мъжете ще го последват. Нямаше смисъл да вика, защото всички до един не чуваха. Успя да се добере до портала, над който широката тераса хвърляше дебела сянка, и се извърна назад. Дванадесет от мъжете го следваха и бързо се долепиха с гръб към стената и с арбалети, готови за стрелба. Но останалите осем войници не сполучиха да се освободят от очите и ноктите на сивите.

Всеки от тях се въртеше в кръг, вкопчил ръце в нападналото го същество. Безмер не чуваше крясъците им, но от време на време зърваше нечия окървавена и сгърчена физиономия. Той знаеше какво ги очаква и страх скова сърцето му. Дори да залови асурите и избие сивите, тези осмина щяха да изгубят разсъдъка си.

— Проклятие — прошепнаха пресъхналите му устни.

Но нямаше време за губене, сивите ги видяха и шеметно полетяха към тях, докато двете асури кръжаха високо в синьото небе на безопасно разстояние. Мъжете, с цялата ловкост и бързина, на които бяха способни, изпращаха стрелите си срещу злоещите създания. Телата на летящите гадини тупкаха едно след друго на земята като зрели плодове. И повече не помръдваха.

Щом се увери, че цялото стадо е избито, Безмер насочи арбалета си към небето. Асурите продължаваха да кръжат над тях, но все още извън обсега на стрелите, и сякаш нямаха намерение да се приближат. Пот изби по челото на Безмер. Усещаше, че ще ги изгуби. В този момент погледът му попадна върху осмината, които не успяха да се спасят от атаката на сивите. Те се въртяха в кръг, ръкомахайки, лутаха се напред-назад с некоординирани движения. Тогава в главата му се роди идея и той, без да се бави, остави арбалета на земята, излезе няколко крачки напред и започна да имитира същата лудост. Другарите му, наредени до широката порта, го гледаха с неразбиращи очи. Той с гримаси и ръкомахания ги прикани да се присъединят към него. След кратък миг на недоумение мъжете го разбраха и се присъединиха към налудничавия му танц. Известно време не се случи нищо. Асурите продължаваха да кръжат над тях, без да се спускат по-ниско. Безмер отчаяно продължаваше да се върти и ръкомаха, като се стараяше да не изпуска от поглед нито тях, нито арбалета си.

И ето че асурите се спуснаха предпазливо надолу. Бе успял да ги надхитри. Сърцето му се разтуптя толкова бързо, че светът около него се завъртя, а по челото му изби студена пот. Страховити бяха тези светли създания с огромните си криле. Накрая едното кацна на няколко метра от него и го погледна с ясните си сини очи. Безмер едва се удържа да не зяпне. Виждаше асура за първи път, а тя беше изумително красива. Но се овладя и продължи да се върти като полудял, приближавайки се максимално до арбалета си. Създанието прибра криле, изправи се и тръгна към него. Тогава Безмер се свлече

на земята и грабна зареденото оръжие. Прицели се в асурата, която отново разперваше криле, готова да отлети. Разбрала, че е попаднала в капан, тя пищеше, но писъците ѝ не можеха да му навредят. Стрелата изсвистя и се заби в светлата кожа на създанието. Асурата се присви, жълта кръв рухна от рамото ѝ, но въпреки това успя да разпери криле. Издигна се, ала още една стрела прелетя и се заби в крилото ѝ. Тогава сияещата изпищя от болка и ярост, претърколи се на земята и остана да лежи, свита, с разперени крила.

Безмер се огледа. Другарите му бяха повалили втората асура на земята и с интерес разглеждаха странното създание. Единствено осмината, които безполовите подлудиха с погледите си, танцуваха още налудничавия си танц, без да осъзнават какво се случва наоколо. Безмер се затича бързо към тях и спря до един от мъжете. Хвана го и разтърси раменете му с цялата си сила. Мъжът го погледна за миг с безумни очи и започна да ръкомаха неориентирано с ръце, а от изсъхналите му и побелели устни потекоха лиги. Безмер го пусна, отдалечи се, със свито сърце зареди стрела в арбалета и стреля. Тези бяха обречени, щеше да спести мъките им. Зареди оръжието още седем пъти.

После се върна при останалите и ги подкани с жестове да бързат. Не знаеше кога ще се появят други асури и сивите им. Трябваше да се скрият възможно най-добре. Мъжете го последваха с наведени глави. Съдбата на другарите им ги потресе, но вярваха, че водачът Безмер постъпва правилно. Пренесоха телата на сияещите в манастира, запушиха устите и овързаха телата им с въжета.

Когато намериха подходящо помещение да се приютят, Безмер изпрати петима войници да докарат и приберат под покрив и конете. Едва сега си даде сметка колко безразсъдно ги оставиха в гората. Добре че бяха на открито и сивите налетяха на тях, а не на животните. После се зае с грижи по оцеляването на асурите. Извади стрелите, проми раните с лечебна отвара и ги превърза. Крилото на мъжката асура беше счупено и той се потруди да намери подходящ клон за шина и добре да го намести, преди да го превърже. През цялото време сияещите не отвориха очи, но той знаеше, че са в съзнание. Трепваха, когато промиваше раните им и дишането им се учестяваше. Безмер добре се погрижи за тях и дори успя да направи препаски, с които да

скрие голотата им. Те прекалено много приличаха на хора, за да ги остави голи.

Привечер, когато мъжете извадиха провизиите си и започнаха да се хранят, мъжката асура отвори очи. Безмер не знаеше как да общува с тези създания. Взе част от храната си и я постави с подканящ жест пред него. Синият поглед жадно се устреми към парчето месо. Безмер отпусси устата му и месото изчезна за миг, смляно от острите зъби на сияещия. Тръпки побиха Безмер и той със страх намести превръзката обратно. Сияещият продължи да будува, но женската асура не помръдна и не отвори очи. Обаче равномерното ѝ дишане успокояваше Безмер.

Постепенно всички заспаха. Само един от мъжете остана прав, с вперен в мрака поглед, за да пази останалите.

* * *

На север от Черната планина, там, където свършваше областта Ябрус и започваха границите с Раха, вече вееха ледените ветрове. Почти навсякъде из територията на Биляра кълбетата изчезваха напълно само през тринадесетия месец. Но тук поради настъпилия студ нито едно кълбо вечна светлина не беше оцеляло. Нощите се спускаха над пустата земя черни, студени и дълги. На стотици километри се нижеше равната и неприветлива раханянска земя, обрасла с храсти, тръни и тук-там някое чворесто дърво. Бе нужен близо месец, за да се стигне до столицата на Раха. Но освен време бе необходимо и чудо, защото раханяните не обичаха чужденци. Дръзналите да навлязат в земите им без декрет от Неранза III-та Великата, владетелката на Раха, изчезваха безследно.

Дива и опасна беше тази земя, а столицата ѝ Загора стъписваше и смайваше, както с огромните си размери, така и с предградията, пълни с нищета, грозота и сивота. За разлика от билярските градове — повечето оградени със стена, а по-големите дори с по две, разделящи външния от вътрешния град — Загора нямаше стени. Бе заобиколена от километри земя, върху която грозно стърчаха жалки и продънени, паянтови постройки, сглобени направо върху лепкавата, черна кал. Дело на най-мизерните раханяни — просяци, джебчии и всякаква

пропаднала сган, тези подобия на къщи приютяваха невероятно много хора. За обикновен човек от вътрешността на града да попадне всред това гето, бе равносилно на смърт. Денонощно войската на раханяните охраняваше границата, разделяща гетото от вътрешността, и не допускаше никой — нарочно или случайно, да я премине.

Съществуваха само три начина да се влезе и излезе от Загора. Първият бе през Тунела. Изградени от каменни блокове, две безкрайно дълги успоредни и високи по три метра стени, на отстояние близо километър една от друга представляваха Тунела. Той отвеждаше пътниците далече от гетото. На изхода и на входа му винаги пазеха войнишки отряди, които проверяваха влизащите и излизащите и ги охраняваха от крадливата сган, заобикаляща града. Но и да нямаше охрана, пътниците през Тунела, а и самият Тунел бяха неприкосновени, защото жителите на гетото имаха споразумение с Неранза III-та Великата, по-известна като Анза Мустакатата. Тя им беше предоставила земите около столицата, изпращаше им негодната и развалената храна от двореца си, търпеше ги и не се намесваше в порядките на жалкия им живот, а в замяна те образуваха жива стена около града. По този начин Анза Мустакатата контролираше всеки, който влизаше и излизаше от Загора. Под предлог, че го охраняват, пазачите знаеха всичко за всеки от пътуващите. Така Загора само привидно изглеждаше отворен и свободен град.

Вторият начин бе да познаваш някого от гетото, който да те преведе през смъртоносните му лабиринти и през кордона на охраната, а третият — да притежаваш медальона слънце на Анза Мустакатата. Желязна стилизирана глава на озъбено куче във формата на слънце — медальонът бе пропускът, който спасява живот, попаднеш ли в гетото на Загора.

Раха беше бедна страна. Земите ѝ пустееха и не се обработваха, защото бяха неплодородни, по половин година замръзнали, а през останалата — безводни и сухи. Липсваше разнообразен дивеч. За сметка на това обаче раханяните бяха открили тайната на производството на желязо. То бе тяхното злато. Добиваха руда от дълбоките мини на Млечната планина и я обработваха в пещите и работилниците на Жълезен рудник, разположен в подножието на планината. Само на три дни път от столицата, Жълезен рудник беше многохилядно селище с многобройни леярни, ковачници и други

работилници, разположени в ниското, а по склоновете наоколо бяха земянките, в които се раждаха, живеяха и умираха работниците, почти роби. Поради високата смъртност и краткотрайния им живот постоянно докарваха попълнения от всички краища на Раха — основно от жителите на гетата, дръзнали да не спазват споразуменията с Неранза, пленници от военни сблъсъци и набези през границите и хора с различни провинения, независимо от потеклото им.

Раха търгуваше с желязото с държави и племена — близки и далечни. Така си набавяше богатата, от които я бе лишила природата. Въпреки високата цена, на която продаваше желязото, масата раханяни бяха бедни, гладни и кръвожадни. И най-вече дива, тъй като беше голяма рядкост някой да получи декрет за пътуване и да зърне и друг свят, освен „железния“. Тази изолация допринасяше за страховитата слава на Раха навсякъде из цивилизования свят на Гелда Валуния, защото срещата с раханянин беше почти невъзможна. Раха се пазеше от чужди очи и влияние и малцина поданици на Мустакатата имаха шанса да зърнат и чужда земя, освен родната.

Но още по-загадъчна и страшна бе самата Неранза III-та Великата. Истинска потомка на зли духове, за нея говореха, че е в извратена връзка с караконджул, поради което още не се е омъжила. Мълвяха, че е единствената успяла да призове двама курдуш-духове, които да ѝ служат и с които никога не се разделяла. И още неща говореха, и много от тях бяха истинни. Анза Мустакатата бе необикновена жена, сурова владетелка и способна магьосница. Дворецът ѝ бе изграден от камък, малко дърво и много желязо. Изглеждаше страховит, неприветлив и непристъпен, с огромна, озъбена кучешка глава във формата на слънце над парадния вход. Анза рядко го напускаше и малцина я бяха зървали.

И ето че тази вечер Неранза напусна Железен дворец и се отправи заедно със свитата си към Тунела. Но не защото се страхуваше да мине през гетото, където я обожаваша, а защото пътят през Тунела бе най-прекият за селото на оракула.

* * *

Загарда морно въздъхна, изправи се и изтри с ръкав плувналото си в пот чело. Огледа се бързо, да не я види някой, тропна кошницата на земята и седна. Сниши се така че да не я забележат пазачите и притвори очи.

— Псът — долетя нечий шепот.

Тя се озърна смутено. Каля береше шебел и я гледаше изпод вежди.

— Ще те видят, Загардо — просъска Каля, — и тежко ни тогава.

— Млъкни, ма — тросна се уморената Загарда на приятелката си. — Сега ще стана.

Каля я погледна с жал в очите, замълча и продължи да бере от шебела.

Бе настъпил толх, капризен есенен месец, сух и горещ през деня и люто студен вечер и нощем. Жителките на село Кодили работеха за новия император. Беряха шебел — дребен плод, сладък и питателен. Съхнеше на слънце и войниците го носеха със себе си като провизия. Даваше им сили, освежаваше ги и избистряше съзнанието. Но тежко се добиваше. Растението бе ниско и човек трябваше да се навежда, за да го бере. А пък самият плод бе обвит от люспи, които трябваше да се свалят още на стъблото. Откъснеш ли шебел с люспите, те се стягат и вече няма махане.

Загарда тежко въздъхна. Кръстът я болеше. Ръцете ѝ бяха здравата изподрани от острите люспи на шебела и раните щипеха. Гняв се надигна в гърдите ѝ. Работеха като роби от сутрин до вечер и ако зависеше от нея, щеше да остави пазачите да я убият, вместо да удължава мъките си. Но щом видеха някого да спре, гадните псета почваха да бият наред по цялата редица от жени и биеха до смърт. Събра сили и се изправи внимателно. Повдигна кошницата, стисна зъби и продължи да работи, а по бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи. Тази война с Уголия стана причина за страданията им. Кан-император Издулор изчезна и самопровъзгласилият се за нов император като с магия успя да наложи властта си. Но до тях, обикновените хора, достигаха само слухове.

Започна се преди близо месец. В селото пристигна въоръжен отряд и отведе със себе си всички мъже, годни да се бият и носят оръжие. В името на императора. Оттогава за тях не се чу нищо.

Не се мина много и ето че отново се появиха въоръжени конници. Окупираха малкото село и започнаха да принуждават останалите жители да работят за императора. Настана ад. Нямаха милост тези, сякаш не бяха човеци. Докрай изпиваха силите на хората, прибираха изработеното и им оставяха малко, колкото да оцеляват. Биеха, грабеха, всяваха страх. В името на императора. И вършеха всичко това с каменни лица, без злоба, но и без жал. „Тела с пропъдени души“ — така ги нарече майката на Загарда още щом ги видя и за първи път момичето съзря страх в очите й.

Вятърът захладня и потната Загарда усети студ. Вдигна поглед и се огледа. Смрачаваше се. Тук-там някое по-ярко кълбо светеше сред посивялото небе. Скоро щяха да ги подберат в строй като стадо и да ги върнат в селото. Това беше единствената й радост — да се прибере, нахрани и заспи.

— Спира-а-а-й! — завикаха пазачите и вятърът понесе дълго чаканата заповед.

Жените се изправиха, метнаха кошниците на рамо и с бързи стъпки напуснаха полето с шебел. Събраха се на пътя, но мълчаха и не смееха да се зарадват, че най-сетне си отиват в къщи.

— Тръгва-а-а-й!

Въпреки умората се стараеха да бързат, защото конниците се дразнеха от бавния им вървеж и използваша камшиците си. В селото вече имаше няколко обезобразени жени, а една от тях изгуби окото си.

Загарда крачеше с последни сили и не поглеждаше настрани. Зареяла поглед в кошницата на жената пред нея, тя не обръщаше внимание на околния свят.

— Загарда — тихо я повика нечий глас.

Момичето се обърна и се ококори от изненада. До нея крачеше непозната девойка.

Всяка сутрин, преди да отидат на шебелово поле, пазачите ги проверяваха по списък. През целия ден ги охраняваха и накрая под строй ги връщаха в селото. Как тази непозната се бе озовала сред тях бе загадка за Загарда. Тя познаваше всички жители, както на Кодили, така и на повечето близки села, но тази млада жена виждаше за първи път. И въпреки всичко в чертите й забеляза нещо познато, но умората й пречеше да си спомни какво е.

— Коя си? — попита Загарда — Не те познавам.

— Ермиар ме изпраща — отвърна непознатата.

— Но как? — почти извика Загарда, сепна се и наведе глава. Пазачите не обичаха разговорите на висок глас. Един, който яздеше наблизо, изплющя с камшика си и свистящият звук смрази Загарда.

Повървяха в мълчание, но тя не издържа дълго и прошепна към непознатата.

— Мислех, че е мъртъв.

— Не е — отвърна девойката, помълча и също шепнешком каза: — Тази нощ няма къде да отида.

Загарда разбра.

— Не се притеснявай. Ще нощуваш у нас.

Непознатата кимна и двете продължиха да вървят в мълчание, за да не предизвикват пазачите. Щяха да имат достатъчно време да говорят, когато се приберат. Скоро стигнаха сушилните, изсипаха шебела върху дървените скари и се запътиха към къщата на Загарда. Някои от жените се извърнаха след непознатата и продължително я огледаха, но всички бяха уморени и гладни. Любопитството не можа да вземе връх над изтощението.

Момичетата вървяха, а над селото се спускаше мрак. Остър вятър задуха и Загарда затрепери като лист.

— Вземи — непознатата свали дългата си дреха и я уви около раменете на девойката.

— Но ти ще замръзнеш — възрази Загарда.

Непознатата бе облечена странно — с мъжки дрехи за езда, които очевидно ѝ бяха големи.

— Не се тревожи — възрази тя и в изражението ѝ Загарда отново съзря нещо познато.

— Как се казваш? — попита Загарда.

— Нека се приберем — отвърна уклончиво младата жена — и всичко ще ти кажа.

Загарда се загърна с топлата дреха и забърза към дома. Новината, че Ермиар е жив, кой знае защо запали надежда в сърцето ѝ. Наближиха къщата. Един прозорец на втория етаж светеше.

— Трябва да хванем вечна светлина — смръщи вежди Загарда, като се сети, че в къщата е останало само едно кълбо и то е в стаята на майка ѝ. Въпреки студа избягваха да палят камината, защото двете жени трудно се снабдяваха с дърва за огрев.

— Ще запалим камината — повелително отговори непознатата и отново ѝ напомни някого.

Загарда се опита да я погледне в лицето, но светлината от кълбетата бе недостатъчна, за да види ясно чертите ѝ.

Пресякоха двора и стигнаха до къщата. Стопанката отвори вратата и опипом се придвижи към дневната, където кълбетата откънхвърляха макар и слаба, но все пак светлина. Спътницата ѝ я следваше.

— Разполагай се — каза Загарда, — след малко ще се стоплим.

Тя сложи дърва в камината и се зае да запали голям и хубав огън. Беше много гладна и се опита да си спомни какво има в килера. Пламъците най-сетне се разгоряха, тя се изправи и се обърна към... В средата на стаята, осветен от огъня, стоеше Ермиар. Косата му бе пораснала, стори ѝ се някак наедрял, по-мъжествен и по-възрастен, сякаш бяха изминали години, без да се виждат. От изненада Загарда изпусна ръжена и той изтрополи глухо на пода. Огледа се за жената, но от нея нямаше и следа.

— Ермиар — зарадва се момичето и силно го прегърна, — ти си жив.

— Май съм жив — криво се усмихна Ермиар.

— Но къде е онази? — тя се озърна. — А ти? Как се озова тук?

Едва тогава забеляза, че Ермиар е със същите дрехи като на непознатата, но на него му стояха добре.

— Това е странно — каза Загарда, — ти си със същите дрехи като нея.

— Успокой се, нека седнем — каза Ермиар, — трябва да починеш.

— Много съм гладна, Ермиар, ще донеса нещо за ядене. Ти седни.

Тя се върна след малко с питка хляб, сирене и кана вода. Смути се, като ги сложи на масата.

— Знам, че е малко, а ти сигурно си гладен, но нямаме повече.

Тя разчупи питката и подаде половинката на Ермиар. Той не я взе.

— Яж, Загарда, аз не искам.

Тя лакомо се нахвърли на храната. След като се засити, вдигна глава и бързо изстреля всички въпроси, които ѝ се въртяха в ума, докато ядеше:

— Разкажи ми, Ермиар, какво стана в Карпонили? Как загина императорът? И кой е този, новият? Защо се държи така с нас? Къде са жреците с тяхното всемогъщо Живо Дърво? Няма ли да ни помогнат?

— Жреците няма да помогнат, Загарда. Повечето от тях са мъртви, а тези, дето оживяха, служат на новия император. Но сега нямаме време за тези разговори. Трябва да говоря с майка ти.

Загарда кимна.

— Ще се кача да я предупредя, че искаш да я видиш.

Тя се изправи, усмихна се някак притеснено и затвори бавно вратата след себе си. Ермиар остана да я чака в затоплената стая, вирна крака върху масата и тихо засвирука весела мелодия. Но мислите му не бяха весели, странни въпроси тревожеха съзнанието му.

* * *

Анза кръстоса поглед с любимия си и в душата ѝ, както винаги като го видеше, се разгоряха страсти. Никой човек не можеше да се сравнява с него. Тя знаеше, че Беркут я омагьосва с всеки поглед, но това въобще не я притесняваше. Анза доброволно се поддаваше на магията му, защото точно това правеше връзката ѝ с него необикновена и уникална. А и осанката му беше внушителна. Едър, набит и невероятно висок, в дрехи от щавена кожа, а върху тях дълго до земята палто от лисици. Тежки ботуши до коляното завършваха облеклото му. Яздеше великолепен черен аркаински кон, а на едното му ухо блестеше дебела желязна халка. Косата му беше много къса и ясно се виждаха двата изпилени рога. За разлика от повечето като него, той не ги криеше, но все пак ги изпилваше добре. А лицето — грубо, брадясало, с едри и страховити черти, но безкрайно скъпо за Анза. И накрая очите — черни и дълбоки, мятаци искри, извиращи направо от мрачната му караконджулска душа.

„И какво, като е караконджул?!“ помисли си тя за пореден път, но сърцето ѝ се сви от внезапна мъка. Анза много добре знаеше „какво“! Из цяла Раха вече бе плъзнал слухът за връзката им, а хората се бояха от караконджули. Раханяните я обичаха, но тази връзка можеше да срина авторитета ѝ. Анза слабо се тревожеше за авторитета си. Полошото бе, че двамата не можеха да имат деца. Годините минаваха, тя

не беше в първа младост, а основно задължение на всеки владетел на Раха бе да осигури наследници. От женски или мъжки пол — за раханяните не бе от значение. Техните жени бяха равноправни на мъжете и често дори — по-силни и физически, и духом. Но караконджул и човек не можеха да създават поколение, самата природа бе отредила така.

Анза тръсна красивата си глава, да пропъди неприятните мисли, и се усмихна малко пресилено на Беркут. Двамата яздеха един до друг и нямаше човек, който да ги погледне и да не си помисли, че са родени един за друг. Неранза беше едра, висока, добре сложена и силна жена, с горда осанка и изключително красиво лице, макар по него да се забелязваха първите следи от раздялата ѝ с младостта. Гъсти, тежки и лъскави коси го обрамчваха и падаха на вълни чак до кръста. Викаха ѝ Мустакатата, но не защото имаше мустаци, а в знак на почит. Древен раханянски обичай бе да се наричат „мустакати“ онези мъже и жени, които вдъхваха респект и уважение. Повечето раханяни ходеха с големи мустаци, но малцина от тях биваха наричани мустакати. Без съмнение най-заслужилата жена на своето време беше Неранза III-та Великата и затова с гордост носеше това прозвище. А мустаци, направени от овча вълна, слагаше само на военните паради и по време на битка. И тя като Беркут носеше дълго, пухкаво палто от лисици и яздеше аркаински кон, но нейният бе алест. Пътуваха към къщата на оракула вече втори ден заедно с отряд от двадесет войници и съвсем скоро щяха да пристигнат.

Неранза, както и всички владетели на Раха преди нея, се съветваха с оракули. В тази загадъчна, неприветлива и дива земя се срещаха много създания, които хората не само не бяха виждали, но и не искаха да видят, поради слухове и зловещи легенди. Например караконджулите. Говореше се за цяло село, населено само от караконджули, и дори само слухът за него пропъждаше раханяните от местността, където се считаше, че се намира. Иначе по един, по двама караконджули се срещаха често даже из самата Загора. Отличаваха се с прекалено едър ръст и невероятно черни очи. Друг белег бяха рогата, но повечето караконджули старателно ги изпилваха и прикриваха под гъстите си коси. Имаха и по-издължени и изострени кучешки зъби, което им придаваше кръвожаден вид. Само женските бяха трудни за разпознаване, защото си личаха единствено по тъмните очи, и то

невинаги. Срещаха се, макар и рядко, и такива с лешникови очи. Хората не обичаха и се плашеха от караконджулите, защото бе известно, че убиват срещу пари. По характер бяха мрачни, груби, дръпнати и можеха да омагьосват. Ако някой човек се сдружеше с караконджул, го смятаха за омаян от магиите им и той също изпаднаше в изолация. Раханяните най-много се опасяваха от женските — да не ги подмамят и омагьосат, преди да се усетят, че си имат работа с караконджул. Въпреки това, караконджулите живееха добре в Раха, защото бяха най-добрите ковачи, зидари и строители. В Загора имаше само три сгради, строени от караконджули и никой никога не бе успял да построи друга, равна на тези трите.

Оракулите и те не бяха като останалите човеци. Дребни като джуджета и доста зли. Предсказваха точно и вярно, но умишлено премълчаваха хубавите неща. Винаги скриваха предвещанията за всичко светло и добро, което имаше да се случи. Поради тази причина хората ги избягваха и не ги обичаха. Свързваха ги все с лоши поличби и нещастия. Но Анза мъдро заключаваеше, както и всички владетели преди нея, че нещастieto е това, от което човек трябва да се пази. За какво ѝ е да знае за хубавото, то винаги е добре дошло.

Предсказателката, с която се съветваше Неранза, живееше в изоставеното от хората село Тропотче, което се състоеше от двадесетина къщи, обитавани от оракули, и то все женски. Женските имаха по-силен усет към вибрациите, особено по-възрастните и бездетните. Майките бяха прекалено заети с децата си и не успяваха да улавят вибрациите като останалите ясновидки. В Тропотче нямаше майки с деца. Имаше една-две по-млади бездетки, а останалите изживяваха старините си.

Пред кавалкадата се очертаха силуетите на разнебитени дървени къщи. Кълбетата вечна светлина вече не светеха, убити от студа, и в настъпващия мрак светлина идваше единствено от два-три прозореца срещу тях. Внезапно наоколо им се спусна гъста мъгла и скри селото от погледите им.

— Проклето място — избоботи Беркут с характерния за караконджул дрезгав глас.

— Няма да се бавим — успокои го Анза и се усмихна.

Оракулите и караконджулите не се обичаха и все гледаха да си напакостят. Беркут, верен на природата си, започна да нервничи още

когато разбра, че тя иска да отидат в Тропотче. Мърмореше и обясняваше, как няма да дойде с нея, как е луда да се занимава с тези зловни дребосъци... Накрая призна, че не може да я изостави и тръгна, ала през целия път не пропускате да изтъква колко е ядосан.

Нощта и мъглата ги принудиха да забавят ход, но Беркут, раздразнен и нетърпелив, избърза и тя изостана след него. Тъмният му силует призрачно се поклащаше пред нея, а влажният въздух размиваше очертанията му.

Изведнъж вдясно, изсред мъглата и черните голи дървета изникна фигура. Неясен дребен силует на млада пророчица. Анза се стресна, но бързо овладя страха и понечи да спре коня. Ала младата предсказателка поклати глава, сякаш за да я спре, затвори очи, протегна двете си ръце и положи длани върху корема си. Поста така за миг, обърна се и изчезна сред дърветата още преди Анза да реагира по какъвто и да било начин. Въпреки че случката я озадачи, тя реши да не обръща внимание на дребосъчката и отново насочи мислите си към предстоящата среща. Знаеше че повече от три въпроса изтощават оракула и го объркват, затова започна внимателно да обмисля какво да попита.

Когато от мъглата изникна първата къща, Беркут дръпна поводата и изчака да се изравни с Анза. Зад тях дрънчаха юздите и оръжията на раханянските войници, но мъжете мълчаха и не продумваха. Лошото време ги потискаше, а и мрачното оракулско село допълнително ги угнетяваше. От прозореца на дървената къщурка се процеждаше слаба светлина от лоена свещ, единственото доказателство за живот в притихналото безлюдно Тропотче.

— Това е къщата — Анза посочи с жест паянтовата постройка.

Слезе от коня право в лепкавата кал. Беркут понечи да я последва, но тя продума тихо, така че казаното да стигне само до неговите уши:

— Предсказанието засяга само мен, чакай ме тук.

— Не, жено — изтрещя дрезгавият му глас, — ако бъдещето ти засяга само теб, още сега си тръгвам и няма да ме видиш повече.

В очите на Анза просветна весела искрица, но лицето ѝ остана сериозно, когато му отвърна:

— Обичам те.

— Без тия — избоботи той и се смъкна от седлото, — каквото и да ми говориш, идвам.

— И да дойдеш, пак те обичам — засмя се тя и пхна ръка в неговата.

Беркут я изгледа с магични, тъмни очи и Анза не се възпротиви втори път. Двамата тръгнаха, хванати за ръце, към мъждукащата светлинка.

Капитанът на раханяните въздъхна тежко, докато ги наблюдаваше, и даде знак на войниците да слязат от конете. Всеки път едно и също. Стигнаха ли дотук, тя не им даваше да я следват. Анза скачаше от коня, влизаше в първата къща на Тропотче и след половин час излизаше кисела, люта и свъсила вежди. След това дълго препускаше по обратния път, без да държи сметка за умората и на конете, и на хората, последвали я в туй затънтено място. Само че този път не беше съвсем като предишните. Сега с нея се мъкнеше този караконджул, проклетото зло. Бе ги застигнала мъгла, а и онази дребната сред дърветата... Тръпки го побиха, като се сети за малката пророчица. Капитанът яздеше точно зад Анза и я видя. Призрачен, дребен силует сред лепкавата, задущлива мъгла.

— Капитане — Анза крещеше от дървената къща на пророчицата, — ела!

Той извади меча си. Не беше като друг път, съвсем не. Анза никога не го викаше вътре. Сърцето му се сви от неприятно предчувствие, докато тичаше към къщата.

И то не го излъга. Влезе в тясно помещение, затрупано с прашасали вещи и парцали, чиито очертания едва се различаваха на слабата светлина от свеща. Противна миризма на застояло, плесен и влага го удари в носа. Анза бе клекнала до нечие тяло на земята, а силуетът на огромния караконджул, изправен до тях, хвърляше тъмна сянка върху им. Капитанът се извърна и направи знак на последвалите го мъже да изчакат навън. Очевидно нищо не заплашваше Неранза. Но смъртта витаеше из въздуха, потискаше и го накара да се приближи с тихи и внимателни стъпки към тримата. Леден хлад сякаш пролази през вътрешностите му, когато погледна към мъртвия труп на оракула. Тя лежеше със затворени очи, положила длани върху корема си. Позата ѝ поразително му напомни за онази, появилата се сред дърветата. Само дето мъртвата тук бе стара, съсухрена и с набраздена от бръчки кожа.

— Още е топла — заключи Неранза, без по лицето ѝ да премине дори сянка от някакво чувство. Изправи се рязко и погледна към капитана:

— В гората наоколо скита млада пророчица. Намерете ми я.

Капитанът бързо се обърна и с удоволствие напусна отровната атмосфера в мизерната барака. Анза се приближи до свеща на прозореца и сбърчи нос. Дори и слаба, светлината бе достатъчна, за да разкрие мръсотията и нищетата на това място.

— Да вървим — рече тя и без да погледне повече към оракула, излезе навън. Пое дълбоко от мъгливия влажен въздух, издиша и тръсна тежката си коса. Отметна я от лицето си, загърна се в пухкавата кожа и се обърна към Беркут:

— Трябва да проверим останалите къщи. Онази, дребната, може да се е прибрала и наш'те напразно да я дирят в гората.

— Каква дребна? — намръщените му вежди се свъсиха още повече над черните очи.

— Когато идвахме насам, в гората сред дърветата се появи млада пророчица и застана в същата поза, в каквата е оракулът вътре. Сякаш искаше за нещо да ни предупреди. После веднага изчезна. Тогава ти беше напред, а аз я подминах, но сигурно онази дребосъчка знае нещо.

— Какво има да знае!? Дъртата е достатъчно древна, за да си пукаса сама. Не виждам какво още дирим тук.

— Трябва ми оракул. Щом моята е мъртва, ще търсим другата.

— Тези дребни, всичките са измамници. Бъдещето е непредсказуемо. За какво ти е да слушаш лъжите им?

— Те улавят вибрациите на душите, Беркут. Вярно е, че бъдещето никога не може да се предскаже точно, но вибрациите са тези, които го създават. Затова и оракулите рядко грешат.

— Не им вярвам — отново избоботи Беркут и впери поглед във валмата мъгла, стелещи се над разкаляната черна земя.

Анза изгуби търпение и сбърчи чело в недоволна гримаса. Не беше свикнала да се съобразява с нечии чужди терзания. Ала не ѝ се влизаше в конфликт, затова замълча и тръгна към останалите къщи. Беркут я последва, но на лицето му се изписа яд, ноздрите му се разшириха и повдигнаха горната устна. Канините^[1] се белнаха, дълги и остри, и ако сега насреща си видеше оракул, като нищо щеше да го разкъса.

[\[1\]](#) Канини — Кучешки зъби. ↑

2. БЕЛАДОНА

Погледът ѝ се спря на едно ниско, храстоподобно растение, обсипано с тъмно-лилави камбанки. Те блестяха приказно на слънцето, покрити с утринна роса. Благодарение на венеца от еньовче тя виждаше цветовете по-ярки и наситени и всичко наоколо, цялата природа сякаш ѝ говореше и я мамеше с красотата си. Искаше ѝ се да отиде до всеки цвят, до всяко дърво и да ги съзерцава с часове. Но растението с моравите камбанки я привлече повече от другите и тя се запъти с бавни крачки към него. Две сребристи малки феи хвъркаха пъргаво сред листата му, а една пчела, жълта и мъхеста, жуужеше троваво след тях.

— Прекрасно е, нали? — каза един топъл глас зад нея.

Тя стреснато се обърна и видя висока жена — красива, с тъмни коси и очи, а устните ѝ имаха същия цвят като камбанките на растението.

— Да — отговори момиченцето, — коя си ти?

— Аз съм духът на това растение.

— Така ли? — зарадва се тя. — Щом разговарям с теб, значи вече съм вейница?

— Да, ти си вейница — дружелюбно се усмихна жената.

— Може ли да си откъсна от тези цветове? Много ми харесват — попита момичето.

Изведнъж всичко наоколо притъмня, срещу нея духна вятър, развя косите ѝ и замалко да отнесе венеца от еньовче. А хубавата жена се преобрази в зла и свирепа вещица. Остри, бели зъби се показаха иззад лилавите ѝ устни, тъмни сенки покриха очите ѝ, а гласът ѝ прозвуча страшен и свиреп:

— Вейнице, ти знаеш ли силата ми? Врата към живота и смъртта е беладоната, а не украса за косите ти.

— Но аз не исках да те обидя — проплака момичето, уплашено до смърт от духа на растението.

Тогава вещицата протегна ръка със стрък беладона в нея.

— Вземи го, то дава живот или смърт.

Малката вейница преодоля страха си, протегна ръка и взе цветето.

— А от какво зависи живот ли ще даде, или смърт? — попита тя с плахо гласче.

— От твоите ръце — отговори духът на беладоната и изчезна, а малката вейница остана сама на поляната, хванала в ръка стрък от билката.

II ГЛАВА

В ПЛЕН

Безмер метна примката през главата на женската асура и дръпна. Въжето се затегна около врата на сияещата. Едва сега тя отвори очи и го погледна. Двама от мъжете стояха наблизко, уловили в мрежи вечна светлина. От тях очите на асурата изглеждаха сиви.

Черен мрак ги обгръщаше отвсякъде в пустия манастир, но трябваше да тръгват. Полунощ отминаваше, а имаха дълъг път пред себе си. Тръгвайки през нощта, войниците се надяваха, че ще избегнат повторна среща с крилатите създания. Безмер дръпна въжето още по-силно и с нетърпение. Тогава лицето на женската стана страшно. В очите ѝ просветна див блясък и люта злоба заля Безмер. Тръпки го побиха и той извърна поглед от лицето ѝ, но продължи да дърпа. Тя трябва да се изправи. Мъжката асура не създаваше такива проблеми. Още с първото подръпване на въжето успяха да го накарат да се изправи и тръгне. Един от войниците, изнервен от упорството на женската, хвана дръжката на копие то си и я заби в бедрото ѝ. Тя се сви за момент, вдигна глава и примирено се изправи. Тръгнаха един след друг към изхода на манастира, а Безмер влачеше сияещата след себе си. От дълбините на каменната сграда долитаха зловещи шумове и крясъци. Различни птици и диви животни бяха намерили подслон сред изоставените ѝ помещения и коридори, но глухите войници не ги чуваха. Липсата на звуци всяваше в сърцата им непреодолим ужас.

Навън вееше сух и студен вятър. Тук в планината кълбетата вечна светлина бяха съвсем оредели, поради настъпващата зима. В почти непрогледната тъмнина телата на асурите светеха. Безмер знаеше, че сияещите воюват денем, а нощем почиват, но настръхваше всеки път когато си помислеше за сивите им. Предстоеше да се справят и с друг проблем. Трябваше да качат асурите на коне. Опасяваше се, че животните ще се уплашат от сияещите. Но за негово облекчение всичко премина гладко, най-вероятно поради приликата на създанията

с хората. И не след дълго яздеха с прилична скорост обратно към Истрос.

Безмер не свали примката от врата на асурата. Държеше въжето опънато, но не прекалено. От време на време се обръщаше назад, за да провери наред ли е всичко. Заедно с войника, който водеше другото същество, се намираха най-отзад в колоната, защото въпреки конските чулове, с които наметнаха асурите, сиянието на непокрытите им части заслепяваше очите и тъмната нощ ставаше още по-непрогледна.

— Къде ме водиш? — гласът прозвуча в главата на Безмер и замалко да го събори от коня. Дали не си възвърна слуха!? Той завъртя глава като полудял на всички страни, но не чу никакъв друг шум около себе си. Дали този глас идваше от асурата? Но тези създания нямаше как да знаят езика им, а дори и да говорят, как биха го направили със запушени усти и как би могъл да ги чуе, щом е глух. Безмер се извърна със свито сърце назад и погледна сияещата в очите. И в момента, когато погледите им се срещнаха, той отново чу гласа й:

— Къде ме водиш?

„Ветровете да ме отнесат, ако това светещо зло не човърка в главата ми!“ — помисли си Безмер и си спомни сивите, които разстройваха съзнанието. „Май полудявам! Не бива да гледам в очите й.“ — реши той и продължи да язди напред. До Истрос ги очакваше дълъг път, а неговото единствено желание бе да предаде на Салистар възможно най-бързо асурите и да се отърве от зловещото им присъствие.

* * *

Анза се приближи към следващата къща на Тропотче със зловещото чувство, че всичко се повтаря. Стара дървена съборетина, на чийто прозорец, едва пробила със светлината си мъглата и мръсотията по стъклото, блещукаше лоена свещ. Зад себе си чуваше джвакащите в калта стъпки на Беркут, но не го изчака и тръгна сама към вратата. Почука отривисто няколко пъти и застина. Нищо. Беркут я настигна и също затропа с широката си длан, но без резултат.

Спогледаха се. Същото се случи и преди да открият трупа на оракула.

— Чакай тук — каза Беркут и така натисна вратата, че Анза си помисли, как цялата къща може да падне.

Широкият му гръб потъна във вътрешността на съборетината. Неранза не го послуша и се вмъкна след него. Този път трупове бяха два, единият на земята, а другият върху продъненото легло до прозореца. И двете дребосъчки лежаха с положени върху корема ръце.

Анза смръщи вежди, приближи се към едната и стисна китката ѝ. Без пулс, но още топла. Втората, и тя.

— Какво става тук, ветровете да го отнесат!? — прошепна с недоумение.

Беркут се приближи и огледа трупове, повдига ги, обръща ги и накрая заключи:

— И при двете е счупен шийният прешлен, моментална смърт. Оръжието е тънко и остро. Ето, виж.

— Проклятие — изсъска Анза и излезе бързо навън.

Беркут още веднъж огледа внимателно стаята и я последва. Неранза призоваваше курдушите, затвори очи и скръстила ръце на гърдите си. След минута Беркут ги видя. Две кълбета тъмна, почти плътна енергия с големината на човешка глава. Обикновените хора не ги виждаха и усещаха въобще. Само магьосници като Анза можеха да усетят присъствието им, да ги подчиняват на волята си и да ги карат да им служат. Но дори и те не ги виждаха.

Единствено караконджулите знаеха как изглеждат. Имаше разлика между свободните курдуши и подчинените на магьосник. Свободните бяха с неясна и изменчива форма, докато подчинените винаги бяха кръгли.

Курдушите изчезнаха и Анза отвори очи.

— Пратих ги по другите къщи, да видят дали и тях ги обитават трулове.

Беркут само я наблюдаваше, смръщил вежди.

— По-добре да тръгнем след живите, ако са останали такива. Хайде да търсим онази млада дребосъчка, която видях по пътя.

— Добре, но ако пръв я намеря, ще я пратя при останалите — ядно избоботи Беркут и тръгна към гората.

Анза снизходително поклати глава и го последва. Сред дърветата мъглата сякаш бе още по-гъста. Стелеше се бяла, влажна и плътна като стена.

— Стой близо, да не те изгубя — рече ѝ Беркут, който като типичен караконджул нямаше проблеми с ориентацията дори и в такова време. Някак инстинктивно винаги намираше правилната посока.

— Не се бой за мен — отвърна му тя, — курдушите ще ме изведат от мъглата, ако се наложи.

Чу го как изсумтя недоволено и тънка усмивка се прокрадна на лицето ѝ. Караконджулите не признаваха друга сила освен своята. Тя нарочно поизостана назад, за да остане сама с мислите си. Запита се как ли се справят войниците в тая мъгла. Още не бяха подали сигнал, значи продължаваха да търсят дребната. А тя можеше да е навсякъде. Жалко, че курдушите не можеха да помогнат за издирването ѝ. За да намерят живо същество, се нуждаеха от негова дреха, вещ или плът — като кучетата.

Изведнъж чу женски писък на няколко крачки пред себе си — там, където трябваше да се намира Беркут. Затича се и го видя да държи дребната за косите. Тя се беше свила и не помръдваше, а Беркут със самодоволно изражение стискаше навитата около китката си плитка, доволен, че търсенето приключи толкова бързо.

— Пусни я — викна Анза.

Беркут разви плитката от ръката си, видимо недоволен. Дребната продължаваше да стои свита и с наведена глава.

— Как е името ти? — попита я Анза.

Оракулът нито помръдна, нито отговори.

— Не се страхувай, няма да ти направим нищо лошо. Как е името ти?

Тя продължаваше да мълчи. Беркут се ядоса, сграбчи отново косите ѝ и ги дръпна назад. Анза щеше да възрази, ядосана от нетърпението на караконджула, но в този момент видя лицето на дребната и застина, защото я гледаха две огромни жълти очи с правоъгълни черни зеници, досущ като на коза.

— Това не е оракул — прошепна тя и продължи да оглежда създаването.

На ръст беше колкото оракулите и носеше същите груби дрехи като техните. Лицето и цялото ѝ тяло бяха покрити със светла гъста, много къса и нежна козина. Вместо уста имаше розовеещи бърни без козина по тях. Ушите, поставени високо, изострени и мъхнати, стърчаха леко над дебела и лъскава черна четина, много подобна на

коса и сплетена на плитка. Така носеха косите си и дребните. Носът бе едва загатнат, две нежни ноздри дишаха учестено от страх и възбуда.

Съществото заговори, а гласът му бе с някакво неприятно метално звучене:

— Рум телие, двещид талия касавири.

— Савхи — Анза разпозна думите на древния език, — нищо няма да разберем, ветровете да го отнесат. Но ще я вземем в двореца. Министър Мугел ще превежда.

Въпреки че за караконджулите савхи бе роден език, Беркут не го знаеше, защото отрано бе останал сирак. Отгледаха го хора, от които нямаше как да научи древния език.

— Ама що за изчадие, а? — наклони глава Беркут и изглежда създанието. — Никога не съм виждал такова.

— И аз не съм. — Анза се запъти обратно към Тропотче. — Трябва да дадем сигнал на капитана.

Беркут, без да се церемони, дръпна плитката и повлече съществото със себе си.

— Дали то е убило оракулите, а? — запита с интерес и отново му хвърли пронизателен поглед.

— Отде да знам — сви рамене Анза, — но ти внимавай.

— Ако е то, браво! — избоботи караконджулът и съучастнически поотпусна плитката.

Видът на „изчадието“ не предизвикваше у Беркут усещане за опасност, затова той пренебрегна предупреждението на Анза.

Бързо стигнаха до конете, Анза откачи от седлото костен рог и го наду. Въпреки че рогът бе малък, звукът прозвуча плътно и силно. Косматото създание се изви сякаш от остра болка и захлупи уши с козинестите си ръкоподобни крайници, увенчани от черни, твърди и остри нокти.

— Тая косматка май има силен слух, видя ли я как се сгърчи? — каза Беркут и с любопитство заглежда съществото.

Анза разсеяно погледна към тях, но си личеше, че мислите й са другаде.

— Какво ти е? — попита Беркут.

— Нищо, изчакай тук капитана, аз ей сега ще дойда — каза тя и тръгна нанякъде.

Беркут погледна злобно след нея. Обичаше я, но понякога, когато се отнасяше с него, както с останалите си подчинени, полудяваше от яд. Можеше поне да му каже какво си е наумила. Видя как курдушите се появиха до главата ѝ, преди силуетът ѝ да се стопи в мъглата.

Анза влезе отново в първата къща на Тропотче. Свеща едва мъждукаше. Бързо отиде до изстиващия вече труп, повдигна го и намери прободеното място, а от курдушите научи, че цялото село е избито. Анза бе сигурна, че няма нужда да преглежда останалите трупове. Вероятно всички бяха загинали по един и същи начин. С пробождане в основата на главата. Дълбока бръчка се вряза в челото ѝ. Бързо се върна при Беркут, косматото създание и конете. Войниците вече бяха там; наобиколили караконджула, зяпаха и обсъждаха жертвата му. А създанието стоеше все така с наведена глава.

— На конете! — викна Анза още отдалече и прекъсна разговорите им.

Нямаше търпение да се прибере в Жълезен дворец и да разпита съществото. И една друга мисъл не ѝ даваше мира. Беше сигурна, въпреки мъглата, че когато на идване видя дребната сред дърветата, тя си изглеждаше като най-обикновен оракул. Или бе видяла някоя друга, която така и не откриха, или се случваше нещо наистина невероятно.

* * *

— Можеш да се качиш, мама те чака — изрече Загарда с мекия си глас и се усмихна мило на Ермиар, въпреки неприличната му поза.

Той бързо свали краката си от масата, изправи се и тръгна към стаята на Загардината майка. Изкачи дървеното стълбище към втория етаж на къщата, премина бавно през дългия коридор и видя светлината от кълбото вечна светлина да се процежда през процепите на паянтовата врата. Отвори я бавно и се огледа, преди да влезе вътре. Стаята беше слабо осветена от самотното кълбо, прикрепено с мрежа за прозореца. Из въздуха се носеше странна, остра миризма, а вътре цареше хаос от купища вещи, натрупани по всевъзможни начини и места. Единствено при шишенцата и стъклениците, наредени върху дървените лавици, цареше ред. В първия момент Ермиар помисли, че

стаята е празна, но след миг видя един силует да се отделя от дълбокия мрак в ъгъла.

— Влез, демоне — гласът на старата бе дрезгав и пресипнал, — къде ми затри медальона? На кого го даде, та почерни живота ни?

Тя се приближи до него и подпухналото ѝ лице се белна на светлината от кълбото.

— Престани да ми говориш със загадки, вещице — заговори с яд Ермиар, — ти знаеше какво ще ми се случи. Как? Откъде?

— Понякога усещам бъдещето, понякога не — тя се приближи още повече към него. — Ако можех винаги да знам какво ще се случи, нямаше да ти дам ключа. Мислех, че ще го опазя, а така сама предизвиках това, от което се боях.

Тя заклати глава и се отдръпна в тъмните сенки на стаята. След кратък миг отново се появи в светлото и заговори:

— Обаче запомни, демоне, всеки минава по пътя, всеки може да овладее орендата, ако прочете книгата, но изборът как да използваш дарбата е твой. Внимавай в избора си, демоне.

— Какви ми ги приказваш, жено изкуфяла? Знаеш ли какво се случи в Карпонили? — попита той, ядно смръщил вежди. — Тези изчадия изядоха всички до последния човек! Хиляди мъртви билиари. Видях и императора. Тялото му бе оглозгано до кости. Познах го единствено по това — бръкна в джоба си, извади пръстен, който проблесна на слабата светлина, и го тикна в лицето ѝ — по печата.

— Ах! — викна старата и сложи длан върху устата си — говориш като него. Лицето ѝ се изопна и някак помръкна: — Но него го няма, няма го...

— Като кого? — почти извика Ермиар.

— Някой ден може би ще го видя отново — отдръпна се жената и лицето ѝ пак потъна в тъмнина. — Сега всичко е обгърнато в мрак, сякаш времето е спряло.

— Престани с недомлъвките си, вещице, говори — извика Ермиар и лицето му стана страшно. — Казвай каквото знаеш!

— Хайде стига си крещял, не ме плашиш — озъби му се тя. — Сополанко. Ще ти кажа каквото мога, но първо ще ми обещаеш, че ще вземеш Загарда със себе си.

Ермиар млъкна и се начумери. След малко отговори с по-спокоен тон:

— Не мога. Тръгнал съм за Онгалада, далече е, а навсякъде са плъзнали така наречените пазачи. За да пътува, Загарда трябва да има писмено разрешение от новия император. Онези, които пътуват без такова разрешение, изчезват безследно, знаеш го.

— А ти имаш ли разрешение? — попита ядно тя, наклони глава и го загледа с черните си очи, блеснали в полумрака на стаята. — Овладей си орендата, демон си. С теб Загарда може да пътува. Не я оставяй тук, където са заплашени и здравето, и животът ѝ. И ти казвам, че ако остане в Кодили, ще умре. Ако вярваш на думите ми, ще я вземеш със себе си.

Ермиар махна с ръка някак отегчено и бързо изрече:

— Ще я взема, казвай каквото знаеш, че тук смърди?

— Я-я-я — някак весело възкликна тя, — а какво стана с царските обноски? — Тялото ѝ отново се разтrese от неприятния смях: — Ха-ха-ха...

— Хайде, хайде, говори — почти благо я подкани Ермиар, — път ни чака.

Усмивката върху старческите устни се стопи, когато тихо заговориха. Шепотът едва се чуваше в стаята:

— Има три книги, демоне, едната е у теб. — Тя посочи с треперещ показалец към сърцето му. — Трите не бива да стават достояние само на един. Защото какъвто и да е, колкото и сила да има, колкото и добро да го владее, няма да издържи на мощта и на трите. Този, който се е нарекъл император, търси книгите, иска ги и трите, а вече има една. Ако ги открие, с този свят е свършено, демоне, край.

На последната дума старата замахна с ръка, сякаш отсича нечия глава. Артистичното ѝ слово не впечатли особено Ермиар.

— Тази книга, която е в мен, няма да открие. Не се притеснявай. Скрил съм я добре.

— Не — старата почти извика, — нищо не си скрил, демоне, защото не знаеш, че ако те убие, ще овладее орендата и без да е чел книгата. Затова се пази!

— Ветровете да ме отнесат, старо, но не разбирам за какво е всичко това? И не ми казваш какви са тези крилати създания, които погубиха толкова много от мъжете на Биляра в планината Карпонили.

Тя махна с ръка, сякаш е нещо маловажно:

— Тях не ги мисли, това са пазачите на демонската книга, която сега е у теб. Сигурно вече са се избили взаимно и още триста години няма и да гъкнат. Важен е този — императорът, той ще ни донесе гибелта.

— А третата книга? Къде е?

— Глупак — просъска тя и замахна със заплашителен жест към него, — нали ти казах, че книгите трябва да останат разделени. Не си и помисляй за друга от книгите, не питай и стой далече от тях.

Ермиар присви очи и я изгледа с досада, преди да попита:

— Коя си ти? Откъде знаеш тези неща и защо да ти вярвам?

— Ако щеш ми вярвай — уморено се извърна тя и затътри старите си крака по пода. Седна на дървено столче до стената, преви гръб и подпря с ръце лицето си. — Иди в Онгалада, вдигни останалите области и дай отпор на самозванеца. Само ти можеш. Свали го от власт, но не го убивай, не вземай силата му за нищо на света. Ако го хванеш, ще ти помогна да върнеш силата в книгата и да я заключиш. Върви си вече, уморих се. Вземай момичето и се махай.

Ермиар я стрелна с очи, намери се да каже нещо, но се отказа и тръгна към вратата. Каквото и да бе очаквал от срещата си с нея, не бе го получил. И без нейните съвети щеше да отиде в Онгалада, а самопровъзгласилият се трябва да бъде свален. Само това, че не е стети-сантропи, стигаше, за да се вдигнат на крак Онгалада, Ябрус и Чаладара и да го смажат. Ермиар недоумяваше какво ги бави, та не правят нищо по въпроса.

Вярно, научи, че книгите са три. Че в тях се цели самозванецът. Само дето усети, как същото желание се заражда и в неговите намерения.

Преди да излезе, чу как старата измърмори:

— Не се поддавай на желанието за трите книги. Не ти ли стига да си творец на духа?

— А какво могат другите? — попита той със светнали от любопитство очи.

— Махай се, вълн. Вярата ми в теб е била напразна — злобно викна тя.

Той се спря за момент, но нищо не отговори, излезе и тихо затвори вратата след себе си.

На първия етаж, свита на кълбо върху одъра до камината, спеше Загарда. Умората я бе повалила въпреки вълнението от срещата с Ермиар.

Той клекна до нея и разтърси рамото ѝ:

— Загарда, трябва да се събудиш.

Момичето отвори едва-едва очи. Той продължи да я разтърсва.

— Стани, Загарда, събуди се. Тръгваме.

Най-сетне Загарда се осъзна, седна и прокара ръка през косата си.

— Какво става? — попита объркано и се огледа.

— Майка ти иска да тръгнеш с мен, Загарда.

— Да тръгна с теб!? Къде?

— Връщам се в Онгалада.

Загарда се замисли за момент и с вълнение каза:

— Искам да дойда с теб, дори да отиваш в пустинята Лахира, но майка ми ще остане сама. Как да я оставя?

— Тя пожела да тръгнеш с мен.

— Не знам, Ермиар, не знам какво да правя. Как да я оставя съвсем сама, стара е? Онези кучета могат да я убият, като разберат, че ме няма.

— Виж, Загарада — с нетърпение отговори Ермиар, — нямам време за тези драми. Решавай, идваш ли, или оставаш тук. Изборът е твой.

Очите на момичето се напълниха със сълзи, както заради резкия тон на Ермиар, така и заради тежкото решение, което ѝ се налагаше да вземе.

— Ще дойда с теб, но първо трябва да говоря с нея — отговори тя след дълга пауза и се изправи. — Чакай ме, няма да се бавя.

Крехката ѝ фигура изчезна в тъмнината зад вратата. Ермиар остана сам, загледан в пламъците на огъня, проклинащ наум слабостта си към нея, заради която я прие за спътница. Не след дълго отгоре се чу викът на Загарда и над главата му се разнесоха тичащи стъпки. Той се втурна към стълбището и замалко не се блъсна в разтревожената девойка.

— Няма я — бързо изрече момичето, — навсякъде я търсих, изчезнала е.

Ермиар, разбрал, че няма за какво да се тревожи, махна с ръка и се върна в стаята. Но девойката не се успокои и продължи да бърбори възбудено:

— Как е успяла, без да разбере?! Ами ако ѝ се случи нещо, ако я хванат? И къде ще отиде?

— Загарда — повика я Ермиар, но тя продължи да каканиже:

— Възрастна е, а студовите скоро ще връхлетят, какво ще прави тогава? Съвсем сама, навън... Защо ми го причини?

— Загарда — гласът му проехтя в схлупената стая с невероятна мощ и сила, а момичето залитна от изненада, млъкна и го загледа стреснато. — Вземай каквото ще вземаш. Тръгваме.

* * *

Когато в далечината изникна високата стена на Истрос и покривите светнаха, озарени от слънцето, бе ранно утро. Мълчаливата група, предвождана от Безмер, не бе срещнала особени препятствия по пътя си към столицата. Асурите не създаваха проблеми и изглежда се разбираха чудесно с конете.

Пътуваха нощем под прикритието на тъмнината и студа. Избираха малко познати пътища и тайни пътеки и заобикаляха населените места, да не би някой човек да зърне, дори и отдалече, сияещите. А сега, когато Истрос бе вече пред тях, трябваше да изчакат да падне мрак, преди да влязат в града. Безмер даде знак за почивка и мъжете, уморени от безсънната нощ, скоро заспаха, увити в дългите си мантии. Само един от тях препусна към столицата, за да предупреди Салистар.

Събудиха се, а денят преваляше. Мъжете се нахраниха кой с каквото свари. Безмер отдели ядене и за асурите. Предложи им няколко парчета месо и хляб, но както винаги те изядоха само месото. Макар да бяха едри колкото хора, те се нуждаеха от много повече и по-питателна храна. Затова постоянно ловуваха месо, а сивите задоволяваха нуждата им от растителна храна чрез еликсира, който произвеждаха в коремчетата си. Сияещите се нуждаеха от тази живителна сила, за да летят и поддържат нечовешката мощ на крайниците си. Битките със себеподобните също изискваха много енергия и създанията не се

спираха пред нищо, за да утолят огромния си глад. Ала дните, прекарани в плен, раните и нищожното количество храна, което получаваха, отслабиха силата им.

Безмер хич не се трогваше от слабостта им. Още малко и сияещите нямаше да бъдат вече негова грижа. Той свали наметката си и със знаци прикани един от войниците да направи същото. Остър вятър вееше и носеше студ по земята. Кожата му настръхна, но нямаше избор. Метна топлата мантия върху сияещата и я загърна добре. Бяха прекалено близо до Истрос, а след няколко часа щяха да влязат и в самия град. Не му се искаше да рискува и някой да види асурите. Когато и мъжкият бе добре увит в мантията на войника, потеглиха към столицата. Безмер прецени, че когато достигнат стените на града, слънцето ще се е скрило и Истрос ще е потънал в мрак. И не сбърка. Оределите от студа кълбета вечна светлина блещукаха тук-там високо в небето, а над града бе паднала черна нощ. Каменната стена на външния град се издигаше зловещо над главите им, а те бързаха в сянката ѝ да достигнат портата. Студът брулеше лицата и щипеше кожата. Безмер, лишен от мантията си, трепереше неудържимо и ругаеше наум асурите. Накрая стигнаха до масивната порта. Пропуснаха ги бързо, без излишни протакания. Препуснаха по каменните калдъръми на външния град, все още носещ следите от нашествието на уголците. Много къщи бяха полуразрушени и почернели от пожарите, но се забелязваха и нови строежи, и поправени сгради. Градът се възстановяваше от войната.

Нощните улици бяха пуси. Хората спазваха забраната на императора и се прибираха по домовете си след залез. Само стражите обикаляха и дебнеха за нарушители. Отрядът на Безмер премина без проблем проверките и щом навлезе във вътрешния град, всичко се промени. Високи, бели сгради и кичести паркове обкръжаваха най-красивия дворец в Биляра. Вътрешният град бе приказен и изумителен, граден три века от поданиците на империята. А Салистар го бе превърнал в още по-бляскаво и привлекателно място. Всяка вечер се организираха различни танци и празненства, пищни представления и забавни игри. Хвърляха се купища пари и хорски труд, за да могат стети-сантропи да живеят в разкош и бързо да забравят император Издулор. Салистар искаше да е обичан в собствения си дом и го постигаше без много усилия. Улиците и алеите блестяха, осветени от

хиляди кълбета вечна светлина, хванати в тънки мрежи. Студът все още не ги бе убил и те осветяваха приказно равните, бели пътеки. Прозорците на две-три къщи светеха и от вътрешността им се носеха музика, смях и весела глъчка. Стражи патрулираха навред, но не спираха за проверка, а само поздравяваха учтиво и отминаваха. Във вътрешния град разрушенията от войната бяха незначителни и вече нямаше и следа от тях. Приживе Бакуриан се бе надявал да управлява от този дворец, затова беше опазил вътрешния град от атаката на войската си.

Групата на Безмер не обърна внимание на заобикалящите ги красота и лукс. Войниците бяха изморени, премръзнали и гладни и затова продължиха с бърз тръст към конюшните. Постепенно кълбетата вечна светлина започнаха да оредяват с приближаването на центъра на вътрешния град, където сред огромен парк бе разположен дворецът. Колкото повече го приближаваха, толкова по-плътен мрак ги обгръщаше. Навлязоха в парка сред гъстите и високи дървета, извисили дебели клони в обсипаното със звезди небе. Намалиха скоростта си поради тъмнината и внимателно продължиха напред. Не след дълго срещу тях се зададе човек на кон с горяща факла в ръка. Безмер го позна и очите му блеснаха с омраза. Бивш жрец на Истрос, от подчинените на Заберган, а сега първи приближен на Салистар, Ернак Жълтия, както го наричаха, бе най-омразната личност за Безмер.

Ернак закова коня си до Безмер, тикна факлата в лицето му и с нетърпение попита:

— Къде са?

Безмер разчете по устните въпроса му и посочи с глава двете асури. Ернак се приближи до тях, но тъмнината и дългите мантии не му позволиха да види добре асурите. Понечи да дръпне наметката на едната фигура, но внезапно се отказа. Непознатото го плашеше и той обърна коня, препусна обратно в посоката, от която дойде, и ненужно се провикна към глухите войници:

— След мен.

Те го последваха, повикани от светлината на факлата.

Мъжът ги отведе пред конюшните, където ги очакваха десетина души, облечени в тъмни одежди. Щом Безмер и другарите му спряха конете си, десетимата ги заобиколиха от всички страни.

Ернак се появи пак с факлата и им посочи двете загърнати създания. Мъжете се втурнаха към асурите, свалиха ги от конете и изчезнаха с тях в тъмнината.

Безмер скочи от коня и с облекчение го поведе към конюшните. Най-послед се отърва от зловещите асури, заради които Салистар го лиши от слух. Надяваше се никога да не ги види отново.

В това време мъжете отвеждаха сияещите към двореца. Минаха през един страничен вход за придружители и продължиха надолу към избите и подземията на сградата. Слизаха по тесни стълби и мрачни коридорчета и накрая се озоваха пред масивна метална врата. Един от мъжете извади ключ, отвори я широко, а останалите натикаха вътре сияещите, загърнати все още в черните мантии на войниците. Вратата се тръшна зад тях и металът издрънча, докато ключът превърташе резето. В помещението цареше сумрак. Две кълбета вечна светлина се носеха из въздуха и осветяваха бегло три тела, провесени на дебели вериги, закачени за тавана. Асурите се огледаха изпод наметките. Освен висящите от тавана, друго не видяха. С отсечено движение женската се опита да свали мантията от себе си, но само я оплете във въжетата, с които бе овързана. Мъжкият се приближи до нея и отметна от главата си качулката. Тя протегна завързаните си ръце, за да махне превръзката от устата му. Веднъж освободила зъбите му, и двамата щяха да бъдат свободни.

Но в този момент от тъмнината в единия ъгъл изникна висока фигура. С дълга бяла коса и зловещи празни очи към тях с бавни крачки се приближи Салистар. Двете създания се извърнаха към него. В очите им светеше дива злоба от глад, умора и изтощение. Какво още искаха от тях човеците, колко още щяха да ги измъчват.

Салистар, без да трепне, махна с ръка към асурите. И тогава въжетата паднаха на земята, мантиите се свлякоха и сияещите останаха наред помещението голи, свободни и объркани.

— Яжте, нахранете се — гласът му проехтя в помещението.

В първия момент двете създания като че ли не повярваха на случилото се. Стояха замръзнали и втренчени в Салистар. Но в следващия момент, осъзнала поканата му, женската асура се нахвърли жадно върху едно от телата. Бе детско крехко месо, а кръвта, която потече, бе още топла. Мъжкият не остана по-назад, отиде до следващото висящо от тавана тяло и захапа там, където имаше най-

много месо, впи се в бедрото на жената. Вдовицата на ковача и двете ѝ деца щяха да нахранят изнемощелите от пътя асури с телата си.

Салистар постоя известно време, наблюдавайки как се хранят сияещите, после затръшна след себе си тежката врата. Асурите дори не му обърнаха внимание, толкова бяха гладни.

* * *

Безмер отвори очи и блажено протегна тялото си под меките завивки. В стаята цареше сумрак, но през пролуките на пердетата искряха снопове светлина, които проблясваха, отразени в излъскания дървен под. Той се обърна на една страна и отново затвори очи, безкрайно доволен от факта, че изпълни успешно задачата, поставена от Салистар. Сега можеше да се отдаде на дълга и заслужена почивка. Мъжът се усмихна на мисълта, че съвсем скоро Салистар ще възвърне слуха му, както му бе обещал, ако успее да залови асури.

Някой го разтърси за рамото и прекъсна унеса му. Той отвори очи и смръщи вежди, тъй като над него се бе надвесил не друг, а Ернак Жълтия. От огромния му нос съвсем близо до лицето на Безмер стърчаха два снопа остри косми, а в малките злобни очички блесна насладата от това, че е прекъснал почивката на войника. Безмер скочи и бутна с рязко движение Ернак назад. Жрецьт залитна, но бързо се овладя и ехидна усмивка се появи на лицето му, докато подканяше с жест двама от „глиганите“, застанали зад него, да се приближат. В главата на Безмер изригнаха хиляди въпроси. Обзе го панически страх, когато войниците грубо го измъкнаха съвсем гол от завивките и го избутаха навън в коридора. Поведоха го нанякъде. Пред себе си виждаше крехкия като на жена гръб на Ернак, но това, което го ужасяваше най-много, бяха хората. Придружители, войници, всякаква дворцова сган... Зяпаха го, като че е една от онези танцорки по кръчмите, дето сваляха всичко от себе си. Говореха нещо и той за пръв път се почувства добре, че не чува. Но това беше от срам и съвсем за кратко, защото в следващия момент му се прииска да вика, да попита къде и защо го водят. Нека го зяпат, нека приказват, каквото желаят. Само да разбере къде го водят. Най-сетне, осъзнал, че нищо не може да направи, сведе очи и продължи да върви, примирен и със свито сърце.

Стори му се, че е изминала цяла вечност в обикаляне на коридори, докато накрая го тикнаха в една огромна, празна зала и го оставиха съвсем сам. Той бързо се огледа за нещо, с което да прикрие голотата си. Двете дебели прашни покривки върху две дълги маси, наредени покрай стената, бяха прекалено огромни и тежки. Същото се отнасяше и за пердетата пред високите триметрови прозорци. Нямаше да му свършат работа. Но голотата му наред огромната зала го караше да се чувства слаб, унижен и уязвим, както никога досега. Затова се приближи до една от масите, мина между нея и стената и седна на един стол. Почувства се малко по-добре и някак по-сигурен, след като успя да се прикрие по този начин.

В същия момент огромната двукрила врата в дъното се отвори и вътре, подтиквани от дворцовата стража, влязоха всички войници от дружината, с която заловиха асурите. Скупчиха ги в центъра на помещението. Някои от тях бяха голи, други с риза или по панталони и само един бе изцяло облечен. В очите им се четеше същият ужас от неизвестността, който тормозеше и него. Едновременно с това се отвори и друга от вратите на залата, странична и по-малка. Трима огромни „глигани“ въведоха вътре две закачулени фигури, които не оставиха никакво съмнение у Безмер — асурите. „Глиганите“ избутаха създанията до една стена и ги обкръжиха, опрели копията си в телата им.

Преди да осмисли каквото и да е от случващото се, отново се отвори една от страничните врати и по гърба му полазиха мравки. Сякаш хлад нахлу в залата и мъжът, който въпреки голотата си досега не бе почувствал студ — настръхна. Очите му се отклониха в друга посока. Някакво зловещо чувство го сковаваше, парализираше и не му позволяваше да гледа към мястото, откъдето се появи Салистар.

Поглеждайки встрани, видя, че един от „глиганите“ тръгна към него и с жест го подкани да се изправи. Безмер се подчини. Войникът хвана рамото му и го насочи към останалите дванадесет пленници в средата на залата. Грубо го избута сред тях и се оттегли в дъното на залата до голямата двукрилна врата, където другите „глигани“ стояха, изпънати като струни, но с лица, които издаваха, че страх владее и техните души.

Любопитството надделя ужаса и Безмер вдигна очи. Салистар стоеше само на няколко метра от тях, облечен в черни кожи по тялото

— като някой ябрусец, с прибрана назад бяла коса и празни очи. От императора на Биляра лъхаше на смърт.

Безмер усети как сърцето му спря за момент, но веднага след това заблъска като лудо в гърдите.

* * *

Раханийският министър Мугел мръщеше вежди и заглаждаше с нервни движения стърчащата си напред брадичка. Никога не бе зървал подобно създание и не се свенеше да го оглежда като предмет, въпреки че то явно притежаваше интелект и очевидно не се чувстваше комфортно при този оглед.

Тесните прозорци на заседателната зала в Железен дворец едва пропускаха светлина в мрачното помещение. При все това министърът забеляза някакво движение върху темето на създанието. Под гъстата козина нещо пулсираше в такт с учестеното му дишане. Мугел протегна ръка, набраздена от изпъкнали синкави вени, докосна четината, потръпна и се отдръпна. После рязко и решително с едната си ръка обгърна главата на създанието, а с другата си проправи път през козината. Напипа меката тъкан, която покриваше отворената фонтанела и възкликна от изненада. Отдръпна ръка и отново надникна в жълтите кози очи.

В този момент тежката двойна врата се отвори с трясък и в залата в клинообразен строй влязоха петима войници, носещи запалени факли. След тях вървеше Неранза. Косата ѝ беше още влажна след банята. Дълга пухкава наметка от сини лисици пазеше тялото ѝ от усойния студ.

— Министре — кимна му тя. Мократа коса открояваше още по-добре лицето ѝ, а красотата му сякаш озари мрачната обстановка.

Мугел се приведе в нещо като поклон.

— Това е създанието, което открихме в горите на Тропотче. Виждали ли сте друг път такова, или подобно на него?

— Никога — отвърна Мугел.

— То говори на савхи.

Мугел повдигна вежди в озадачена гримаса.

— В такъв случай трябва да е от древните. Открих и нещо странно, има отворена фонтанела също като при човешките бебета.

— Какво означава това?

— Не знам — сви рамене министърът.

Анза се вгледа отново в съществото и рече замислено:

— Наредих да запушат устата му, защото не искам да говори в мое отсъствие. Прекалено съм любопитна какво ще каже и не искам да изпусна нито една негова дума.

Мугел кимна с гримаса, която трябваше да изразява разбиране. Много-много не му се удаде, но Неранза Великата не обърна никакво внимание на това.

— Отвържете го и му отпуснете устата — нареди тя.

Един от войниците бързо сръза въжетата, с които бе овързано косматото създание, и извади натъпканите парцали от устата му. Косматката, както я нарече Беркут, погледна с жълтите си очи Анза и сякаш проплака:

— Велие.

— Искане вода — каза Мугел.

— Да, да, разбира се — кимна Анза и направи знак на един от войниците.

От вълнение по страните ѝ изби руменина. Започна да се разхожда нетърпеливо, докато изчакваше необикновеното същество да утоли жаждата си. То не я накара дълго да чака и веднага щом се напи, започна да говори с металическия си тембър. А Мугел запревежда, без да крие удивлението си:

— Не ме връзвайте повече, нищо лошо няма да ви сторя.

— Какво си ти? — с разширени от любопитство очи попита Анза.

— Оракулите ме наричат таласъм.

— Не съм чувала никога за такива като теб.

— Само оракулите говорят за мен. Те знаят, че аз се появявам, когато нарушат закона.

— Закона ли!?

— Оракулите имат закон и трябва да го спазват, иначе се появявам аз. Те презряха древните повели и се намесиха в съдбините. Създадоха тъмни енергии и нарушиха хармонията. Аз съм тук, за да я възстановя.

— Бури и зли мълнии да се стоварят върху главата ми, ако разбирам нещо от това, което ми говориш! — възкликна Анза. — Какви са тези енергии и каква е тази хармония? И най-вече, защо им е на оракулите да я съсипват?

— Дребните усещат вибрациите и могат да предсказват бъдещето отчасти, но нямат право да се намесват в него. Те могат да овладеят низши, тъмни ритуали, с които да съсипят нечие бъдеще, да го променят, но така влияят и върху хармонията. Ако нарушената хармония не се възстанови, могат да настъпят необратими промени във времето и пространството.

— Аха — присви очи Неранза, — разбирам. И ти възстанови хармонията, като ги уби!? — саркастично повдигна вежди тя.

— Да, това е единственият начин да прекратя действието на тъмните им ритуали. Освен това освободих оплетените съдби на много хора.

Неранза се смълча, направи няколко крачки, обърна се рязко към таласъма и попита:

— А защо оракулите не спазиха този свой закон?

— Суета и дребна печалба. Но това не ме интересува.

— Какво те интересува тогава?

— Казах вече, тук съм, за да възстановя хармонията.

— Добре, но откъде идваш? — с изумление запитва Неранза, докато Мугел нервно потриваше ръцете си една в друга.

— Бях оракул, като останалите жители на Тропотче. Но когато те нарушиха закона, аз се превърнах в контролър на хармонията. Сега съм таласъм.

— Затова ли, когато те видях в гората, преди още да открия трупове, приличаше на най-обикновена дребосъчка?

— Не. Аз пожелах да ме видиш такава.

За част от мига около създанието се изви светеща дъговидна спирала и... таласъмът се преобрази в оракул. Млада дребна с нежна кожа и живи, големи очи.

— Как го направи!? — почти извика Неранза. — Това е невъзможно.

— Всеки дребен носи в себе си две същности — заговори пророчицата на раханянски. — На оракул и на таласъм. Таласъмът е вътрешният контролър на всеки от нас. Пази ни от вероятността да се

поддадем на тъмните енергии, на суетата, на възможността да повлияем на нечия съдба. Таласъмската ни същност е невидима, но постоянно ни ограничава, контролира, пречи и провокира. Така сме създадени. Постоянното раздвоение и ограниченията ни правят зловни и лоши. И затова хората странят от нас. Но, ако по някаква причина оракулите започнат да се поддават и тъмните енергии надделеят, то силата на всички техни таласъмски същности се съсредоточава в дребния или дребната, успяла да спази закона. Ако спазилите закона са няколко, таласъмската сила се концентрира в най-младия. Така таласъмът взема превес, както външно, така и вътрешно. Освен това съсредоточава в себе си непонятни за обикновен дребен способности. Една от тях е да възвръщам стария си образ. Но не мога да го задържам задълго.

Около тялото ѝ пак се усука светлинната дъга и пророчицата отново прие образа на таласъм.

— Невероятно — възкликна Анза, — това е абсолютно невероятно! И успя ли да възстановиш тази толкова ценна хармония?

Таласъмът отново заговори на савхи с металния си тембър, а Мугел отново пое ролята на преводач:

— Всички оракули от Тропотче са мъртви. Изпълних предназначението си, няма повече нарушители. А що се отнася до хармонията, възстанових я... поне отчасти.

— Пак ли този савхи — намръщи се Анза, — нали преди малко говореше на раха?

— Не мога да говоря раха в това тяло, разбирам го, но не мога да го говоря.

— Добре, добре, продължи — нетърпеливо махна с ръка Неранза и отметна кичур влажна коса от лицето си.

Оракулът таласъм се наведе към Анза и съсредоточено я погледна с правоъгълните си зеници.

— Трябва да ти кажа нещо, което те интересува. Оставих ви да ме заловите, за да ти предам едно съобщение, което има връзка и с възстановяването на хармонията.

— Говори — очите на Неранза блеснаха от любопитство.

— Това е само за теб, не би искала да го чуят и други хора.

Неранза се поколеба само за миг и нареди:

— Оставете ни сами.

— Това не е разумно — възпротиви се Мугел. — Ние не знаем дали всичко, което ни наговори това... ъ-ъ-ъ, това нещо, е вярно.

— Казах вече, излезте — прекъсна го Анза с нетърпение.

Войниците побързаха да изпълнят заповедта ѝ и поеха към изхода. Анза измъкна факлата от ръцете на един от тях и погледна предизвикателно към министъра, който въздъхна с най-възмутеното си изражение:

— Поне го завържете — призова я отново към благоразумие.

Анза се направи, че не го е чула и продължи да гледа смръщено, докато вратата зад него се затвори с трясък, малко по-силен, отколкото би било учтиво. Неранза Великата се подсмихна. Тя уважаваше тези, които отстояваха себе си. Въпреки че така или иначе се налагаше да ѝ се подчиняват, не търпеше откровени блюдолизци и подмазвачи сред хората си.

Щом останаха сами, таласъмът се преобрази в оракул и заговори:

— Знам защо беше в Тропотче, Неранза. Страх те е, че нямаш наследници.

— Така е — кимна Анза и притихна в очакване на това, което щеше да ѝ каже пророчицата.

— Имаш две възможности — да родиш дете от караконджула или да го зарежеш и да намериш друг баща за децата си. Съветвам те да направиш първото, въпреки трудностите, които предстоят.

— Не мога да родя от Беркут — почти изсъска Анза.

— Можеш, просто не знаеш как.

— Невъзможно е! — викна Неранза и гласът ѝ проехтя в празната зала.

— Ще бъде трудно, но е възможно — убедено отговори младата пророчица.

— А защо искаш да ми помогнеш? — присви очи Анза и отметна все още влажната си коса назад. — Досега ми обясняваше, че си избила цяло село, защото са се намесвали в чуждите съдби. Нима да ми помогнеш да забременея от караконджул не е намеса във вибрациите? При това вие оракулите мразите неговия вид.

— Възстановяването на хармонията изисква намеса, тъй като самата хармония е била нарушена с намеса. Няма как да настъпи баланс от само себе си, нужна е моята помощ. Смъртта на оракулите от Тропотче е само част от този процес.

— Защо, какво ще стане, ако не родя от Беркут? — изненада се Анза.

— Караконджулите няма да ти се притекат на помощ, когато животът ти ще зависи от това, а Раха ще бъде разкъсана от борби за престола ти.

Анза замълча и сведе глава. Само факлата припукваше в настъпилата тишина.

— Обичам го — най-сетне каза тя, вдигна глава и погледна пророчицата в очите. — Искam негово дете, независимо дали то ще спаси живота ми, или не. Кажи ми какво трябва да направя?

Дребната не успя да скрие неприязненото си изражение след като чу признанието на Неранза. Не можеше да си представи, как е възможно да се обича караконджул, въпреки че този факт улесняваше плановe й. Въздъхна тежко и се напегна, за да задържи още малко образа си на пророчица.

— Първо, трябва да намериш истинска вейница, която говори с духовете на билките. Само тя може да ти намери мандрагора, но не от тези, които виреят по нашите земи. Те не могат да ти помогнат. Нужна ти е билярската билка, която билярите наричат куцо коренче. Ако я откриеш, ще забременееш от караконджула.

— И къде да търся истинска вейница? — озадачено повдигна веждите си Анза.

— Ще я намериш там, където расте билката, в планината Карпонили.

Анза се замисли за момент и тревожна искра проблесна в очите й:

— Оракуле, ами ако открия тази билка, що за създание ще родя?

Дребната сгърчи лицето си от досада:

— Нали каза, че го обичаш?

— Обичам го — потвърди Анза, но тревогата не изчезваше от очите й.

— Тогава ще обичаш и детето му, не се бой.

Анза впери замислен поглед в краката си и не видя ехидната усмивка върху устните на пророчицата.

Тя доближи цветовете на беладоната до очите си. Нежни власинки покриваха камбанките, а лилавото преливаше в кафяво в зависимост от това, как го озаряваше слънчевата светлина. Едри зелени листа обграждаха тъмните дръжки; обонянието ѝ вдъхна аромата на растението.

— Врата към живота и смъртта — прошепна тя на себе си и в този момент от едната камбанка излетя малка сребриста фея. Тя се издигна нагоре и полетя напред. Блестящ прах се понесе след нея и остави сияеща следа във въздуха. Малката вейница тръгна по следата. Не вървя дълго и отново видя сребристите феи. Тя хвърчеше сред клоните на ниско дърво, отрупано с бели ситни цветчета, събрани в едри съцветия. Навсякъде около него се носеше сладък и упойващ аромат. Момиченцето понечи да си откъсне клонка от ароматното растение, но нещо голямо и пернато се блъсна в ръката му. То залитна назад, замалко да падне. Когато вдигна очи, видя на клона срещу себе си бухал.

— Защо ме будиш? — попита бухалът.

— Ти говориш? — ахна тя, не вярвайки на сетивата си.

— Аз съм духът на бзовото дърво. Защо ме будиш?

— Искях да си откъсна от цветовете ти — отговори малката вейница, засрамена, че е станала причина някой да се събуди, пък бил той и бухал.

— Не може — категорично заяви бухалът, завъртя глава и забухука.

— Но защо? — попита малката вейница, засегната от резкия отговор. Та нали вече бе вейница и дори самата страшна беладона ѝ позволи да си откъсне от цветовете ѝ. А сега този нищо и никакъв бухал се опъва и инати като магаре. Ама че работа!

— Ако искаш да откъснеш цвят от моето дърво, първо трябва да отговориш на една гатанка — важно заяви бухалът и я загледа строго.

Вейницата набързо реши, че нищо не губи, ако опита:

— Добре, слушам те?

Бухалът избухука два-три пъти, въртейки глава, втренчи големите си жълти очи в нея и попита:

— Кое е туй, що облик на човек най-много дава и хората един за друг да бъдат врагове не позволява? Кое е туй, което ледено сърце стопява, щом чужда болка като твоя става?

Малката вейница се замисли, хвана един кичур от тъмната си коса и го уви около показалеца. Повтори си няколко пъти наум гатанката на бухала, после разви бавно косата от пръста си и плахо отговори:

— Милосърдието.

Бухалът забухука и разпери крила, готов да полети. Вейницата си помисли, че е объркала гатанката, но преди да изчезне, птицата проговори:

— Откъсни си цветове на бъз, вейнице, ти си ги заслужи. Но помни отговора си, защото милосърдието е туй, що облик на човек най-много дава.

Казвайки това, бухалът отлетя, а тя доволна, че се е справила с гатанката, откъсна цветове от бъзовото дърво и зарови лицето си в тях.

— Мирише опияняващо — каза си вейницата и се усмихна.

III ГЛАВА

ЗМЕЙКОВ ЧИФЛИК

Бендидора изгледа под вежди тримата мъже, които съсредоточено дъвчеха месото от снощния улов. На светлината от огъня виждаше различни детайли: белега от нож върху лявата буза на Крамик и дупките от акне по брадясалата кожа на Булик. Лицето на Вананд бе гладко и хубаво, а единият му кучешки зъб бе по-остър и скъсен поради счупване.

— Какво? — сопна се срещу нея Вандо, видял изпитателния ѝ поглед.

— Нищо — бързо изрече тя и сведе очи към парчето месо в ръката си.

Те не знаеха коя е. Намериха я припаднала — с дълбока рана на главата, в градината, където я нападна асура. Каза им, че е придружителка на ябруската принцеса Бендидора и се представи с името на собствената си придружителка Вида. Погрижиха се за нея, но изминаха цели два дни, преди да се съвземе достатъчно, за да тръгне на път. А когато най-сетне се измъкнаха от сградата на манастира, видя гледка, която и досега не ѝ даваше мира нито денем, нито нощем. Смъртта, доведена в планината от асурите, я преследваше неотклонно с ужасните свидетелства за погрома на цели две войски, с камарите оглозгани кости и непоносимата трупна воня. Оттогава почти всяка нощ сънуваше кошмари, будеше се с писъци или не заспиваше с часове, втренчена в ясния небосвод. Веднага ѝ бе станало ясно, че Крамик е необикновен човек, или човек с необикновени знания и умения. Измъкнаха се от гибелната мелница на асурите благодарение на него. Неизвестно как той сякаш поместваше и четиримата, заедно с конете, в магически изолатор, в който се чуваха писъците на сияещите, но те не можеха да им навредят, както ставаше с всичко живо наоколо. Птиците падаха наред полета си, песните им секваха и наставаше злокобна тишина. Зайци, лисици, сърни се вцепеняваха и тупваха на място. Гората беше осеяна с оглозганите скелети на всякакви животни.

На няколко пъти сияещите създания се приближаваха, но нещо ги отпъждаше и нито веднъж нито те, нито сивите им не нападнаха хората. Беше сигурна, че мъжете крият някаква голяма тайна, но не искаше да привлеча излишно вниманието им с въпроси. Затова си мълчеше и рядко продумваше. Но държеше очите и ушите си постоянно нащрек и гледаше да не пропуска дори най-дребните жестове и мимики на спътниците си.

— Луда женска — изфъфли добродушно Вандо, дъвчейки месото.

Бендидора присви презрително очи, но не каза нищо, а вдигна парчето месо и отхапа една хапка. Подъвка известно време, преглътна, изправи се и започна да се приготвя за сън. Натрупа си постеля от окапалата есенна шума, уви се добре в завивки и кожи и затвори очи. Мъжете си говореха нещо, мляскаха, дъвчеха, отпиваха вода и избухваха в приглушен смях. Тези звуци постепенно я успокоиха и унесоха в дълбок сън без сънища.

Когато се събуди, не можа да прецени колко време е спала. Стори ѝ се цяла вечност, но сигурно не бе изминало много, защото огънят гореше силно, а тримата мъже все още будуха и разговаряха. Бендидора отново затвори очи, продължи да диша равномерно, за да не усетят, че се е събудила, и се заслуша в разговора им.

— Добре де, а какво ще правим с женската? — попита Вандо.

— Най-добре да я оставим в Змейков чифлик — предложи Булик.

— К'ъв е тоя чифлик? — явно Вандо още дъвчеше месо, защото Бендидора едва разбра въпроса му.

— Тоя чифлик е най-известният в околностите на Истрос, а в Истрос — още повече. Преди войната снабдяваше двореца, а и манастира с продукти. Императорът ядеше храна само от Змейков чифлик, яздеше коне само от Змейков чифлик, използваше кожи само от чифлика, пиеше...

— Разбрах, разбрах — прекъсна го нетърпеливо Вандо, — и гъзеше жени само от Змейков чифлик.

Крамик и Вандо се захилиха. Чу се глух звук.

— Ох! — викна Вандо.

— Тъпо добиче такова — изсъска Булик, — императорът е мъртъв.

Настъпи кратко мълчание, което Вандо пръв прекъсна:

— И к'во още за тоя чифлик?

— Познавам собственика — отвърна Булик. — Грегон е необикновен човек. Ще й намери работа и ще живее повече от добре, ако е трудолюбива.

— Кой, бе, тая торба с кокали ли!? — повиши тон Вандо.

— Ш-ш-т, ще я събудиш — скастри го Крамик.

Вандо сниши глас, но продължи:

— Могат единствено да го сложат да плаши гаргите това, грозното момиченце.

— Ти си грозен — захили се Булик, — и си хлътнал до уши по нея. Ама такава красавица няма начин да ти обърне внимание.

— Ти май съвсем си се чалнал, а? Да наричаш тая грозотия — красавица! — заядливо отвърна Вананд.

— Престанете — леко повиши тон Крамик. — Булик е прав, трябва да я оставим някъде, не може да продължи с нас. Къде се намира тоя чифлик?

— До утре вечер ще стигнем — бързо отговори Булик. — Само че не знам какво е положението след войната. Може и да не намерим живи хора.

В гласа му се долови мъка и той преглътна. Бендидора се досети, че Булик се притеснява за жена си и децата. Настъпи мълчание.

Булик въздъхна и тихо се обърна към волобара:

— Крамик?

— Да.

— Тези крилати чудовища могат ли да стигнат до Исинеи?

— Ако поискат, могат, но едва ли. Те водят война на живот и смърт и бързат. Трябва да останат само няколко от тях, по една за всяко Дърво.

Вандо озадачено попита:

— Ама защо да бързат? Ако съм на тяхно място, ще си плюя на петите, ще се скрия някъде, ще си похапвам де що намеря живо и хич няма да се забърквам в никакви си битки.

— Това е инстинкт, природа, съдба, предопределеност. Ти не можеш да ги разбереш, защото не си като тях.

— И много се радвам, че не съм — промърмори си Вананд и допълни с по-висок тон:

— А ти откъде знаеш толкова?

— Чувам ги — кратко отвърна Крамик.

— Е, то и ние ги чуваме, то остава и да не ги чуе човек — продума Вандо.

— Чувам ги как общуват, това е като да чуваш мислите им. Не е същото като крясъците, които издават — обясни Крамик.

— 'Айде стига, бе, и мисли ли можеш да четеш? — зачуди се Вандо.

— Всъщност не, но те изглежда имат различни нива на общуване. Явно могат да предадат някои от мислите си така, че да проникнат в чуждото съзнание. Получава се нещо като нашия разговор, само че наум. Странно е и не мога съвсем да го обясня.

— Дрън-дрън, нищо не разбрах, пък и не ме интересува.

Крамик се засмя:

— Е, не е чак толкова сложно всъщност. Явно могат да изпращат съобщения до всички от техния вид. Аз мога да доловя тези съобщения, но вие не успявате. Предполагам, че също така могат да съобщават някои съдържания избирателно, без да са достъпни за всекиго. В тези случаи и аз не долавям нищо. Подозирам, че имат и мисли, които не споделят с никого.

Булик се намеси, а гласът му звучеше ядно:

— И добре правят. Да си ги държат за себе си гадините мръсни.

— Да, но благодарение на това, че ги чувам, разбрах нещо много важно.

— Какво? — попитаха в един глас Булик и Вананд.

Крамик сниши глас и Бендидора напрегна до край слуха си, за да чуе какво ще им каже.

— Те са пазителите на една от книгите, за които ви разказах, а някой е успял да я открадне. Останали са без книгата си.

— Хак им е — зарадва се като дете Вандо.

— Ама че си глупав, Вананд — полулегналият Крамик седна и ядно махна с ръка, — това значи, че две от книгите са намерени. И ако и тази, дето са пазили сияещите, я е открил този, който ми открадна Зелената книга, нещата стават още по-сериозни.

Те се смълчаха за малко.

— Това ги кара още повече да бързат. Въобще не се притеснявай за Исиной — заговори отново Крамик.

— Кой това? Кой бърза? — тъпо попита Вандо, чиято мисъл се бе отнесла в съвсем друга посока.

— Асурите, кой — тросна се Булик, — ама че овчи мозък имаш.

— Е, за къде бързат? — не му обърна внимание Вандо.

— Нуждаят се от майки. Те трябва да намерят книгата и да осигурят оцеляването на вида си.

— Ами що не я търсят тая книга заедно, а се изтрепват взаимно? — за пореден път възкликна Вананд.

— Виж, Вандо — въздъхна Крамик, — по-добре не се опитвай да ги разбереш. Те не мислят като хора. Едно, че инстинктът им е определящ за поведението и друго, че са зависими от природата и климата в много по-голяма степен от нас.

— Я зарежете това — не се стърпя Булик, който щом разбра, че асурите не заплашват дома му, изгуби всякакъв интерес към тях. — По-важно е какво ще правим ние.

Той сподави една прозявка, взе клон и разпали огъня.

— Нищо не се е променило. Отиваме в Черната планина, да търсим юдата, за която ми спомена духът на Каршашаранал — отговори му Крамик. — Това е единствената следа, която имаме.

— Добре де, а защо повярва на Алобоготур? Ами ако той е откраднал и двете книги? Оставихме го да се спотайва в катакомбите заедно с останалата пасмина жреци, вместо да избием до крак тия мръсни предатели. Я си помисли само какво ще стане, ако те са откраднали тези книги и после ги използват срещу нас, с каквито планове явно добре се справят! — запита Булик.

— Вярно е — оживи се и Вананд, — трябваше да ги убием до един.

Откакто двамата научиха за ролята на избраните в избиването на толкова много билиарски войници, направо се давеха в чистата си и неподправена злоба към всички жреци.

— Нали ви казах вече, усетих силата на заклинанията им. Ако бяха взели дори една от книгите, нямаше да има нужда да се крият от асурите. Със заклинението си за смърт Алобоготур може да навреди само на повечето животни и хора, но дори някоя по-едра мечка би могла да му се опъне с успех.

— И така да е, заслужаваха да умрат — рече Вандо.

— Не ме интересува какво заслужават — рязко отвърна Крамик.
— Единственото, което ме интересува, е да намеря Зелената книга и да я занеса при волобарите от Кабур Далет.

Настъпи мълчание, през което всеки от тях обмисляше чутото и казаното през собствените си чувства и надежди. Както винаги най-малко време за мислене отдели Вандо. Той разтегна уста в широка и шумна прозявка, оригна се звучно и се изправи:

— 'Айде да спим, а!? — предложи и се зае да си спретне постеля.

Булик го последва. Крамик остана да се взира в тъмнината, сред която тук-там все още проблясваха кълбетата вечна светлина.

Огънят вече догаряше, когато между дърветата прошумоляха нечий тихи стъпки и Дурум се появи, наедрял и с още по-гъста и дълга козина отпреди. Студовите настъпваха и това си личеше ясно и по новата му премяна. Вълкът се промъкна до Крамик и седна на задните си лапи.

— Как си, вълчо? — нежно му проговори Крамик и го почеса зад ушите. След това се изтегна на постелята, приготвена по-отрано, уви се добре и потъна в сънищата си. А на Дурум остави отговорността за охраната на скромния им лагер.

Бендидора будуваше, трескаво се опитваше да измисли как да продължи пътуването си с тях и да се добере до Ябрус. „И какви са тия книги, ветровете да ги отнесат?!“ си каза точно преди сънят да повали и нея.

* * *

Сиво небе простираше здрачината си над света. Над оголената, разкаляна земя вееше леден вятър, стягаше студ.

— Имам чувството, че тук е погребана радостта — с неприязън заключи Неранза и потупа шията на коня си. Обзе я внезапна нежност към животното, което безропотно я носеше върху гърба си в грозната пустош.

— Като вярваш на тази космата дребна и вървиш след нея... — недоизказа мисълта си Беркут и млъкна.

— Какво? — раздразнено попита Анза.

— Не запомни ли какво ти казах, още като тръгнахме. Не вярвай на дребна, дори и да е грозна като онази там. — Караконджулът кимна към по детски крехкото гръбче на таласъма, което се поклащаше пред тях. Създанието яздеше ниско муле, претоварено с багаж и стърчеше над вързопите с развятата си от вятъра плетка.

— Можем да имаме наше дете, Беркут — с копнеж възрази Неранза.

— Глупости! — възмути се караконджулът и лицето му се изкриви от ярост. — Това е невъзможно. Казах ти, че нямам нищо против да имаш дете от друг. Защо изостави Раха и тръгна към Биляра да дириш някаква химера? Държиш се като глупачка.

— Я да не ми говориш така, рогато добиче такова — изсъска Анза.

— Мърла глупава, ще ти говоря, както си искам — избоботи Беркут.

— Погледни си първо грозната физиономия — сопна се Анза.

— Ама като ти е между краката, не е грозна, нали?

— Не е, защото има какво да я краси!

Двамата се засмяха. Анза се надигна на стремето, замахна и го плясна грубо зад врата, а той сграбчи косите ѝ и рязко ги издърпа. Рошавата ѝ шапка от лисица подсочи във въздуха и падна на земята.

— Мръсен караконджул! — викна Анза и направи знак на един от войниците, язещи отзад, да вземе шапката. — Като те хвана, ще ти извия врата!

— Ще ме хванеш друг път — заяде се Беркут и препусна напред. Анза заби пети в коня, извика и хукна след него.

И двамата знаеха, че тази игра ще изтощи конете, затова Беркут се остави да бъде настигнат, още щом застанаха начело на малкия керван. Анза прехвърли гърба на коня си и в движение скочи върху караконджула. Хвана се здраво за коженото му палто и викна в ухото му:

— Искам дете от теб!

— И аз искам — отвърна ѝ Беркут, — и ако косматката лъже, ще ѝ изтръгна гръкляна, така да знаеш.

— Знам.

Таласъмът се поклащаше върху спокойното муле, гледаше ги с правоъгълните си зеници, а ушите му потрепваха, чувствителни за

всеки звук наоколо. В този миг един войник в края на кервана запя. Плътният му и силен глас се изви над голото поле и пое тъжна песен за железните мини на Раха. Косматката се сгърчи и погледна злобно зад себе си. Мразеше песни, мразеше силни звуци, мразеше хора. Но най-много мразеше караконджули. Намереха ли вейницата, първо от него щеше да започне, докато не се отърве от всички тях. Само трите кучета щеше да остави.

Кучетата на Анза. Едри, грозни и груби животни, с мръснокафяв цвят на късата козина. А главата на всяко от тях сякаш бе предназначена за друго тяло, защото бе с черна козина и странно контрастираше на кафявото тяло. Бърните им висяха, а острите, извити и жълти зъби стърчаха и при затворена муцуна. Раханянската войска ползваше тази порода в лов и битки, поради страховития им вид и злобен, кръвожаден нрав. Раханяните дотолкова уважаваха приноса им във военните действия, че стилизираният образ на кучето слънце бе превърнат в герб на държавата им.

Таласъмът ги харесваше и те му отвърщаха със същото.

* * *

Булик изохка и лицето му се сви в болезнена гримаса, когато слезе от коня. Кракът все още го наболяваше, а понякога болката си беше направо силна, както сега, когато, доволен, че пристигнаха най-сетне до Змейковия чифлик, забрави да внимава и се тръшна на земята с цялата си тежест. В следващия момент извика ядно:

— Ветровете да го отнесат дано! — и се прегъна на две, стиснал с ръка болния крайник.

Дървените порти, здраво залостени, с нищо не наемкваха за гостоприемство. Но звуците, които долитаха иззад каменния зид, ясно доказваха, че Змейков чифлик е все още обитаем. Цвилеха коне, дрънчаха инструменти, кудкудякаха пилци. Не се виждаха и никакви следи от нападение. Вероятно войната с Уголия не бе оставила поражения в този затънтен, но красив край на Биляра.

— Знаят, че сме тук — рече Булик, преглътнал болката. Пусна крака си и се изправи. — Сега чакат да видят какво ще направим.

— Ами ако е пълно с пазачи? — попита Вандо.

— Вандо, омръзна ми вече да скитам, човече. Ако има пазачи, ще се бия, пък да ме убиват и да се приключи. На диви животни заприличахме от това скитане из пущинаци и дерета! — и както каза това с нормален тон, така в следващия момент викна с цялата си сила:

— Грегоне, човече, отвори тия порти, че от месеци не съм спал в легло. Вампиряхах вече.

Известно време нищо не се случи, но накрая веригата на катинара задрънча, портите проскърцаха и тежко се откrexнаха. Подаде се една доста интересна фигура. Едър, здрав мъж, прехвърлил петдесетте, с русолява, рошава коса, остра като на козел брадичка и изключително светли, издължени очи. Той им хвърли бегъл поглед изпод вежди и се зае да отвори по-широко вратите. Едно младо момче притича отвътре, да му помогне. Небрежно и някак между другото русият отговори на Булик:

— Тепърва няма как да вампирясаш отново, дърт упир такъв. Какво си се развикал? Подплаши ми свинете. Чувствителни животни са ми те.

Булик се засмя и поведе коня си през портите, последван от Вананд, Бендидора и Крамик, хванал здраво веригата на Дурум. Озоваха се в огромен двор. На пръв поглед се забелязваха поне пет постройки, но всъщност бяха много повече. Около тях се събраха мъже, жени, деца и ги гледаха, сякаш са паднали от небето.

— Виж ги — махна с ръка русият и се обърна към Булик, — не са виждали упир и си оставиха работата, за да те зяпат.

Народът чу думите му и се разшумуля. Хората се размърдаха притеснено и постепенно всеки се запъти нанякъде да върши нещо. Едно момиченце вървеше подир майка си и мрънкаше с тъничко гласче:

— Упир, мамо, упир.

— Да, да, упир — позасмя се тя и вдигна детето на ръце. — Хайде, че трябва да забъркаме храната на кокошките.

Булик се приближи с усмивка към домакина:

— Същият Грегон, като едно време. Не ги оставяш тия хора да починат и минута.

Мъжът изсумтя и троснато рече:

— Като направиш стопанство като това, тогава ще даваш акъл.

— А-а-а, голямо като твоето не ща — поклати глава Булик. — Виж, нещо малко, семейно... мечта ми е, знаеш.

— Голямо, малко, работата не свършва — въздъхна Грегон и тупна силно Булик по рамото. — Разказвай, откъде идеш?

— Имам и да разказвам, и да те питам някои неща, но нека първо да седнем, да хапнем. Цяло теле с копитата бих изгълтал от глад.

— Е хайде, цяло теле няма да ти сложа, но все ще се намери нещо — съгласи се Грегон и чак сега огледа внимателно спътниците на Булик. — Ама вие наистина отдавна скитате, а?

— Отдавна — кимна Булик.

— Оставяйте конете, ще се погрижат за тях, и влизайте. Ето там.

И тогава насреща им се появи тя. Водеше я младо момче, здраво хванало юздата в ръка. Мъжете замръзнаха на място, а Бендидора зяпна. Никога и никъде не бе виждала подобно животно. В сравнение с него техните коне приличаха на кранти, въпреки че бяха по-едри и породисти — от най-скъпата аркаинска порода. Кобилката беше сравнително дребна, стройна, с изящни крака, лебедова шия и буйна грива. На цвят беше светло-кремава, почти бяла. Само едно тъмно-кафяво, звездообразно петно се мъдреше в средата на челото ѝ. Гривата и опашката бяха тъмно-кафяви като петното. Козината ѝ лъщеше на слънцето като коприна, а очите ѝ бяха тъмно-сини, умни и благи като на мъдрец.

— Леле-е-е, каква кобила! — възкликна Вананд и сръчка Бендидора с лакът: — Виж, момиченце, ей това е красавица, а не като теб!

Бендидора сви устни и направи крачка назад, подразнена от грубостта на Вандо. Но веднага забрави за него и отново насочи вниманието си към кобилата, която вече се намираше на два-три метра от нея. „Наистина е невъзможно да съществува по-красиво животно!“, помисли си тя. Конят притежаваше вродена грация, благородно излъчване и несравнима красота. Ето, вече бе толкова близо, а не можеше да му намери нито един недостатък.

Странно, но изглежда че и кобилата забеляза Бендидора, защото, щом стигна до нея, спря, изпръхтя възбудено и отказа да помръдне. Девойката инстинктивно вдигна ръка и погали животното по шията.

— Ха, това е нечувано! — гръмко обяви Грегон и се плясна по челото. — Ти, момиче, знаеш ли, че това животно е живото зло. На

никого не дава да я язди, с никого не можа да свикне. Държа я само защото е красавица, ала и ялова ще се окаже, няма еструс, няма нищо. Единствено от инат живее таз' гадинка. А виж, тебе те хареса!

— Те нея все такива откачалки ще я харесат, че как иначе? — обади се Вандо, но никой не му обърна внимание.

— Хайде, елате да се наядете и ще ви разкажа за тази кобила. Странна история, откъдето и да я погледнеш — подкани ги Грегон и мъжете го последваха, без да чакат втора покана. Само Бендидора се поколеба, искаше ѝ се да постои още малко при красивия кон. Но гладът и умората си казаха думата и тя с нежелание дръпна ръка и обърна гръб на животното.

Изоставената кобила изцвили недоволно и неохотно тръгна, дърпана за юздите от водача си.

Грегон ги въведе в ниско, но широко помещение с огромна запалена камина и груби дървени мебели. Настаниха се до една маса в близост до камината, а две закръглени жени с бузести, червендалести лица и добродушен вид, навярно сестри, започнаха да отрупват масата с различни блюда. Печени меса, сирене и огромни пити пухкав хляб. Четири кани с квесел, една с вино и кръгло плато с плодове: грозде, ябълки и круши. Тримата мъже и Бендидора се нахвърлиха на яденето, а Дурум, който бе ловувал цяла нощ и не се заинтересува от храната, се сви в краката на волобара и заспа. Дълго време никой от тях не проговори, тъй като бяха прекалено заети да дъвчат. Грегон спираше поглед ту върху този, ту върху онзи, но най-много се взираше в Бендидора; поглаждаше си брадата, клатеше глава и кимаше, вгълбен в мислен диалог със самия себе си.

— Я, кажете — попита ги той, — вие идете от Карпонили, нали? Какво се случи там? До тук само слухове стигат и не знам в какво да вярвам.

Булик му отвърна, дъвчейки:

— Императорът загина, Грегон, всички загинаха, сангаси, жреци... Помляхме се с уголците... И Бакуриан, и войската му вече ги няма. Изпотрепахме се взаимно, туй стана. Ти по-добре разкажи какво става в Истрос. Кой е този новият, как се справя? И ние само на слухове оттук-оттам се натъкваме.

— Вие откъде падате? — опули се Грегон и сниши глас. — Как се бил справял!? Та това е най-голямото зло, сполетявало Биляра. По-

голямо и от потоп, да знаете.

Крамик свъси вежди, но продължи да дъвче парче хляб и нищо не каза. А Грегон продължи:

— Навсякъде са плъзнали така наречените пазачи и тормозят хората, принуждават ги да работят, прибират им всичко, оставят им колкото да не умрат. Вкарват всички в някакви списъци и не дават да се пътува без разрешение. Идваха и тук, въоръжени с проклетите си камшици, но успях да ги отпратя, поне засега. Благодарение на стоката, която доставям на двореца, имам някои привилегии, но не вярвам да е задълго. Този е вманиачен да контролира всичко и всички. Единственото, което го възпира, е липсата на хора. След войната никой не се завърна, вие сте първите. Затова ги подбира всякакви. Носи се слух, че ще въвежда задължителна военна служба. Тежки дни ни очакват, да знаете. Ами вие, как не ги срещнахте тези пазачи, късмет сте имали...

— Късмет, друг път — поклати глава Вананд, — крием се като мишки вече повече от месец. До гуша ми е дошло.

— Добре правите — кимна Грегон.

— А в другите области как е? — попита Крамик. — И там ли е успял да се наложи?

Грегон се позамисли, но бързо отвърна:

— Не вярвам... за толкова кратко време от смъртта на Издулор... А и както казах, ограничен е от липсата на достатъчно хора. Но няма да се спре, докато не завземе всичко, помнете ми думата. Трябва да се прати вест до областите, да се обединят и да се борят срещу новия, но пустите пазачи не дават пиле да прехвъркне. Ако кановете не вземат мерки, няма да усетим как този ще ни надене хомота, и край, свършено е със свободата ни. Лично аз изпращам редовно вест и до трите области, но дали стигат, сал Живото Дърво крие тая тайна в клоните си.

— Бре, гледай го ти, душманин бил — възкликна Вананд и се почеса глуповато по главата.

— Добре, де — размърда се на стола си Грегон, — тази история, дето ми я разправяте, нещо не ми харесва. Не само съм слушал за битки, момчета, на младини и аз бях във войската. След пердах като тоя, дето сте спретнали в Карпонили, винаги има много трупове. Знам го това, но има и оцелели, и ранени; победители и победени. Как стана

така, че всички са се изтрепали един друг и само вие сте живи? Хей това умът ми не го побира. Гнила е тая работа и вие си мълчите, ама старо куче съм аз и си настоявам за истината. Да знаеш, Булик, упире такъв, че когато приемам гости, не търпя да ме лъжат в очите.

Булик се сви на стола си, притесни се и впери тъжен поглед в Крамик.

— Прав си — рече Крамик, — той не е искал да те лъже, но аз настоявах да си мълчим за това, което се случи там.

— А, това е друго нещо — задоволство светна в очите на Грегон. — Хапвайте сега, пък има време да починете, да се осъзнаете и ще ми разкажете. Ще запазя тайната ви, не се бойте, не съм някое плямпало.

Отново настъпи мълчание и само прекалено звучното мляскане на Вандо пречеше на Бендидора да заспи направо на масата. Толкова голяма бе умората ѝ, а топлината от камината я унасяше още повече. Но внезапно в съзнанието ѝ се появиха мъдрите сини очи на красивата кобила и тя се оживи. И въпреки че съвсем съзнателно си мълчеше през повечето време, правейки се на срамежлива, глуповата и добродушна придружителка, не успя да се въздържи и попита Грегон:

— А каква е историята на онази кобила, дето я видяхме преди малко?

— А-а-а, да — кимна Грегон, — не знам дали ще ми повярвате, ала мисля, че тя не е обикновен кон.

— Наистина не е — кимна Булик, — аз толкова красиво животно нито съм виждал, нито съм чувал, нито съм вярвал, че съществува.

— Друго имам предвид — махна нетърпеливо с ръка Грегон, — ти знаеш, че аз много внимателно подбирам конете за разплод. Създал съм цели две уникални породи, а едната — аркаинската е вече легендарна. Няма по-бърз кон от аркаинския, но за да го създам, съм издирвал какви ли не коне от най-затъntenите и далечни места, за които може да ти хрумне. Родил съм се беден и отрано останах сирак, та цял живот ходех неук, но от няколко години се уча да пиша и записвам всичко, което научих за конете и не само за тях. Знам повече за наследствеността, отколкото вие за задниците си, да ме прощава при..., ъ-ъ-ъ... момичето, и ви казвам, че тая кобила не е кобила. Въобще не е кон.

— Хайде, бе — възкликна Вандо, наклони глава напред и се намести на стола си.

— Тоест кон е, ама само наполовина — добави Грегон. — Ако ви покажа майка ѝ, ще кажете, че лъжа, защото е от тия, примитивните породи, с грубо телосложение, кафеникава една такава — като магарица. А бе общо взето нищо и никакво животно. А вижте каква дъщеря роди!

— Добре де, не знаеш ли кой е бащата? — запита го Булик.

— Знам, ама няма да ми повярвате — поклати глава Грегон.

— Кажи, де — нетърпеливо рече Булик.

— Еднорог — почти прошепна Грегон и ги изгледа предизвикателно, все едно пита: „Казах ли ви аз, че няма да ми повярвате?“.

— Хайде, бе — тихо промърмори Вандо и с интерес зяпна Грегон.

— Е, откъде твоята кобила е намерила еднорог бе, Грегоне? — запита Булик и се почеса по брадата.

— Къде, къде, сигурно в обиталището на еднорозите. Нали го знаете онзи връх в Карпонили, стръмният, дето почти никой не е стъпвал и дето го наричат „Еднорог дворец“. Бяхме я изгубили пущината в подножието на тоя връх и два месеца я нямаше. Но сама се върна, вече бременна с ей тая красавица, която видяхте преди малко.

Настъпи мълчание. Всеки от тях обмисляше чутото. За еднорозите се носеха легенди; говореше се, че наистина се срещали на онзи стръмен и недостъпен връх в Карпонили, наречен „Еднорог дворец“. Но досега те си оставаха все там, сред приказките и слуховете. А сега Грегон ги въвличаше в още нови необясними и необикновени истории, като че не им стигаха случилите се до момента.

— Добре де, а защо пък да е еднорог? Красива е, вярно, но не може ли бащата да е бил някой напет жребец и толкоз?! — след кратък размисъл възрази Булик.

— Слушай ме, като ти казвам, еднорог е. Тази кобила няма еструс, не се поддава на никакво обучение и не върши нищо, което сама не е пожелала. Вода пие веднъж в месеца, а друга храна, освен майчиното си мляко, не е близвала, откакто беше конче. Ти ми кажи дали обикновен кон може да живее така, и не само да живее, но и да е в превъзходна форма.

— Хайде, бе — отново възкликна Вандо, но този път Булик го шляпна силно зад врата.

— Престани с това „хайде, бе“, та „хайде, бе“, малоумнико. Нещо смислено не можеш ли да кажеш?

— Мога — озъби се Вананд, — гледай си работата! Харесва ли ти?

— Казват, че еднорозите се хранят от лунната светлина — прекъсна ги Бендидора и мъжете обърнаха очи към нея. Думите ѝ сякаш ги сепнаха, внезапно се омърлушиха и умората се изписа ясно по лицата им. Мълчание посрещна думите ѝ, увисна тежко в помещението и като похлупак задуши разговора.

Тогава Крамик се изправи и нави синджира на Дурум около китката си. Вълкът веднага се събуди и скочи на крака, готов да последва волобара.

— Благодаря за вечерята, стопанино Грегон — с усмивка се обърна към домакина, — но вече съм изморен. Ще ми покажеш ли къде мога да полегна?

— Разбира се, за всекиго има приготвена стая. — Грегон се изправи, останалите го последваха. — Елате.

4. СЕДЕФЧЕ

Малкото момиченце весело подсвиркваше, вървейки сред високите, ароматни треви. Околната красота сякаш озаряваше света. Ярки цветове, миризма на природа и светло-синьо небе — как ѝ харесваше да е вейница!

После всичко се случи толкова бързо, че тя едва го осъзна. Както си вървеше, настъпи змия. Влечугото се стрелна като зелена светкавица и я ухапа по крака. Вейницата изпищя, а покрай ухото ѝ нещо прелетя със свистене и се заби в опашката на змията. Стрела!

Тя проследи с поглед посоката, откъдето долетя стрелата, и видя срещу себе си красив, едър и силен млад мъж, облечен в зелени, като от трева изплетени дрехи. Очите му бяха изключително необикновени — огромни, издължени и преливащи в най-разнообразни нюанси на зеленото. Но най-поразителни, поради златния си цвят, бяха дългите му коси. Не руси, а златни, такива, каквито нямаше никое живо същество. Мъжът метна лъка си на рамо и се приближи до нея.

— Нека погледна — каза той. Наведе се и заразглежда глезена ѝ, където я бе клъвнала змията. Докато го наблюдаваше, вейницата си помисли, че е някак странно безплътен, аха да започне да вижда през тялото му. „Вероятно ефект от змийската отрова, заедно със златните коси...“, помисли си и разтревожено огледа дупките от зъби върху кожата си.

— Кой си ти? — попита тя.

— Аз съм симаргал, ще ти помогна — отвърна младият мъж и се протегна към едно красиво, нежно растение с жълто-зелени дребни цветове. Откъсна от листата му и ги намачка добре с пръсти, докато пуснаха сок, след което ги наложи върху ухапаното място.

— Постой така, без да мърдаш, растението ще извлече отровата.

— А как се нарича? — поинтересува се тя и се огледа с надежда да зърне духа на билката.

— Казват му седефче — отговори мъжът, докато с груби движения изваждаше стрелата си от опашката на змията. Издърпвайки я, разкъса плътта, а влечугото отскочи нависоко и

падна досами вейницата. Тя се дръпна ужасена, но симаргалът я успокои:

— Не се безпокой, още е жива, но няма да ти навреди, останала е без отрова след като те ухапа. Скоро ще умре.

Симаргал?! Вейницата запрехвърля в съзнанието си тази дума, опитвайки се да направи асоциация с нещо познато, но не успя. Някаква народност вероятно, за която не бе чувала нищо до този момент. Какъв късмет все пак, че попадна на този симаргал.

Момичето се загледа в змията. Беше голяма и красива, но раната ѝ зееше грозно. Тялото ѝ, сгърчено на земята, не помръдваше, но в черните, лъскави очи все още светеше живот. Стана ѝ жално и мъчно за нея. Погледна крадешком към симаргала, който бе зает с оръжието си и сякаш не я забелязваше. Взе една част от лечебните листа, които той бе наложил върху глезена ѝ, и предпазливо ги постави в раната на животното. Плътта в миг заздравя, сякаш никога не е била разкъсвана, а змията се стрелна с невероятна скорост към симаргала. Вейницата изписка уплашено. Влечугото с изключителна бързина се уви около тялото на мъжа и изчезна, сякаш се сля с него. А той се обърна към нея и очите му бяха черни и лъскави като на змията. По кожата му тук-там проблясваха змийски люспи и вече не изглеждаше така безплътен и ефирен, както доскоро.

— Ти току-що се спаси, вейнице. Достойна си да познаваш тайните на изцелението и магията на билките. Душата ти е милосърдна и непорочна. Изправи се и продължи по пътя си, ето го и моя дар за теб.

Симаргалът ѝ подаде стрък от седефче.

— Ти си духът на тази билка, нали — зарадва се тя и грабна цветето, — благодаря ти.

Докато вейницата изричаше тези думи, симаргалът започна да се преобразява. В следващия момент срещу нея стоеше невероятно създание със златна змийска глава, огромни златни криле и зелена змийска опашка. С няколко маха на блестящите си крила то се издигна в небето и изчезна.

Вейницата погледна глезена си, кожата бе кадифено гладка. От зъбите на змията не бе останала и следа.

IV ГЛАВА

МРАКОНЕМИ

Не усещаше нищо, само дето паниката го владееше, но болка нямаше. Висеше във въздуха хоризонтално, сякаш окачен на невидими куки, с лице надолу. Беше парализиран, не можеше да помръдне, не можеше дори да мигне. Останалите дванадесет мъже висяха около него по същия безпомощен начин. Салистар стоеше прав на пода под тях и дори не ги поглеждаше. От тази височина се виждаха бялата му коса и черните одежди, но лицето оставаше скрито. С каква сила успяваше да държи вцепенените мъже във въздуха Безмер нито знаеше, нито искаше да знае. Молеше се единствено това — каквото и да е то, да свърши по-скоро.

Изведнъж Салистар изпъна дясната си ръка и замахна с нея, сякаш разсича въздуха. През дясната половина на Безмер сякаш премина ток, последван от силна разпъваща болка. Костите му запукаха и заскърцаха. Развика се с всичка сила, без да знае, че от парализираното му тяло не излиза нито звук. Болката, на която бяха подложени мъжете, не можеше да проличи дори като грозна гримаса на лицата им. Салистар замахна и с лявата ръка. Мъките станаха толкова силни и нетърпими, че съзнанията на висящите във въздуха мъже отлетяха нанякъде. По една малка искрица живот остана да проблясва в помътнелите им очи.

— Имам враг — промълви с тих, студен глас Салистар, докато мъжете във въздуха над него агонизираха, и впери поглед в сияещите.

Под качулките, с които бяха покрити лицата на създанията, не се виждаше нищо, но това ни най-малко не смущаваше Салистар.

— Вие ще ми помогнете да сразя този враг и каквото поискате от мен, ще ви го дам. Ще ви върна и свободата — изражението на Салистар оставаше каменно, — но дотогава, за да помните кой е вашият господар, крилете ви остават тук. За да помните кой е вашият господар и имената ви остават тук. Аз ще ви дам имената и аз ще ви дам крилата.

Изричайки това, той погледна към „глиганите“, строени край вратата. Те моментално изтичаха и заобиколиха сияещите, като четирима от тях ги хванаха в здрава хватка и ги събориха на колене. Свалиха качулките и ги съблякоха. Паднали, голи и овързани с въжета, сияещите гледаха Салистар право в лицето с дивите си светли очи. Устите им бяха натъпкани с парцали и завързани, за да не могат да използват най-страшното си оръжие. Въпреки пленничеството по лицата им не се четеше нито страх, нито смирение. По-скоро приличаха на дебнещи плячка кръвожадни животни.

Но това съвсем скоро се промени — още щом войниците развързаха крилете на мъжкия и започнаха да ги разпъват. Осъзнал какво се канят да направят, сияещият започна неистово да се дърпа. Живата му коса се изпъна, сякаш настръхна от ужас, а дивият му поглед се замята като побеснял. Глиганите бяха бързи и точни. Докато двама опъваха крилете, трети ги отсече с по един удар и тялото на асурата се търкулна на пода, разтърсвано от болезнени гърчове. Рукна жълта кръв и обагри земята под него. Веднага след това същото се случи и с женската. Двете тела се гърчеха в мъки, докато кръвта им изтичаше, а Салистар стоеше и ги наблюдаваше безучастно. Накрая, когато реши, че ако се забави още, ще изгуби живота им, той даде знак на глиганите. Войниците спряха кръвта, превързаха раните и увиха асурите в топли наметки. Двете създания посивяха, свиха се и някак погрозняха, стресирани от изживения ужас, а очите им вече не гледаха хищно и кръвожадно. Седнали в краката на глиганите, те трепереха от болка и страх.

— Ти ще си Крон — Салистар посочи с пръст мъжката асура, — а ти Бес — каза на женската. — Ще ви променя така, че да не загубите паметта си, ще ви спася от собствената ви жалка природа. А тези — и посочи с ръка висящите във въздуха тела — ще ви бъдат слуги. Изпращам ви да унищожите враговете ми, но ще си държите устите затворени. Ако дори един-единствен човек пострада от писъците ви, горчиво ще съжалявате.

И сякаш за да им покаже веднага и на място, че е напълно сериозен в закана си, предизвикателно свали превръзките от устите им. Но сияещите седяха покорни, с наведени глави, без дори да помислят да му се противопоставят.

— Добре — със задоволство констатира послушанието им. — Никога не забравяйте кой е вашият господар! И щом заслужите свободата си, ще ви я върна обратно.

Обърна им гръб и вдигна празни очи към висящите във въздуха мъже. Замижа, протегна ръце към тях и започна да визуализира. Салистар бе отделил много време на тази своя визуализация, бе измислил всичко до най-малкия детайл, до най-малката подробност. През съзнанието му преминаваха цветните картини от Зелената волобарска книга — клетките, от които бе изградена плътта, нервните разклонения, сухожилията, мускулите, костите, кръвоносната система, кожата. От ръцете му на мощни вълни заструи енергия, усилвана от ужаса и болката на войниците. Въздухът около мъжете се нагнети, сгъсти и сгорещи. Телата им бавно започнаха да се въртят около собствената си ос, сякаш някой ги пече на шиш. С всяко завъртане визуализациите на Салистар се материализираха една след друга, полепваха по телата и се вграждаха в плътта на мъжете. Той за първи път усети мащабите на силата, която притежава. Твореше телата им, забулваше съзнанието, изтриваше спомени, влагаше от мислите и душата си. И въпреки това усети неудовлетвореност. Знаеше, че това, което върши в момента, би било детска игра за онзи, който прочете и трите книги. Желанието му да ги притежава така се възпламени, че това се отрази на магията. Въздухът се разреди, мъжете спряха да се въртят.

— Проклятие — изсъска той, но изчака да се успокои.

Успя да пропъди мислите за книгите и довърши визуализацията си. Накрая бавно смъкна мъжете и променените им до неузнаваемост тела останаха да лежат на твърдия под като мъртви.

Салистар се обърна към сияещите:

— Крон, Бес, това са вашите неми слуги, които ще всяват мрак в душите на враговете ми. Затова ги наричам мраконеми. От днес нататък само вие ще общувате с тях, те са глухи и ще чуват единствено вашите заповеди.

Едва сега в съзнанието му прозвуча гласът на сияещата, осмелила се най-сетне да попита:

— Какво искаш от нас?

— Искам да ми намерите Демонската книга, както и тази, която пазят юдите от Черната планина.

— Демонската книга е наша.

Салистар изпрати лек тласък от тъмна енергия към нея и тя се строполи в гърчове на земята.

— Къде е тогава, щом е ваша, глупаво създание!? Мога да ви залича от земята веднъж завинаги. Вместо това ви давам шанс за свобода, какъвто няма да дам на никой друг. Не ме предизвиквайте!

— Спри — извика мъжкият в съзнанието на Салистар, — остави я. Ще ти донесем книгите.

— Знам, че ще ги донесете, Крон — сериозно отговори Салистар и го изгледа с празните си очи, в които не можеше да се прочете нищо. — Знам, че ще ги донесете.

— Не можем нищо да донесем — изсъска в главата му женската. — Съвсем скоро ще вляза във втора възраст и вече няма да бъда това, което виждаш. А той — тя посочи мъжкия — трябва да умре.

— Знам всичко за вас — спокойно отговори Салистар. — Ще се погрижа да не влизате във втора възраст. Ще запазя паметта ви и телата ви такива, каквито са сега. Ще изтръгна единствено гласа ви, за да не се изкушавате и да си мислите, че с негова помощ можете да избягате от мен. — Салистар кимна с глава към мъжкия: — И той няма да умира, а ти ще го слушаш и ще му се подчиняваш, глупаво женско създание.

Очите на мъжкия се разшириха, тялото му потръпна. Той все още не разбираше напълно какво означават думите на Салистар, но усети, че вместо смърт го очаква цял един нов живот. И въпреки ужаса в очите на женската, въпреки болката от отрязаните криле осъзна, че очаква с нетърпение предстоящото.

* * *

— Вижте, кълбета! — викна раханянският войник към другарите си и всички от кервана вдигнаха очи и проследиха с поглед няколкото кълбета вечна светлина в небето.

Намираха се близо до границата с Ябрус. Студът вече не жилеше толкова злобно, местността бе обрасла с буйна растителност, а в далечината върху смрачаващото се небе тъмнееше силуетът на Черната планина.

Неранза даде знак на капитана. Трябваше да спрат и да разтоварят багаж за нощуване. Войниците спяха направо върху земята, увити в кожи. За Неранза имаше постеля в една от колите със стока, които водеха със себе си. Тя обаче я отстъпи на таласъма и спеше на земята заедно с останалите раханяни и раханянки. Анза бе войник и не си позволяваше да разнежва тялото си, още повече, пред очите на собствените си хора.

Двамата с Беркут се усамотиха до едно дърво и се наядоха в мълчание. Щом се заситиха, се облегнаха на дебелия дънер и се загледаха в запалените сред кервана огньове.

— Не ми харесва, че искаш да влезеш тайно в Биляра, без да съобщиш на кана коя си.

— А какво да му кажа? Че идвам да бера билки? Ще ме помисли за луда! С търговския керван мога да вляза незабелязана и така да си отида. Съобща ли коя съм, ще започнат церемонии, покани, формалности. Няма да ми остане време за билката и вейницата.

— К'ъв търговски керван? Кой ще се хване на тая въдица? Та ние сме само три коли стока, нищожно количество. Онези да не ядат яйцата с черупките, я!

— Ти за мостри и предварителни сделки не си ли чувал, главо дебела?

— Онази косматата ти е напълнила главата с тия глупости, нали? Кан-императорът може да ти помогне. Кой, ако не той, може да нареди да ти доведат вейница и да ти намерят билката.

— Издулор е мъртъв, на него можех да се доверя, но на този, новия — не.

— Така да е — избоботи Беркут и с неприкрита злоба погледна към колата, където нощуваше таласъмът. И трите черноглави кучета се бяха свили до колелата ѝ. Напоследък все около косматката обикаляха. Странна работа.

— Да спим, а? — предложи уморената Анза.

— Да спим — съгласи се караконджулът и се намести в топлите кожи, — но да знаеш, че не ми харесва тая работа.

— На теб пък какво ли ти харесва? — с досада изпръхтя Анза.

— Ти ми харесваш — ухили се Беркут и я гушна в мечешката си прегръдка. Неранза се свря в гърдите му и затвори очи. Звуците на гората приспиваха и унасяха. Шумоленето на листата и тревите,

далечните писъци на нощните харлии. Налягалите по земята войници шепнеха тихо, а лагерните огънове догаряха с уютно припукване. Идилията бе нарушена от непривичен остър звук, последван от неприятната миризма на сира.

— Пфу-у как пръдна!? — в просъница промърмори Анза и сбърчи нос.

— Ми к'во! Да се сгреем, че виж как застудя! — спокойно рече караконджулът, без да отваря очите си.

* * *

Асурата прибра криле и стъпи на студената земя. Чу как мъжкият кацна зад нея, но не му обърна внимание. Огледа тялото си. Кожата ѝ тъмнееше, загрубяла и вроговена на места. А летенето вече я затрудняваше. Трудно разгъваше и свиваше крилете си; таванът на височината и скоростта на полетите ѝ постоянно падаха. Бе изяла и последното стадо сиви, което донесе незначително количество еликсир. Сега единственият ѝ шанс да се нахрани за последен път добре, преди зимата да дойде, бе мъжкият.

Инстинктът за живот я тласкаше към равнините. Другите асури вече бяха потеглили на път. Там пролетта идваше по-рано, имаше изобилие от цветя и сивите произвеждаха повече еликсир. Но долу щеше да изгуби паметта си. Щеше да изгуби спомена за това, което не ѝ даваше мира и тормозеше съзнанието. Демонската книга бе изчезнала, животът бе в опасност — нейният живот, на нейните деца, както и тяхната обща памет.

Вече навлизаше във втора възраст. Тялото ѝ се изменяше, крилете закърняваха, съвсем скоро щяха да изсъхнат и окапят. Гъста козина щеше да израстне по цялото ѝ тяло, кухите кости щяха да се запълнят, ръстът ѝ — да се смали. Гласът, с който доскоро омаломощаваше всичко живо, вече гъргореше хрипливо и не можеше да събори дори пеперуда. Трябваше да тръгне към равнините, да си намери леговище, преди да влезе в трета възраст, за да преживее зимата и следващите триста години от цикъла. Но как, като самият живот е застрашен?!

И тогава я чу. Чу тази, отвлечената от хората. Тя щеше да търси Книгата, щеше да умре, но не и преди да я открие и върне в корените на дървото. Ала асура не можа да се успокои напълно. Знаеше, че трябва да е една-единствена от родените в нейното леговище. Една-единствена с право над Живото Дърво. Да остави друга женска жива, макар и в плен на хората, бе опасно за живота — за нейния живот, на нейните деца, за тяхната обща памет! Но нямаше избор, зимата идваше, трябваше ѝ леговище, трябваше да се спаси. Създанието се обърна и връхлетя върху мъжкия. Устата ѝ се напълни с жълтата му кръв.

* * *

Ернък Жълтия кръстосваше нервно из коридора, а металните ключове, закачени за пояса му, подрънкваха в такт с крачките. Звукът отекваше самотно сред каменната зидария. Три факли, разположени на равни разстояния една от друга, осветяваха слабо хладното помещение. Тази нощ Крон и Бес, заедно със зловещата си свита от мраконеми, щяха да напуснат забраненото крило на двореца Истрос, където Салистар твореше злото си. Изроди! Нямаше никакво желание да ги вижда, но императорът категорично му възложи да ги изпроводи чак до стените на външния град и да се погрижи групата да не всее смут у гражданите.

Минаха много дни, откакто сияещите пристигнаха в двореца и Ернък бе неволен свидетел на промяната им. Салистар се усамотяваше всеки ден с двете асури, но Жълтия бе разбрал какво вършат. Императорът магьосник ги променяше така, както бе променил тринадесетте войници. Обаче тяхното преобразяване навярно бе по-сложно и отнемаше повече време и сили. Ернък забелязваше уморения и кисел вид на Салистар след срещите му със сияещите.

А двете асури по нищо вече не приличаха на онези магични и загадъчни създания, които бе зърнал за кратко, когато ги доведоха в двореца. Сега повече от всякога наподобяваха хора. Без криле, облечени в дрехи и с прибрани коси. Нямаше го характерното сияние на телата им, но оставаха все така красиви. Обаче тази красота бе най-

обикновена, човешка. От изключителната им прелест и омая не бе останала и следа.

Жълтия вече съжаляваше, че Салистар пое управлението. Страхуваше се до смърт от него, а императорът го товареше постоянно с нови и нови задължения. Налагаше се да управлява потока от мъже, а и от доста жени, които постоянно прииждаха на цели кервани в столицата. Салистар сформираше войска и бързаше, сякаш предстоеше не зима, а лято. Кой, ветровете да го отнесат, се готви за война, когато иде зима!? Но Ернак не смееше да каже и гък на императора. А хора не липсваха. Цели племена се присъединяваха към Салистар, подмамани от обещания за храна и подслон.

— Отвори ни!

Ернак едва не подскочи. Двете асури изникнаха зад гърба му като проклети привидения. Мразеше и начина им на общуване, който много приличаше на каналите за общуване между жреците, отдавна прекъснати от Салистар. Само че каналите се отваряха след дълга подготовка и със съгласието на отсрещната страна, а тези създания дълбаеха директно мозъка и в тяхно присъствие се чувстваше така, сякаш всяка негова мисъл е изложена на показ. Всъщност бе установил, че това съвсем не е така и докато не изрече мисълта си, сияещите не могат да се докопат до нея. И въпреки това не можеше да потисне неприязънта си към този начин на комуникация.

Погледна ги изпод вежди и пхна ключа в ключалката. Завъртя и металът изщрака, а зад себе си чу тропот от множество стъпки, кънтящи по студения каменен под. Мраконемите следваха двамата си господари. Обхвана го неясен ужас, но някаква отдавна забравена мъжка гордост си проправи път през инстинктите и Ернак, вместо да отвори вратата и да забърза напред, изпъна рамене и погледна предизвикателно зад себе си.

— Дърво на предците ми! — неволно прошепна Жълтия често използваното от жреците възклицание, поразен и стъписан, защото срещу него вървяха тринадесет копия на самия Салистар. Някогашните различни по размер и ръст фигури на войниците бяха уеднаквени, както по ширина и височина, така и като образ. И то по образа не на кого да е, а на самия император. Тринадесет чифта от празните очи на Салистар го гледаха с вледеняващо безразличие.

Сякаш нещо се стовари с трясък върху главата на Ернак и разби на хиляди частици мозъка му. „Може ли да съществува по-извратено и болно съзнание от това?“, запита се Жълтия и извърна очи от зловещата гледка. Треперещата му ръка бутна с мъка високата порта. Сепна се от черния мрак, който зейна насреща му. Бе забравил да вземе факла. Върна се назад, но точно преди да я достигне, мина досами един мраконем и усети тялото си да настръхва. По кожата му изби студена пот. С изострените си сетива на жрец усети ясно тъмната енергия на извършеното върху тялото насилие, обвиня някогашния войник и настанила се в изпразненото му тяло. Стори му се, че чува потиснатите писъци и вопли на жертвата; усети болката; потъна в празнотата на съзнанието му и залитна, причерня му, едва не се строполи върху каменния под. Като черен водовъртеж се завъртя мраконемската енергия и започна да засмуква орендата на Ернак. Той се подпря на стената и някак успя да сложи бариера пред потока си. Все пак в Истрос той дълги години бе втори жрец след Заберган. Силите му не бяха за подценяване. Пое дълбоко въздух, избърса с ръкав потта от челото си и измъкна факлата от желязната стойка. С бързи и отсечени крачки Ернак мина начело на процесията, без повече да поглежда към мраконемите и двамата им водачи. Все някак щеше да ги изпроводи до стените на града, а после трябваше да измисли как да се добере до Змейков чифлик, и то възможно най-скоро. Грегон развъждаше най-добрите пощенски гуги и само при него все още можеше да открие дресирани и немаркирани птици. Колкото и разтегливи да бяха за Ернак понятията добро и зло; колкото и да бе потъпквал честта и достойнството си заради различни облаги; колкото и да бе лицемерен и страхлив, той осъзна, че не може да приеме злото, което му се откри в този момент. И за първи път в живота си реши да се бори.

Тя продължи да върви, но ненаправила и десетина крачки, почувства умора. Спря, огледа се и видя голям, гладък камък до едно дърво, хвърлящо над него дебелия си сянка. Поседна на камъка и скептично заразглежда букета си. Държеше три толкова различни стръка в ръка — беладона, бъз и седефче, а в косите ѝ още шумолеше венецът от еньовче.

— За какво ли ми е всичко това? — запита се тя, захвърли китката в краката си, облегна гръб в грапавия дънер и затвори очи.

Първоначалният ентусиазъм от срещите с духовете на билките се разтвори в умора и отегчение. Сънят приседна върху клепките ѝ и я отнесе надалече.

Стресна се и подскочи. Сянката на дървото се бе изместила, слънцето блесна в очите ѝ, заслепи я и тя ги покри с шепи. Бавно, бавно свали ръце, за да свикнат очите ѝ с ярката светлина, и хвърли поглед на билките в краката си. Лежаха си там, свежи и красиви, сякаш току-що откъснати. Само на няколко сантиметра от тях растяха зелени растения, покрити целите с дребни розови цветчета. В момента, в който ги забеляза, въздухът изведнъж се насити с миризмата им. Усещаше я така, все едно е заровила носа си сред цветовете. Бе сигурна, че ароматът е техен въпреки разстоянието!

Това възбуди интереса ѝ, прилекна и откъсна от растението, вдигна го към носа си и вдъхна от аромата. Не бе сбъркала, усети същата миризма, но в пъти по-силна. Отдалечи стръка от лицето си и го погледна, а той изведнъж се преобрази в скорпион, който светкавично я ужили. Вейницата подскочи и изпищя, а скорпионът отново възвърна формата си на стрък с розови цветчета и изхвърлен от подскока на момичето, падна до останалите билки от букета ѝ. Ухапаното място се зачерви и поду.

— Олеле, ще умра — проплака вейницата. Бе чувала, че скорпионите са отровни.

— Няма да умреш — прозвуча глас, който ѝ се стори познат.

Момичето се огледа, но не видя никого.

— Буху-буху.

Тя вдигна очи и видя бухала, кацнал на дървото до камъка.

— Ти премина изпитанието на ситаргала, вейнице, душата ти е милосърдна и непорочна, добра и жертвоготовна — поетично занарежда бухалът и завъртя глава. След това рязко смени тона и пискливо извреца: — Но с такава душа няма да стигнеш далече!

Вейницата го слушаше и се опитваше да не мисли за пулсиращата рана. Болеше я, но думите му, че няма да умре, я успокоиха достатъчно, за да изтика от съзнанието си ужаса от ухапването.

— Духът на босилека отрови кръвта ти, вярно, но от тази отрова няма да умреш, а ще станеш по-силна.

— Чакай, чакай — смръщи вежди тя, — не си ли противоречите вие духовете?

— А не си ли противоречи и самият живот? — запита в отговор бухалът.

— Нищо не разбирам — поклати глава тя.

— Призванието на вейниците е да помагат на другите. Как ще помогнеш и на една единствена друга душа, ако не можеш да помогнеш първо на себе си? Ето на това ще те научи босилекът — жили с отровно жило враговете, воювай за твоята истина, цени собствения си живот, за да оцениш и чуждия.

— Ох! — проплака отново тя. — Не виждаш ли, че не съм никаква вейница? Нито мога да лекувам, нито да помагам на когото и да било. Аз съм просто едно момиче, което вижда духовете на билките и нищо повече.

— Но не задълго — избухука бухалът и примигна с очи, — не задълго.

Въпреки яда си тя се наведе и отново събра билките в букет, а когато вдигна очи, бухалът вече бе отлетял.

V ГЛАВА

ОТНОВО ДЕНИЦА

Войниците пристигнаха в граничното укрепление посред нощ. Стегнат отряд от двеста човеци, всичките „ястреби“, въоръжени с копия и лъкове. Тъмнината им спести детайли от вида на мъртвите тела на граничарите, разкъсани от диви зверове и птици, но мракът не притежаваше свойството да потуши миризмата на мърша. Въпреки умората мъжете се заеха да разчистят трупове и да пооправят разрушенията, нанесени на укреплението. Изкопаха ями, лумнаха огньове и тежки валма черен дим се понесоха към звездите.

— Проклети диваци! — изруга един войник и захвърли поредния труп в общата яма.

— Такова нещо не е било — отвърна му друг, — северите не убиваха. Крадяха, ветрове да отнесат расицата им бледолика, но страхливите им душици трепераха само като чуеха думата смърт.

— Кучета — изплю се с отвращение първият, — войната ги насъска да хапят, но ще подвият опашки. През гъзовете ще ги поря с ей туй копие, да знаеш.

— Псът, главният иде — чу се отнякъде наблизко и двамата замлъкнаха.

Янкул вървеше сам и оглеждаше укреплението. За пръв път виждаше това място и въпреки че досущ приличаше на всички останали укрепления по вала, искаше да го опознае. Откакто започна войната, границата на Биляра често бе атакувана от обединените диви племена и до ден днешен не успяваха да се справят с проблема. Постоянно подсилваха граничните пунктове, изпращаха хора, но нашествията не спираха. Диваците нанасяха все повече поражения и навлизаха все по-навътре в територията на Биляра.

Укреплението бе най-североизточното по граничния вал, изградено на едно от уязвимите места. Имаше кръгла форма, в няколкото падини бяха издигнати каменни стени, но по-голямата част от загражденията бяха от дърво, включително и двете му порти. В

средата бе разположено квадратно здание с помещения за граничарите. Мястото не бе предвидено за толкова много хора, но бе просторно и лесно се събраха вътре дори с конете. Дървеният честокол^[1] бе разрушен с огън от северите и откриваше едно широко незащитено пространство, точно до високата порта откъм вала.

Съгледвачите се бавеха, а това не се харесваше на Янкул. Запита се дали не прибърза с настаняването на войниците в укреплението, преди да е разузнал обстановката. Успокояваше се с това, което знаеше за нрава на северите. Те бяха заграбили всички провизии на граничарите и до изразходването им нямаше да си дадат труда да нападнат отново. Щеше да има достатъчно време да поправи щетите и да се подготви за отбрана и нападение. Твърдо бе решен да залови водачите на дивите, за да прекрати нашествията им.

Но Янкул грешеше. Северите бяха заловили всичките му съгледвачи. Скрити из цялата околност, дивите очакваха знак от водача си. Той бе уголски военнотначалник от онези, които Бакуриан изпрати още преди войната, за да обединят племената и да ги обучат как да водят война. След смъртта на Бакуриан и разгрома на уголската армия той остана със северите, създаде семейство с една от тях и откри, че му се предоставя невероятна възможност. Самите севери бяха миролюбив народ, но гладът и нуждата превръщаха всекиго в звяр. Уголецът съумя да се възползва от този факт, за да създаде достатъчно добра военна организация сред диваците. Вярно че нямаше да имат шанс в открит двубой срещу биярите, които имаха вековни традиции в битките, но със засади, капани и внезапни атаки можеше да постигне много. Уголецът бе научил от заловените съгледвачи, че Янкул, син на кан, е начело на биярския отряд. Заловеше ли го, можеше да поиска всичко — провизии, оръжия, кожи, дори територии.

Моментът бе настъпил, биярите бяха изтощени от пътя, от разчистването на трупове, а и не ги очакваха. Водачът на дивите наду бойния рог и северите с крясъци хукнаха към укреплението. Уголецът не искаше продължителна битка. Единствената му цел бе да залови Янкул. След това щяха да се оттеглят бързо без излишни жертви.

Щом чу бойния рог и крясъците на нападащите племена, Янкул осъзна грешката си. Изкрещя машинално някакви команди и се втурна към слабото място на укреплението — изгорения честокол. Беше се

предоверил на знанията си за северите и ги подцени фатално. Не му оставаше друго, освен да се бие, но със себе си носеше единствено арбалета си. Копието бе оставил при коня. Докато се осъзнае, северите вече нахлуваха през дупката в укреплението. Той започна да ги обстрелва.

Въпреки изненадата билярите избиваха с лекота северите, но те бяха много и продължаваха да настъпват. Янкул съсредоточено изпращаше стрелите в телата на враговете си, когато нещо го удари по главата. Суматохата наоколо се завъртя пред очите му, потъмня и той загуби съзнание.

А битката спря. Внезапно, така както се биеха, стреляха и крещяха, мъжете замлъкнаха и се вцепениха. Крайниците им отмаляха, оръжията натежаха и изпопадаха от ръцете им. Не можеха да продумат, не можеха да помръднат. И се понесе мелодия — лека, вълшебна. Звучеше навсякъде, идеше отникъде.

Три жени, красиви като в магия, плавно прескочиха укреплението, яздейки едри рогати елени. Юздите бяха от преплетени змии, одеждите светеха бели и чисти. Едната бе праметнала Янкул до себе си. Задуха горещ вятър и се извиха вихрушки от прахоляк. Огньовете се разгоряха и жегата се понесе над земята. Стопли дъха на войниците и прегърна в отмаляваща топлина телата им.

Юдите изчезнаха. Мъжете се размърдаха бавно и тромаво. Сякаш излизаха от сън. Навели глави, те се щураха безцелно, забравили за битката, за Янкул и юдите. И още дълго нямаше да излязат от това състояние.

* * *

Те препускаха като един. С празни очи, черни одежди и дълги бели коси. Като мъртви тела, опустошени и ограбени. Глухи и неми за околния свят. Водеха ги древните пазачи на Демонската книга, променени и съхранени. Неподвластни на изначалната си природа, но помнеха кои са. Чувстваха се странно сред хората, чужди. А когато препускаха върху конете, сякаш отново летяха. Пътят към Черната планина. Целта.

Пазачите на Салистар, пръснати из цялата област, бяха предупредени и ги посрещаха. Предоставяха им храна, провизии, подслон, без да се налага да обелят и дума. Хората обаче бързо ги оставяха сами и гледаха да не се застояват близо до тях. Всяко живо същество потъваше в мрак, когато ги доближеше, пропадеше в пропаст, в която я нямаше надеждата. Миришеше на смърт. Зловещи бяха тези, мраконемите — тринадесет човеци, а сякаш са един. Един човек, а крачат и се движат тринадесет. И всичките с очи, в които не можеш да прочетеш нито добро, нито зло.

Крон и Бес рядко общуваха помежду си. Чувстваха се неловко заедно, откакто Салистар ги измени. Някакъв инстинкт, непобеден от магиите на императора, тормозеше женската. Често си представяше как копае земните недра. Големите дървета с огромни коренища я привличаха като роден дом, като майчина прегръдка. Терзаеше се от настъпващата зима, бързаше, сякаш подгонена от студа. Страхуваше се, защото книгата бе изчезнала. Трябва да я намери и върне. Трябва!

Крон не се тревожеше като нея. Той възприемаше света с цялата необятност на съзнанието си, неимоверно разширено от Салистар. Нуждата му да яде и апетитът му бяха много по-малки отпреди, при това печеното месо му се услаждаше много повече от суровото. Вече не възприемаше хората като плячка. Но страхът, който виждаше в очите им, когато отсядаха някъде по пътя, му харесваше. Наслаждаваше се и на ролята си на водач — да води мраконемите, да ги командва, да бъде господар. Присъствието на Бес го удържаше. Женската го плашеше, караше го да се чувства неудобно, неловко. Тя бе главната, тя даваше живот и съхраняваше рода им през вековете. Него го имаше, за да ѝ служи.

Дойде денят, в който напуснаха пределите на Лексинта Варнас. От тук нататък нямаше кой да ги посреща, да им дава храна и подслон. Но имаха разрешение от Салистар да си набавят със сила необходимото. Да всяват страх и мрак. Движеха се на север по пращен и тесен път, който вървеше през широко поле с ниски храсталаци. Само на няколко километра западно от пътя ги очакваше пустошта на пустинята Лахира. Но тяхната цел бе друга, щяха да я заобиколят и да продължат към Черната планина. Слънцето се криеше зад сиви облаци, от време на време ръмеше ситен дъжд. Изведнъж Бес дръпна юздите на коня си и спря. Може би шепот наред полето или безмълвен вик,

енергия или чувство я накараха да се обърне. Женската напрегна зрение. Не успя да види нищо, но знаеше — трябва да тръгне в тази посока. На запад. Пустинята я зовеше, говореше ѝ. Лахира бе най-прекият път за Онгалада и Исинеи и те за пръв път, откакто пътуваха, се приближиха толкова до тях. И Бес усети енергията на демона и изгубената книга. Сега, когато не воюваше за майката, когато нямаше какво да отвлича съзнанието ѝ от книгата, тя я почувства. Там е целта ѝ, някъде отвъд пустошта и черните, голи храсталаци.

— Натам — изпрати командата до Крон и мраконемите и понечи да тръгне, но Крон я спря:

— Пътят е на север. Там ни прати могъщият.

Бес дори не му обърна внимание, не го удостои и с поглед, а дръпна юздите на коня и го насочи в желаната посока. В този момент крясък избухна в съзнанието на Крон. Той може да я подчини, тя не е нищо повече от някаква си женска. „Направил съм я по-слаба от теб.“ — така му каза могъщият Салистар.

Крон ще води, ще командва и ще бъде господар. Камшикът му изплющя във въздуха и остра болка раздра плътта на женската. Писъкът се изви сред полето и отекна в пустошта.

— Отиваме на север! — повелително отсече Крон в съзнанието ѝ и още един път вдигна камшика. Стовари го върху нея с удоволствие. Викът на болка и ужас прозвуча като песен за него. Песен за силата на новия господар — Крон!

Тя щеше да му каже, искаше да му каже, но се спря. Осъзна, че той няма да върне книгата в корените на Дървото. Щеше да я предаде на Салистар, на могъщия. Крон не се интересува от живота и децата ѝ. Той отдавна трябваше да е изяден, а тя трябваше да спи зимен сън. Следващият ѝ хриплив писък беше от ярост.

Тя ще спаси живота, дори и да умре. Защото такава е природата ѝ.

* * *

— Деница?!

— Ш-ш-шът, Янкуле, тихо — юдата постави показалец върху устните му, — не говори, ако ти е мил животът.

Янкул се огледа. Беше ранно утро. Огнени багри браздяха индиговото небе. Усети се проснат върху купа миризливо сено, а Деница лежеше върху него, навярно го предпазваше от студа. Той я послуша, без сам да знае защо. Сигурно заради цялата странност на ситуацията или заради дъха ѝ по лицето си. Пък и преди да успее да направи каквото и да било, прозвуча музика. Вълшебна музика, непозната, но опияняваща, магична. Тя го подмами. Прииска му се да стане и да тръгне, да я търси, да се потопи в нея. Тогава Деница впи устни в неговите и го натисна надолу. Краката ѝ се увиха около тялото му с неподозирана сила. Янкул пхна ръце под бялата ѝ дреха, стисна голите ѝ бедра и оглуша за музиката.

Двете юди се помайваха наоколо. Диреха сестра си, викаха я. Зовът им бе неустоимата музика, която бе чул Янкул.

— Ирника, сестро, обади се.

— Ирника, сестро, покажи се.

Слънцето бавно изгря и се вдигна високо в небето. Гласовете им заглъхнаха. Деница се сгуши в прегръдките на Янкул и заплака. Той се понадигна смутено и мълчаливо изтри една-две сълзи от лицето ѝ. Тя измъкна от дрехите си нещо свито на топка и го напъха в ръцете му:

— На, вземи го.

Той хвана блесналото в цветовете на дъгата було.

— Какво е това?

— Това е животът ми.

Янкул озадачено повдигна вежди, но си замълча. Жените са способни да оглупеят и за по-грозни дрънкулки от това парче плат. Напъха го небрежно в колана си.

— Не виждаш ли косата и очите ми? — попита Деница.

— Виждам — кимна Янкул, — щях да те питам, но чаках да се успокоиш.

— Харесвам ли ти?

— Да.

— Юда съм и затова съм такава.

Деница започна да разказва. Когато приключи, глад и жажда вече измъчваха Янкул. Трудно му беше да повярва във всичко, което чу от Деница. Но тя бе руса със зелени като горските поляни очи и необикновена сила. И лежеше до него в тънката си бяла дреха, без да

трепне от студа, сковал неговото тяло. Кожата ѝ бе топла, сякаш гореше в треска и приятно сгряваше ръцете му.

— Янкуле, ще ме вземеш ли за жена?

— Да те взема, но как? Нали си жена на брат ми! — той я стисна по-силно в прегръдката си.

— Вече не съм. Бях жена на брат ти, но умрях. Сега съм юда и ще съм жена на когото си поискам.

— Тогава те вземам — засмя се той, — но ако избягаш и от мен, ще те убия.

— Няма. Никога няма да избягам от теб.

— А юдите, нали те търсят. Ами ако те намерят?

— Те не могат да ме видят, ако не нося булото. Успях да ги измамя — и тях, и юдината си душа и разплетох булото. Сега нямат власт над мен.

— В двореца ще те познаят.

— Ще кажеш, че си ме взел от северните племена. Те са такива — руси, със светли очи. Дори да им приличам на Деница, няма да се усъмнят. Виж, и тялото ми е вече друго. И по-висока съм, и по-силна.

— Не вярвам.

— Така е.

— Дай да видя.

Тя разголи бедрата си и прошепна в ухото му:

— Ето, виж.

Двамата се претърколиха в сеното.

Слънцето вече преваляше. Остър вятър се изви и нахлу в сламените им покои. Янкул потрепери. Деница видя и го подкани:

— Хайде да вървим. Ястребите ще те търсят.

— Да вървим — съгласи се той и се изправи, — знаеш ли пътя?

— Нали аз те доведох, знам. Близко сме.

Деница се огледа и прошепна тихо:

— Сура.

Животното се появи бързо. Тя се хвана за гърба му и пъргаво се праметна отгоре:

— Иш меленис зеляни. Суб вига меленис гита.

Змиите се стрелнаха от всички посоки, пропълзяха по тялото на рогача и сплетоха юздата. А Янкул гледаше и не вярваше.

— Ела — подкани го Деница.

— Не мога да се появя така в укреплението.

— Ама ти какво? — учуди се Деница. — Разбира се, че няма да се появиш така. Но трябва да стигнем все някак. Или да ходим пеша?!

Янкул се преметна с недоволна гримаса зад нея и се хвана за кръста ѝ.

— Янкуле?

— Да?

— Трябва да знаеш нещо.

— Какво?

— Скрый булото от мен. Да не го знам къде е.

* * *

Азвигортула, най-старият жрец, склопи очи завинаги. Не успя да види отново нито слънцето, нито цветята си, нито горите и любимите си карпонилски върхове, озъбили скалите си към небето. Това се случи точно ден преди дежурният сангас да съобщи, че кълбетата отвън са оредели, листата по дърветата са опадали и Майката е поела към равнините. Вече можеха спокойно да напуснат подземията и да се свържат с жреците в градовете. Трескаво жадуваха за новини, откакто плановете им се объркаха още с появата на волобара. На всичкото отгоре Ермиар и Бендидора изчезнаха и въпреки усилията не успяха да ги открият.

Нямаха представа как са се развили събитията в Биляра след слизането си в катакомбите, защото нямаха никаква връзка с външния свят. Асурите можеха да ги открият чрез каналите за връзка с чуждото съзнание. Общуването от разстояние, посредством отварянето на канали, жреците постигаха с помощта на сока от Живото Дърво и то много наподобяваше общуването между асурите. За децата на Майката би било лесно да засекат разговорите им. Затова пазителите на Живото Дърво бяха блокирали всички канали и живееха затворени и изолирани в манастирските катакомби с единствената цел да преживеят невредими войната на асурите.

И успяха, без един — Азвигортула. Сега обикаляха опустялата сграда на манастира. Някои от помещенията бяха непокътнати, сякаш напуснати едва преди ден, и единствено прахта и провисналите

паяжини говореха за продължителността на отминалото време. Други обаче се бяха превърнали в хищнически леговища и в гробници, отрупани с кости, както животински, така и човешки.

— Дърво на предците ми, колко работа ни чака! — въздъхна Алобоготур, но в тона му все пак звучеше увереността, че съвсем скоро из епичната сграда отново ще затрополят стъпките на новото поколение биярски, а и чуждоземни благородници. Асура и децата ѝ ще бъдат забравени за цели триста години и всичко ще си бъде същото, както преди войната.

Докато сангасите, манастирските служители и учениците разчистваха и подреждаха помещенията, пренасяха провизии и багаж, жреците се усамотиха в една от залите, за да вземат решение относно бъдещето, а и за да отворят каналите и да получат известия от жреците в градовете. Всеки един от двадесет и двамината бе създал определен брой канали и така разполагаха с мрежа от връзки, която покриваше територията на цялата страна. Каналите на Азвигортула след смъртта му бяха запечатани. Само избраният да го наследи щеше да получи достъп до тях. Но сега нямаха нито време, нито желание да посвещават нов жрец, а и каналите, които можеха да използват, бяха достатъчни, за да разберат какво се случва в Бияра. Жреците седнаха в кръг, запалиха от тревите си и въздухът се изпълни с характерния аромат. От ръка на ръка премина глиненият съд, пълнен със сок от Дървото, и всеки от тях отпи от течността.

Много по-късно, когато сенките на нощта нахлуха в помещението, сподирени от крясъците на харлиите, Алобоготур осъзна, че старите времена са безвъзвратно отлетели и нищо вече няма да е както преди. Защото или всички, с които се опитаха да се свържат, бяха мъртви, или нещо, а може би някой пречеше връзката да се осъществи. И въпреки дружните си усилия избраните не успяха да възстановят каналите. Останаха си все така сами напред неизвестността, далече от хората и градовете.

[1] Честокол — Палисада. Дървена ограда с разнообразна височина, която обикновено се използва, като защитно съоръжение. ↑

Както си вървеше, малката вейница се зачуди:

— Хм, май този ден няма да има край, а? — рече го на себе си и вдигна очи към небето.

То си висеше ясно и светло. Откъде се взе, такъв дълъг ден? Дните никога не са били толкова дълги. Духовете на билките трябва да имат пръст в тая работа! Тъкмо си помисли това и нечие тъничко гласче я повика:

— Хей, вейнице!

Тя се огледа, но в първия момент не видя никого. Завъртя още един път глава и единственото живо същество, което съзря, бе една дребна лястовица, кацнала върху храст. Щом бухалите говорят, защо и тази лястовица да не говори, помисли си вейницата и предпазливо попита, гледайки я в очите:

— Ти ли ме викаш?

— Аз — отговори лястовичето, — нося ти купра билка.

И наистина в крачето на мъничкото птиче стърчеше някакво растение, приличащо на най-обикновена трева.

— Благодаря ти — усмихна се вейницата и посегна да вземе билката. Но лястовицата в миг хвъркна и кацна отново наблизко, само че този път по-нависоко.

— Преди да приемеш купра билка в букета си, трябва да ми дадеш клетва! — възмутена от прибързаността на вейницата, птичката завъртя недоволно глава.

— Клетва за какво? — учуди се момичето.

— Аз ще ти разкрия как да се връщаш тук, когато поискаш, а ти ще ми дадеш клетва, че никога и на никого няма да кажеш.

— Та аз се намирам в нашата гора, дете е до селото! Мога да се връщам тук винаги — отвърна вейницата, гледайки с насмешка птичето.

— Не, ти се намираш в горната земя и ще можеш да лекуваш истински, само ако знаеш пътя за насам.

Леле-е-е, огледа се вейницата около себе си. Ето защо денят бе толкова дълъг и разговаряше с лястовици и бухали. Горната земя, ех,

че интересно!

— Добре, ще ти дам клетва — съгласи се вейницата. — А каква е тази горна земя?

— В горната земя са сътворени всички форми, които имате там, в средната земя. Идвайки тук, ще можеш да поправиш формите, ако са развалени, или иначе казано, да ги лекуваш. Ще узнаеш езика на формите, този, на който са написани и съществуват.

— Аха — рече малкото момиче, без да е наясно какво точно ѝ говори птичката. Но каквото и да означаваше, то много пъти по-интересно от всички игри, на които бе играла до този момент. Щеше да е страшно, ако може да идва тук, когато си поиска — за разнообразие. Жалко само, че не е разрешено да води други със себе си. Би било къде-къде по-весело. — Какво трябва да направя? — попита вейницата.

— Просто обещавай, че няма да издаваш никому как се стига до горната земя и ще ти дам купра билката. Тя е символ на обещанието ти и ще изсъхне от корен, ако престъпиш думата си.

— Обещавам да не издавам никому как да стигне до горната земя — тържествено издекламира вейницата.

Лястовичката хвъркна, доближи се до ухото ѝ и прошепна тайната, издигна се нагоре и пусна билката. Тревистото растение плавно се понесе из въздуха и падна право в ръцете на вейницата. Момичето го сложи в букета си.

— Вейнице — повика я отново с тъничко гласче птичката, докато пикираше нагоре-надолу.

Момичето вдигна очи към нея.

— Помни, че ако нарушиш клетвата и купра билка изсъхне до корен, пътят към горната земя завинаги ще се затвори.

— Ще го запомня — викна момичето.

Лястовичето се изгуби в небето.

[1] Купра билка — митична билка, спомената в песен от Веда Словена. ↑

VI ГЛАВА

ЖИЛКА ЖИЛАВА

Златните кули на Исинея проблясваха дори в мрачния дъждовен ден. Слънцето бе пробило тук-там облаците и се разхождаше весело по покривите на града. Мостовете бяха спуснати, както винаги в мирно време. Ермиар и Загарда поеха към източната порта. Ермиар съобщи на стражите кой е, но отказа ескорт. Изпрати вестonosец в двореца и поведе Загарда из външния град.

— Гладна ли си?

— Да — отвърна тя и го погледна изпод вежди. Беше отслабнала. Тъмните кръгове под очите ѝ, сякаш тежаха върху красивото ѝ лице.

Озоваха се в някаква живописна, тясна уличка.

— Все някъде трябва да предлагат топъл качамак — изтърси той, а тя го погледна учудено, ала нищо не каза. Дори и Заграда не разбра кога и как се бяха изгубили формите на двата коня, които Ермиар сътвори, за да пътуват. Просто вече ги нямаше.

Уличката ги изведе на пазара, където въпреки дъждовното време се размотаваха много и всякакви хора. От едно заведение се носеше апетитна миризма и двамата тръгнаха към него.

— Ще хапнем тук, пък после ще се приберем в двореца.

Кръчмата беше чиста и спретната, но празна, вероятно поради ранния час. Те седнаха на една маса до прозореца и поръчаха квесел и качамак с много сирене.

— Защо не отидохме направо в двореца? — запита го най-после Загарда.

— Мислят ме за мъртъв. Искam да им дам време да свикнат с мисълта, че не съм.

— Нямаше да се сетя за това — поклати глава Загарда и продължи да яде с апетит.

Нахраниха се, но Ермиар не бързаше да става. Седеше облегнат на масата и зяпаше хората навън.

— Каква разлика с Кодили — каза Загарада, — тук са свободни, както бяхме и ние преди.

— И пак ще бъдете — убедено отвърна Ермиар, — въпрос на време е.

— Какво ти време — ядно се сопна тя, — защо кановете не правят нищо, а се гушат като страхливци в дворците си?

— Политика — сви рамене той и отпи от квесела. — Доколкото познавам нещата, все още не са решили кой от стети сантропи да бъде император. Щом постигнат съгласие, ще свалят самозванеца.

— А дотогава ние да страдаме, така ли? — в гласа ѝ прозвучаха мъка и обида.

Ермиар обаче не се трогна. Така си беше устроен светът.

* * *

— Ставай, момиче, хей, събуди се!

Някой я буташе грубо по рамото и викаше в ухото ѝ. Бендидора отвори очи и видя една червендалеста и подпухнала физиономия над лицето си. Притежателката на физиономията носеше горяща свещ в огромните си лапи, но не я държеше с особено внимание и пламъкът се люлееше, а восъкът се ръсеше по пода и дрехите ѝ.

— Ха, събуди се, добре — ухили се жената, но после рязко смени изражението. — Какво се туткаш, ставай и се обличай. Грегон ме прати да те извикам, и то бързо. Тъй че не ми се помайвай, а нахлузвай дрехите, и да тръгваме.

Бендидора се изправи и въпреки че ѝ прикипя от яд, замълча и започна да се облича. Бе навикнала да премълчава, за да крие самоличността си. Затова тутакси се успокои и наистина положи усилие да се приготви възможно най-бързо.

— Кое време е? — попита тя.

— Виж я ти — опули се жената. — Момиче, аз съм свинарка, да не мислиш, че се ориентирам по звездите като царски жрец!? Ей го на, нощ е. Не виждаш ли?

Бендидора прехапа устни и кимна.

— Готова съм — каза и прибра дългата си плитка на стегнат кок.

— Идвай — избоботи жената и затътри крака по дървения под.

Небето навън бе ясно и пълно със звезди. Все още кълбета вечна светлина светеха навред из въздуха, но бяха оредели и светлата пелена, с която покриваха земята през горещите дни вече я нямаше. А луната, аха да я пипнеш с ръка — близка, огромна и ярка. Грегон я очакваше на двора до отворената порта на чифлика. Държеше на къс повод красивата кобила с мъдрите сини очи. Щом свинарката се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, той ѝ подаде повода:

— Вземи я и тръгвай, докато не е късно.

— Да тръгвам?! Къде?

— Тия тримата току преди малко ме изненадаха и потеглиха към Ябрус без теб. Щяла си да им пречиш, като че на мен няма да пречиш. Какво да правя с принцеса в чифлика си!

— Принцеса!? — Бендидора толкова дървено изигра учудване, че миг по-късно цялата се изчерви от срам.

— Познах те аз, Бендидора от Ябрус, още като дойдохте. Виждал съм те веднъж в двореца на Истрос. Беше малка тогава, но не си се променила много. Не те знам защо се криеш, ти си знаеш, но нямаш работа в моя чифлик. Тук принцесите скучаят. Виж я и тази — той потупа кобилата по задницата, а тя изпръхтя недоволно, — и тя принцеса се извъди от „Еднорог дворец“. Само място ми заема. За един обяд работа не ми е свършила. Тъй че я вземай, и да ви няма.

— Кога заминаха? — попита Бендидора, без да оцени нито хумора, нито прямотата му.

Знаеше, че ѝ готвят нещо такова и въпреки това не успя да усети как приспаха бдителността ѝ и я измамеха. Минаха няколко дни, откакто пристигнаха в Змейковия чифлик, а сякаш бе година. Бендидора се отпусна, успокои и забрави да дебне и внимава да не тръгнат без нея.

— Преди малко. Поискаха ми някакви дрехи, че с техните много биели на очи. Че то дрехите добре, ама конете!? Кой ще повярва, че селяни яздят аркаинци? — Грегон се потърка по челото, изглежда я внимателно и продължи да боботи с плътния си глас: — А ти? Ти ще ги настигнеш като нищо. Видях, че се погоди с еднорогата, само на теб даде да я яздиш. А тя е по-луда от трима аркаинци, взети заедно, и е по-бърза. Ама не им се откривай веднага, че да не те върнат обратно. Изчакай ден-два, следвай ги по-отдалече и тогава се покажи.

— Няма да ме върнат — стисна устни Бендидора.

Поглади коня по шията, прошепна галено в ухото му и го възседна с лекота.

— Благодаря, няма да забравя добрината ти, бъди здрав.

— Чакай, чакай, ама че порода сте това принцесите. Или и ти като тая тук се храниш от лунната светлина?

Грегон свали от гърба си издута кожена мешка и я подаде на момичето.

— Ето, ще стигне за пет-шест дена, може и повече, ако пестиш. А знаеш ли коя посока да хванеш? — но не дочака отговор и посочи с ръка една ярка звезда ниско до хоризонта. — Като за начало я следвай, а когато изгрее слънцето, гледай да ти се пада отляво. До средата на деня трябва да си ги настигнала, иначе... Ако не успееш, по-добре се върни.

Тя кимна и с очевидно нетърпение подкара коня през прага, а Грегон затвори портата след нея и въздъхна. Ябруска принцеса — жилка жилава! Все още си беше малко момиченце, но не можеше да го заблуди. Със сигурност е инатлива като магаре, преследва целта до край и носи на всякакви несгоди. Грегон не се съмняваше, че когато и да бе научила за отпътуването на Крамик, Вананд и Булик, щеше да хукне да ги гони. И след като размисли, реши, че е по-добре тя да тръгне още сега, когато има шанс да ги настигне, за да не пътува сама, отколкото да я остави в неведение до сутринта.

Принцесата на Ябрус последва звездата.

Тримата ѝ доскорошни спътници мълчаливо язدهа в същата посока.

— Ама как само ще се опули русолявото, като види на сутринта, че ни няма, а? — с весел тон прекъсна мълчанието Вананд.

— Не постъпихме хубаво, тя е от Ябрус и сигурно иска да се прибере при близките си — поклати глава Булик.

Самият той се измъчваше, че е далече от дома си и не му бе трудно да съчувства на момичето.

— В чифлика си е добре. Намери си и дружка, да не скучае — намеси се Крамик.

— Каква дружка? — попита Вандо.

— Онази красива кобила, дето Грегон твърди, че била еднорог. Вида успя да я обязди, не видя ли?

— Еднорог друг път — изсумтя Вандо. — А къде й е рогът тогава? Колкото аз съм таралеж, толкова и онзи кон е еднорог. Грегон се помайтапи с нас, а вие му се хванахте на приказките.

— Аз досега се съмнявах, но щом ти, Вандо, бодлив таралежо, твърдиш, че не е вярно, значи най-вероятно кобилата наистина е еднорог.

— Булик, ти си глупак — сопна се Вананд.

Крамик и Булик се спогледаха и избухнаха в смях, а Вандо се начумери.

Но не се стърпя задълго и отново наруши настъпилото мълчание:

— Ам' хубаво, че я оставихме, а? Сега щеше само да ни се пречка. И да язди не я бива.

— Вандо, колко пъти да ти повторя, че си влюбен, човече? — отвърна му Булик. — Все за Вида говориш. Оставихме я за нейно добро в чифлика. А да язди си може, и то по-добре от тебе даже.

— Влюбен в нея? Не е вярно! Ако искаш да знаеш, тя се опита да ме прелъсти, ама не й се получи работата. Аз на такива грозотии не се давам.

— И кога го сънува тоя сън? — захили се Булик.

— Не съм влюбен.

— Да бе, щом казваш.

Този път Вандо се умисли и смълча за дълго. Хоризонтът бавно просветля и пурпурни лъчи заиграха сред мрачните облаци. Птичките зачуруликаха, лек, но студен вятър обрули лицата им. В далечината се мернаха схлупените покриви на някакво село. Трябваше да го заобиколят, за да избегнат среща с пазачите, затова свиха встрани и навлязоха в гората. Спряха, когато от пътя вече бе невъзможно да ги видят. Конете трябваше да починат, а те да хапнат. Имаха нужда и от вода, да напоят животните, но според думите на Грегон щяха да стигнат до река чак привечер. Дурум се бе запилял нанякъде, като напуснаха чифлика, и все още го нямаше.

Откъм пътя чуха конски тропот и утихнаха. Не се виждаше нищо, но до ушите им достигна глъчка, някой извика. Изведнъж екна женски писък.

— Вида — прошепна Вананд и скочи на крака.

— Каква Вида, глупако, нали я оставихме в чифлика — изсъска Булик.

Но Вананд не му обърна внимание. Метна се на коня и препусна към пътя.

— Ще го убия — ядосано викна Булик, докато се качваше на коня си.

Крамик ги последва мълчаливо.

Бендидора бе на пътя, яхнала еднорогата, а Дурум стоеше в краката ѝ и заплашително ръмжеше срещу заобиколилите ги пазачи. Вандо се спусна като побеснял към тях. Пронизателните му крясъци целяха да ги изненадат и объркат, но ефектът нямаше да е задълго. Щом го видяха, те наистина се стъписаха, изоставиха момичето и се скупчиха заедно, за да го посрещнат. Намерението на Вананд обаче съвсем не беше да се нахвърли и върху петимата пазачи. Все пак ценеше живота си. Щом ги наближи достатъчно, за да има място и време за маневра, внезапно издърпа юздите и побягна обратно. Петимата хукнаха след него, без да забележат Крамик и Булик, които се криеха в гората. Почти настигаха Вандо, когато в редиците им се врязаха двамата мъже, мълчаливо изскочили иззад дърветата. Още в този момент двама от пазачите се изтърколиха в тревата, съборени от устрема и оръжията на Булик и Крамик. Конете ги стъпкаха и писъците им бързо замряха. Вандо отново обърна посоката и застана с лице към останалите трима, като отрязва пътя им за бягство. Но един от тях успя да се върне назад, избегна Крамик и Булик и препусна обратно към пътя за селото.

— Дръж го — викна Булик към Вандо.

Ако изпуснеха и един жив пазач, потеря щеше да тръгне по следите им. Вананд пришпори коня с крясъци.

Пазачът набираше скорост, но изведнъж насреща му бавно, сякаш тръгнала на разходка, се появи кобилата с Бендидора на гръб. Девойката спря и го погледна за един кратък миг в очите, в които блесна изненада, бързо заменена от пренебрежение. Жена на пътя, при това все още дете, не е препятствие. Пазачът приготви меч си за удар, а момичето сведе очи към канията в ръката си, пое бързо въздух и отново го погледна. Но този път се взираше в гърдите му, вляво, където туптеше живот. С рязко движение измъкна ножа и го метна. Острието проблесна за миг на слънцето, преди да се забие с глух звук в плътта на мъжа. Тялото му се килна, свлече се от седлото, заплете се в стремената и увисна в краката на животното, което уплашено от

падналия ездач сви встрани от пътя и продължи да тича. Постепенно обаче забави ход и спря.

Въпреки че хвърли оръжието и уби пазача със завидно хладнокръвие, Бендидора трескаво скочи от коня и се затича към трупа. Главата висеше неестествено със счупен от влаченето по земята врат. Очите изцъклено се взираха в нищото. Вече не изразяваха нито изненада, нито пренебрежение. Тя уби за първи път. От гледката ѝ се повдигна, всичко наоколо се завъртя. Обърна гръб на тялото, преглъщайки позивите, но не успя да се удържи. Сви се на две и започна да повръща.

— Глупава овца — развика се Вандо, препускайки към нея. Скочи от коня, прихвана я и остана така, докато тялото ѝ престана да се гърчи от напъните. Отведе я до конете, свали мех с вода и изми лицето ѝ.

— Вандо, влезте сред дърветата, ние ще разчистим тук и ще ви намерим. Че ако ни усетят, цял отряд ще тръгне да ни преследва — викна му Булик.

Булик и Крамик се бяха справили с останалите двама пазачи и притеснено наблюдаваха пристъпа на Бендидора.

— Можеш ли да яздиш? — запита я Вандо.

Бендидора кимна.

Той я поведе към кобилата. Щом приближиха, животното изпръхтя раздразнено и заотстъпва назад.

— Какво ѝ става на проклетата кранта? — ядоса се Вандо.

— Не я наричай кранта, измислих ѝ име. Вече е Звездолика — лека усмивка заигра по пребледнялото лице на момичето. — И ти няма доверие. Аз ще се оправя, ти иди да доведеш своя кон.

Той я изгледа изпод вежди, но я послуша. Скоро след това и двамата навлязоха в гората. Руменината се върна по лицето на Бендидора. Видял, че е по-добре, Вандо я запита:

— Защо се намеси? Аз щях да го настигна този. Ама че си глупава. И откъде знаеш да мяташ така нож?

— Нямаше да го настигнеш — сопна се девойката и инатливо стисна устни. — И не аз, а вие сте глупави, че ме изоставихте в чифлика.

— Па и устата си била, брей — повдигна вежди Вананд. — Как да не те оставим, като си глупава. За какво ни е глупава жена, че и

устата?

— Защото съм принцесата на Ябрус, разбра ли? Не съм никаква Вида, а съм Бендидора, дъщерята на кан-предводителя Язник. И не ме наричай глупава — сопна се тя.

Вананд замълча за момент.

— Друг път си Бендидора — поклати невярващо глава.

— И Грегон ме позна, затова ми каза, че сте ме изоставили, даде ми и Звездолика, да ви настигна.

— Лъжкиня.

— Глупак.

И двамата млъкнаха. Продължиха да яздят навътре в гората, но нито се поглеждаха, нито си продумваха. Вананд откри мястото, където бяха спрели, преди да се появят пазачите и Бендидора. На земята още се въргаляха мешките с провизии. Той скочи от коня, привърза го за едно дърво и седна да си дояде. Държеше се така, сякаш Бендидора я няма. Тя от своя страна също отвори торбата от Грегон и си отчупи парче хляб. Започна да оформя топчета от средата му, лапаше ги и дълго ги смучеше, преди да ги сдъвче и глътне. Още от дете обичаше да яде хляба така, но от години ѝ се налагаше да се крие, за да го прави, нали е принцеса.

Скоро сред дърветата се появи Дурум, а малко след това чуха, как Булик и Крамик ги приближават. Двамата си говореха нещо шепнешком и щом стигнаха до тях, млъкнаха. Нахвърлиха се върху храната, озверели от глад. Мълчаха и също като Вандо не поглеждаха Бендидора. Най-накрая Булик се закашля притеснено и каза:

— Глупаво постъпи, че ни последва, момиче. Сега трябва да се връщаме, за да те оставим. Бавиш ни, а и пазачите могат да ни надушат след тия убийства.

— Престанете да ме наричате глупава — ядоса се тя. — Продължаваме към Ябрус. Аз съм Бендидора, дъщерята на кан-предводител Язник. Няма да се връщам в тъпия чифлик. А пък Грегон ми даде кобилата, за да ви настигна, защото ме позна.

— Лъже — намеси се Вананд.

— Не лъжа.

— А защо кри досега коя си? — попита Крамик.

— Отначало не ви знаех кои сте и дали мога да ви се доверя. Отдавна исках да ви кажа, но все не намирах удобен момент.

Отново настъпи мълчание.

— Да поспим, а? — предложи Вананд.

— Не тук, опасно е — поклати глава Булик. — Ако мине някой по-опитен, ще разбере, че се е случило нещо, може да намерят и трупове. Трябва да се махаме веднага.

— Така е — подкрепи го Крамик и се надигна. — А тебе — обърна се към Бендидора и й подаде ръка, за да я изправи на крака, — приветствам те отново сред нас. Принцеса или не, тръгвай, пък каквото стане. И без това нямаме време да се връщаме назад. А и добре си служиш с ножа.

В това време Булик хвърли тревожен поглед към Ванданд, който зяпаше Бендидора, без да крие болката си. Невъзможна любов, ех младост! Булик се сети за своята несподелена любов, но осъзна, че от дистанцията на времето хич не съжалява за нея. При все това бе имал много безсънни нощи и сериозно бе обмислял да се самоубива, за да накаже бленуваната за пренебрежението. Той поклати с разбиране глава и се изправи. Дали има човек, който не е минал през това? Едва ли.

Бендидора метна торбата на рамо и тръгна към Звездолика, без да види погледа на Вананд. Беше доволна, че няма да се крие, че вече ще бъде себе си, а най-вече, че успя да победи в единоборството с пазача. Откакто премина първоначалният шок, Бендидора мислеше за това с тиха радост. Чувстваше се пораснала, зряла и опитна. Хъм, направо страхотна! Тя изтри пренебрежението от очите не само на онзи пазач, но и от очите на Булик, Вананд и Крамик. Истинска ябруска принцеса!

* * *

— Пазачи — прошепна мъжът, докато надзърташе през процепите на дървената порта. — Тичай да кажеш на Грегон.

Дребното момче, което също надничаше през пролуките, се затича с всички сили към къщата, дето живееше господарят на Змейков чифлик.

В това време пазачите затропаха по дървената порта:

— В името на императора, отворете!

Мъжът, наблюдаващ ги през цепнатините, отскочи назад и бързо откачи големия железен ключ от пояса си. Нямаше избор, дори не можеше да изчака пристигането на Грегон. Пъхна ключа в катинара, превъртя го и разви веригата. Една по една разтвори тежките порти и побърза да се дръпне встрани, за да направи път на десетимата конници. Те нахлуха в двора на чифлика, наред който жива душа не беше останала. Вестта, че идват, се разнесе светкавично сред всички обитатели, които сега се кътаха зад прозорците и вратите. Никой не смееше да се мотае пред очите и камшиците на пазачите. Само Грегон се подаде от една къща, рошав и разгащен, току-що станал от сън. Вървеше и пътом пооправяше вида си, а очите му, зачервени и подпухнали, се въртяха във всички посоки, като че виждаше това място за пръв път. Когато наближи достатъчно конниците, за да може да различава чертите им, Грегон се сепна и спря.

— Ернак Жълтия — рече го повече на себе си и присви очи в презрителна гримаса.

— Да, Грегоне, аз съм — един от конниците се отдели от останалите и се приближи към стопанина. — Не ме очакваш, знам. Но съм тук с важно поръчение от императора.

— Слушам те, учителю — обърна се към него Грегон със званието, с което се обръщаха хората към жреците. Само че подигравката в тона му нямаше как да се сбърка с уважение.

Но Ернак не обърна внимание и слезе от коня.

— Къде можем да си поговорим само ние двамата? — запита и се огледа.

— Славик — провикна се Грегон.

Млад, върлинест младеж се появи отнякъде, за да се погрижи за коня на Ернак, а Грегон кимна към една от постройките и тръгна натам, последван от Жълтия. Въведе го в широкото помещение, където посрещаше гостите си, но този път в камината не гореше огън, бе студено и неуютно.

— Кажете, учителю, с какво мога да бъда полезен на императора? — сухо попита Грегон и потри студените си ръце една в друга, за да ги стопли.

Ернак потрепери и огледа с неприязън бедната обстановка, но бързо се стегна и отговори някак припряно:

— Императорът се нуждае от опитни хора — земеделци и скотовъди. Поне пет-шест души, а може и повече. Околностите на Истрос се напълниха с народ. Всякакви диви чергари, скитници, сган. Записват се във войската, но няма с какво да ги изхранваме. Трябват ни хора, да ги учат на твоя занаят, за да си отглеждат и месото, и хляба.

Грегон сви вежди над светлите си очи, изтри с ръкав носа си, потекъл от рязката смяна на топлото легло със студа навън и едва сподави една прозявка, преди да отвърне:

— Добре, ще избира хора. До утре ще са готови да ви последват. Но кога ще ми ги върнете?

— Веднага щом си изпълнят задачата и научат достатъчно народ от новодошлите на земеделие и скотовъдство.

— А, тези не ми минават, какво означава достатъчно? Целият дворец снабдявам с какво ли не. Моите хора си ми трябва, иначе как ще насмогвам? Кажи ми точен срок.

— Добре, добре — нетърпеливо се съгласи Ернак, — колкото прецениш ти, но трябва да си свършат работата. Сега обаче трябва да те питам друго, а то е по-важно.

Грегон не каза нищо. Само го изгледа с подозрение, а Жълтия сниши глас:

— Трябват ми немаркирани птици. Шест броя, обучени за кореспонденция с областите.

— Императорът знае, че не разполагам с такива гуги. В този чифлик се спазват законите, Ернак. Ако той наистина иска такива птици, ще е нужно време, да ги набавим. А и трябва да съм сигурен, че заповедта идва от самия император.

— Ветровете да го отнесат, Грегоне — изпъшка Ернак, — тези птици не са за императора, а за мен. Знам, че ми нямаш доверие, но е важно. Представа си нямаш на какво станах свидетел в Истрос.

Като чу думите на Жълтия, Грегон повдигна заинтригувано едната си вежда и любопитство просветна в очите му, но бързо смени изражението с безразличие.

— Съжлявам, Ернак. Тук няма такива птици.

— Виж — бившият жрец измъкна от дрехите си няколко свитъка, — ето това е съобщението, което искам да пратя до кановете. В шест екземпляра е, подписано. В ръцете ти съм, ако те подведа.

— Не ме интересуват предателствата ти, Ернак. Ако нямаш друго съобщение от императора за мен, то ще те проводя до стаите за гости. Утре ще ти предам хората, които са нужни — скотовъди и земеделци, и можете да си вървите.

— Грегоне, недей така, заради едната си омраза към мен да проваляш делото ми. Знам за отношението ти към Салистар, познавам те. Нещата не опират до теб или мен, а до Биляра, до свободата ни.

Грегон стисна устни и отмести погледа си встрани.

— Добре — въздъхна Жълтия и остави свитъците на масата. — Виждам, че няма да промениш мнението си. Оставям това на твоята съвест. Аз направих каквото можах.

Изричайки тези думи, Ернак обърна гръб и излезе от помещението. Грегон бързо напъха свитъците в едно глинено гърне до камината, взе други от една полица на стената и го последва навън. Демонстративно и шумно накъса хартията на парчета и я натика в ръцете на коняра Славик.

— На — рече високо Грегон, — сложи ги в камината, бързо.

Момчето хукна да изпълни поръчката, а Грегон, запазил невъзмутимото си изражение, извика хората си и им даде нареждане да настанят пратениците от Истрос. Ернак го гледаше, без дори да се старае да прикрие злобата, стегнала гърдите му. За един кратък миг останаха отново сами и Жълтия процеди през зъби:

— Мръсник!

— Да се благодариш, че изгорих писмата ти, а не ги предадох на императора — наставнически му отвърна Грегон и присви очи.

— Глупак!

Жълтия обърна гръб и изчезна в мъглата на ранното утро. А Грегон се разбърза. Върна се обратно и взе от гърнето свитъците. Приблужи се на по-светло до прозореца и съсредоточено зачете:

— Тъй, тъй... Виж ти! Не може да бъде! — мърмореше си Грегон, а по челото му потече капчица пот, въпреки студа. — Само дано не е някой капан!

Напъха свитъците под дрехите си и тръгна към кочините. Отби се да вземе малко от смеската за кокошките, птиците я обичаха. Мина зад кочините, където бе направено нещо като дворче, оградено с гъста, висока растителност. Десетина едри червеникави птици се разхождаха

из дворчето и ровеха земята за храна. Щом го видяха, се скупчиха около него. Грегон пръсна смеската на земята и ги загледа как кълват.

Не бяха гуги. Тези птици, с остри, тежки клюнове и червеникаво оперение, бяха една от тайните на Грегон, за която малцина знаеха. Бяха обучени досущ като гугите, но ги държеше свободни, без клетки, без маркировки. Грегон беше сигурен, че по границите проверяват гугите, без значение маркирани ли са, или не. Всеки, който въдеше гуги, беше длъжен да ги маркира и да води дневник на броя и полетите им. Но Грегон не се съмняваше, че Салистар не разчита само на тези дневници и на добросъвестните стопани. Затова тайно обучи червеникавите птици, които с нищо не привличаха ничие внимание. Дори и ловците ги подминаваха, тъй като имаха сухо, жилаво и безвкусно месо. Той познаваше всяка от птиците си, докато страничен човек не би могъл да ги различи една от друга.

Щеше да изпрати по две от тях във всяка от областите — ако едната не стигне по някаква причина, поне другата да успее. Дори ако Ернак му готвеше капан и бе написал съобщението, с цел да го хване, никой не знаеше за червените птици. Щяха да дебнат за гуги. Някакво вътрешно чувство обаче му подсказваше, че Ернак не го мами.

— Дърво на предците ми, докъде я докарахме! — въздъхна той и посегна към една от птиците си, хвана я и започна да прикачва единия свитък. — Дано поне в думите на Жълтия се вслушат, че кой знае дали хващат вяра на обикновен ури като мен.

— Не задълго, не задълго — мърмореше си тя, имитирайки бухала — ама в какво се забърках и аз! Хапнат ме змии, жилият ме скорпиони, а на всичкото отгоре си говоря с бухал. Че кой нормален човек си говори с бухали?

Вейницата повдигна озадачено рамене и изпуфтя. Събра китката си от билки и тръгна отново през гората.

— Не е ли време вече да се прибирам? — запита се тя и се озърна наоколо. Слънцето преваляше, а лесът бе все така невероятно красив и магичен. Но вейницата изведнъж осъзна, че не знае къде да се прибере. Не помнеше нищо, нищичко. Нито коя е, нито откъде идва, нито къде да се прибере. Знаеше, че има дом, роднини и приятели, но всичко това бе потънало в мъгла от забрава.

И тогава паника и отчаяние я стиснаха за гърлото, сълзи избиха в очите ѝ. Тя захвърли билките, с рязко движение бутна от главата си венеца от еньовче и заплака горчиво.

— Не плачи — чу тя глас до себе си. Обърна се и видя сред разхвърляния букет от билки да се подава гущер с красиви златисто-зелени люспи. Имаше масивно за дребния си ръст тяло, четири крака, големи жълти очи и дълга опашка.

— Ох, и ти ли говориш? — проплака вейницата и продължи да рони сълзи на отчаяние.

— Плачеш, защото не помниш коя си — каза гущерът.

— Откъде знаеш?

— Ти си вейница.

— Никаква вейница не съм, остави ме на мира! И ти, и всички говорещи гадини като теб. Оставете ме най-после и не се занимавайте с мен, разбра ли?

— Разбрах — отговори гущерът, завъртя опашка и си тръгна с тромава походка.

— Чакай — викна тя, — стой!

Гущерът спря и я погледна.

— Извинявай, но съм много объркана. Знаеш ли защо нищо не мога да си спомня?

— Знам.

— А ще ми кажеш ли? — запита вейницата с плаха надежда в гласа.

— Предстои ти промяна. Съзнанието ти трябва да е чисто от спомените и старите ограничения, за да я възприемеш. Но не се притеснявай, накрая отново ще си спомниш всичко.

— Наистина ли?

— Наистина.

Тя изхлипа и изтри сълзите от лицето си.

— А каква е тази промяна?

— Ще видиш живота през змейски очи.

— Моля?

— Ние змейовете виждаме живота така, както никой друг не може.

— Ама ти змей ли си? — озадачено попита тя.

— Змей съм.

— Леле-е-е, ама ти си толкова..., толкова мъничък! — усмихна се вейницата.

Гущерът въздъхна и разпери криле. Тя не бе забелязала, че е крилат и се изненада. Но когато видя как тялото му расте с невероятна скорост, направо извика от изумление. Само миг след това над нея се извиси толкова голямо туловище, че тя успяваше да види само единият му крак, увенчан с черни нокти, големи като къщи. Някъде там, където трябваше да се намира главата, с оглушителен трясък падаха дървета и скърцаха клони. Ята разтревожени птици кресяха в небето и се блъскаха в разперените змейски криле, хвърлили черна като нощ сянка над земята.

— Змей съм! — гласът му изкънтя с такава мощ, че думите едва се разбраха.

Вейницата стоеше и зяпаше с отворена уста. Преди да успее да помисли или да каже нещо, тялото на змея започна да се смалява отново до тогава, докато погледът ѝ успя да го обхване целия — от главата до острия край на опашката.

— Вече си достатъчно пораснала, за да не съдиш за другите по размера им — със сърдит тон изрече той и я погледна с жълтите си очи.

Дори сега, когато се бе смалил, змеят бе внушителен. По-голям от кон, целият обсипан с люспи. Гърбът му бе тъмно-зелен, а

коремът светлееше с неопределен цвят.

— Качвай се — рече той и легна на земята.

— Да се качвам!? — озадачено повтори тя.

— Да, качвай се, нали ти казах, че ще видиш живота през змейски очи.

Вейницата с удоволствие би отказала, но се нуждаеше от паметта си, пък и не бе сигурна какво може да последва, ако вземе да откаже на едно толкова страховито създание. Затова преодоля уплахата си и се покатери върху гърба на змея.

— Хвани се за люспите там, където ти е удобно и стискай здраво. И не се бой, не могат да се откъснат.

Тя го послуша. Намести се добре върху хладния гръб, приведе се напред и хвана две люспи отстрани на шията му, като ги стисна силно. Змеят се изправи на крака и разпери криле.

Отначало почувства лек гъдел в корема, вятър разроши косите ѝ, докато се издигаха високо в небето. Не ѝ беше удобно, имаше чувството, че всеки момент може да се плъзне по люспестото тяло и да полети към отдалечаващата се земя. Змеят увеличи скоростта и вече стана съвсем трудно да вижда каквото и да било. Въздухът премяташе косите, щипеше очите, нахлуваше през гънките на леките ѝ дрехи и я прегръщаше с ледена ръка. Стана ѝ трудно дори да диша. Примижала, стискаше с всички сили люспите на змея и си мислеше, че няма как да погледне през собствените си очи, пък камо ли през чужди.

Изведнъж всички тези усещания изчезнаха. Тя летеше сама, разперила криле. Тялото ѝ бе люспесто, с дълга опашка и тя почувства, как го направлява свободно, накъдето си поиска. Можеше да вижда на всички страни, надолу и нагоре, отпред и отзад, наляво и надясно, без да е нужно да върти главата си.

И разбра защо змейовете виждат така, както никое друго създание.

Освен че виждаше във всички посоки, тя можеше да съсредоточи погледа си и това бе най-удивителното нещо на света! Най-напред го направи с едно самотно дърво, древно и масивно, вкоренено наред широко поле. Видя сияние около него, преливащи в светлина меки цветове. И след това съзря всички живи създания, които бяха открили дом сред клоните му. Дребни и по-едри птички,

буболечки, мравки, гъсеници и въшки, мъхове и плесени. Животът пулсираше, туптеше във всяко листенце, във всяка гънка на кората му. Всички тези организми, свързани, зависими един от друг, различни и еднакви — живи! Зърна сиянието на всяко едно от тях, преливащите цветове. И още по-навътре, още по-надълбоко — погледът ѝ проникна в плътта, в клетките — работещи, свършени, обединени в единна хармония. Във всяка клетка светеше като диамант красива спирала. Изключителна като ювелирно бижу. Удивителна като непозната земя. Тайнствена като скрито съкровище.

Вейницата разфокусира леко поглед и се случи друго чудо. Проследи живота на древното дърво — от миналото му като семе до бъдещето му на мъртъв, изсъхнал дънер. Видя да го брулят ветрове, да го заливат с яростта си небесата. В жежките дни, когато слънцето изпиваше водата от повърхността, корените му се впиваха дълбоко в пръстта, търсеха и намираха животворна влага. А през пролетта короната се обсипваше с листа и цветове. Живееше и дишаше, привличаше хиляди насекоми с уханье, за да повери семето си на крехките им мъхнати телца.

Но това бе най-вероятното бъдеще, а пред очите ѝ се изредиха още и още възможности. В една от тях върху дървото падаше гръм и го разцепваше на две, една мъртва и една жива част. А в друга го отсичаха за дървен материал.

Тя продължи да лети. Гледаше в битието на хора, животни, растения, камъни дори. Очите ѝ виждаха как са свързани организмите, как си взаимодействат. Механизмите на живота, поривите на плътта, жаждата за оцеляване и красотата на съществуването. И онези прелестни като диамант спирали, втъкани в клетките на живота.

Издигаше се нагоре, все по-високо, все по-далече. Искеше да обхване с поглед вселената, света и времето. Миналото и вероятното бъдеще...

Тя видя през змейски очи и разбра че никога няма да е отново същата. А змеят се приземи до разхвърляния букет от билки и венеца от еньовче. Вейницата слезе от гърба му — толкова различна и друга, мъдра като змей. В очите ѝ напиреха сълзи. Защото не можеше да

изрази по друг начин благоволенieto си пред творението, което съзря.

— Не плачи — тя се огледа и видя, че змеят отново е с размерите на гуцер. Той протягаше към нея стрък растение. Тя го взе и го приближи до очите си. Листата му приличаха на отворена шишарка, на чийто връх свети жълтица — ситни жълти цветчета в съцветие. И щом го докосна с ръка видя силата му. Поглеждайки към изхвърления букет и венеца от еньовче, тя съзря силата им. И вече знаеше, че е вейница. Отново ги взе в ръцете си. Постави и венеца върху косите си. А гуцерът змей бе изчезнал.

Вейницата се огледа объркана, напредила се да си спомни, но все още не успяваше:

— А паметта ми? — прошепна и въздъхна тихо.

VII ГЛАВА

ПЪТИЩА

Над укреплението светеше ярко слънце, което обаче не успяваше да смекчи острия, студен вятър. Бяха изминали няколко дни, откакто Янкул се завърна на вала, придружен от Деница — време, през което тя успя да го убеди да сключи мир със северите. Преговорите вървяха добре и оставаше една последна среща, на която щяха да подпишат договор за охрана на билярската граница. Доскорошните нападатели вече щяха да са пазители. Янкул осъзнаваше, че това е мъдър избор, предвид изтощението на Биляра от войната и животите, които щяха да бъдат спасени. Бе получил и писмено разрешение от баща си, кана, който също бе прозрял предимствата на такъв договор. Въпреки това войнственият му дух се бунтуваше — нямаше битка, нямаше почести, нямаше слава. А този мир му струваше и пари.

Янкул се бе изтегнал на леглото в единствената отделена от общите помещения стая и се любуваше на сръчните и плавни движения, които извършваше Деница, докато рисуваше. Тя съсредоточено движеше костния инструмент и нанасяше на невероятно тънки линии тъмната лепкава смес по кожата на лицето си. Вертикална бръчка се бе врязала в челото ѝ от напрежение да не трепне и развали рисунката. Най-сетне изтегли и последната черта, захвърли костеното перо до купичката с боя и шумно изпусна стаения си дъх, който се плъзна по повърхността на лъснатото огледало и замъгли изображението ѝ.

— Готово — каза с облекчение и се усмихна, — сега вече приличам на истинска севернячка, и то от най-дивите.

— От онези, дето и за придружителки не ги вземат — хвана се Янкул за челото с престорено възмущение. — А аз ще я вземам за жена. Ужас!

— Ха, ха — засмя се Деница, — бил си принуден от обстоятелствата, нали всичко е в името на Биляра. Ще го приемат с разбиране, не се притеснявай.

Лицето на Янкул в миг стана сериозно и угрижено. Отвън долитаха обичайните шумове на укреплението — виковете и ругатните на войниците, цвиленето на конете и металното дрънчане на снаряжението.

— Все още не съм убеден в този мир със северите. Винаги сме се справяли с тези диваци с бой и не сме имали нужда от пикливи договори с тях.

Тъга забули младото лице на Деница — древна тъга, мъдра — и на Янкул се стори, че вижда срещу себе си старица.

— Янкуле, как да те накарам да разбереш — с яд се обърна тя към него. — Това е единственото добро решение. Биляра отслабна от войната с Уголия, а столицата ни е превзета от луд човек. Нямах работа тук по вала, плати на северите да пазят границата и да тръгваме към Юртия. От Истрос ни дебне много по-голяма опасност. Има и друго.

— Какво? — Янкул се чумереше, не му се нравеше да изпълнява заръките на Деница. Не подхожда на жена да раздава стратегически съвети, още повече, ако са точни и обосновани.

— Трябва да се махнем оттук възможно най-скоро. Юдите ще дойдат да ме търсят и мъжете ти може да пострадат.

— Нали каза, че не могат да те открият!?

— Не могат, но могат да открият теб.

Той се вгледа в нашарения ѝ до неузнаваемост лик, оброчен от бухнала руса коса. Зелените ѝ очи контрастираха красиво на индигово-синята боя, с която бе изрисувала цялата дясна половина на лицето си. Птица с разперени криле. Винаги бе намирал подобни рисунки по лицата на северите за проява на диващина. Но ето че на нея ѝ отиваше дори това. Заля го внезапна вълна от нежност към тази силна и своенравна жена, ала усети и страх от нея. Спотан, потушен, скрит в дълбините на съзнанието му, но страх, който не изчезваше, а ставаше по-силен с всеки изминал ден. Този страх спря порива му да се изправи и да я прегърне и го разсърди.

— Тогава ще тръгнем още привечер, щом склуча договора със северите — каза Янкул след кратък размисъл. Прие да изпълни желанието ѝ, за да заглуши съвестта си. Усещаше как любовта му гасне, задушавана от този непреодолим страх.

Стана и рязко излезе от стаята, без да добави нищо повече. А в очите на Деница се прокрадна болка, защото успя да усети бъдещето. Не знаеше какво ще се случи, но почувства какво ще ѝ причини. Ръката ѝ неволно се вдигна и се зарови в кичурите гъста коса. Юдата търсеше булото си, силата си, но него го нямаше там.

По-късно, когато небето прегаряше в пламъците на залеза, студът все по-силно щипеше кожата, а Янкул се завърна в укреплението от срещата си с предводителя на северите, тя го посрещна, облечена в кожи като истинска севернячка, и с весела усмивка на лицето. Очите ѝ светеха, когато гледаха неговите, и от болката не бе останала и следа. Деница не искаше да позволи на разни прокоби и предчувствия да тровят живота и любовта ѝ.

Въпреки настъпващата нощ напуснаха укреплението. Оставиха по-голямата част от отряда войници да се грижат за честокола, да следят дали северите спазват сключения договор и да им помагат при нужда и тръгнаха, придружени само от двадесет човека. Янкул планираше да пътуват до среднощ, да починат и да продължат на сутринта. Движеха се малко хаотично и разпиляно, тъй като Янкул се бе поддавал на лошото си настроение, което не го напусна през целия ден. Затова не обръщаше внимание на реда в строя. Деница яздеше до него, спокойна и вгълбена в собствените си мисли. Спомняше си Юртия и Исинеи; живота си, преди да ѝ дадат душа и име на юда. Като да бяха изминали векове оттогава.

Все по-малко кълбета вечна светлина изгряваха в студените нощи и преходите ставаха трудни. Налагаше се да се движат по-бавно от обикновено. Харлиите прелитаха досами главите им и стряскаха конете с писъците си.

Въздухът ненадейно се стопли, натежа от влага и Деница първа усети юдите. Кикотеха се и говореха нещо, запяваха високо и рязко спираха, удавили мелодията в неистов смях. Ту се чуваха стъпки, ту копита, а харлиите изчезнаха, стопиха се в нощта.

— Янкуле, — прошепна Деница.

— Да.

— Юдите са тук.

— Къде?

— Сред нас.

— Не виждам никого.

— Тук са.

— Какво да правя, ветровете да го отнесат? — сопна се той и започна да се озърта на всички страни.

— Нищо не може да се направи, ако извикам сура, той ще ни отведе далече от тях, но ще трябва да изоставиш войниците.

— Не — рязко отвърна Янкул.

— Ще има жертви, пригответи се.

Янкул хвана копието си.

— Това е безполезно — рече Деница.

Времето спря. Дъхът на войниците се затопли, гореща влага ги обгърна, телата отмаляха, сякаш се разтапяха от топлината. Конете спряха на място. От тишината изникнаха силуети, извиващи се като огнени вихрушки, с развети коси и яростни лица. Сграбчваха нечие тяло и го повличаха със себе си в тъмното. А жертвите не успяваха нито да извикат, нито да реагират.

Деница се изправи на седлото и се метна с един скок върху Янкул. Сграбчи го в прегръдката си и стисна тялото му с ръце и крака, вкопчи се в него като удавница. Той нямаше сили да направи каквото и да било, само в очите му блесна изненада. В този момент до тях изникна един от силуетите и изпищя свиреп, защото изгуби жертвата, която си бе набелязала да сграбчи.

— Ирника е тук — викна юдата и сестрите й подеха в един глас:

— Ирника, сестро, обади се.

— Ирника, сестро, покажи се. Добро от чужди няма да видиш!

Деница прошепна:

— Сура.

Рогачът се появи в миг и Деница с нечовешка сила се прехвърли върху гърба му, понесла и Янкул със себе си. Стопиха се в тъмнината и изоставиха войниците в ръцете на разгневените юди.

* * *

Слънцето бавно се изкатери високо в небето и прогони дъждовните облаци. Скупчи ги и ги сбута чак на север. Виснаха като проклятие над хоризонта. От мокрите улици и сгради се понесоха изпарения и приказно прегърнаха Исинея във влажна омара.

— Хайде да вървим — рече Ермиар и се изправи.

Двамата със Загарда излязоха от кръчмата и тръгнаха бързо по вече пълните с хора улици. Навалица, блъсканица и глъч ги съпровождаха по пътя за вътрешния град. Разминаваха се с коли, натоварени с разнообразни стоки, теглени от кротки добичета, които понасяха върху изстрадалите си гърбини както ударите, така и клетвите на вечно бързащите търговци.

Скоро стената на вътрешния град се белна срещу тях. Портата, която обикновено бе затворена, сега зееше. И двете ѝ крила бяха широко отворени. „Сивите вълци“, строени в две редици от страни на пътя, очакваха младия си предводител. Осигуриха им коне и ги проводиха с ескорт до двореца.

Загарда се чувстваше странно, докато язدهа по широкия път от камък, толкова различен от всички пътища, дето бе виждала досега. Само веднъж бе посещавала град през живота си. Преди години с майка ѝ бяха пътували до Истрос. Но пренощуваха в един крайградски хан и общо взето успя да зърне столицата само отдалече. А да види вътрешен град и двореца на някой от канове, дори не си мечтаеше.

Светът отвъд стената бе по-чист, подреден и красив. Хората бяха хубаво облечени, не викаха, а се разхождаха спокойно и говореха тихо. Дори войниците, които обикновено бяха шумни и арогантни във външния град, тук се държаха почтително и прилично.

Яздеха по широк път, много чист и гладък. Наоколо къщите бяха големи и красиви с поддържани градини, пламнали в ярки есенни разцветки. Постепенно сградите оредяха и стигнаха до висок зид с изящна черна врата от ковано желязо. Двама глигани стояха до вратата и пазеха входа към двореца. Пропуснаха ги бързо и продължиха пътя си сред най-удивителната градина, която може да съществува. Така си мислеше Загарда и сигурна, че втори път няма да ѝ се случи да влезе в дворец, се оглеждаше в захлас и с желание да запомни всяка подробност.

Стигнаха до малък площад, в чийто край се издигаше дворецът. Сред високите бели колони на портала ги очакваше семейството на кан-предводител Иртхитюин и самият той.

Загарда се разтрепери. Почувства се страшно неловко, руменина покри лицето ѝ, аха да падне от коня. Хубаво, че никой от канското семейство не ѝ обърна внимание и тя успя да се смъкне успешно от

гърба на животното с помощта на един от „вълците“. Ермиар даде знак на една придружителка да се погрижи за нея и Загарда с благодарност пое след русото симпатично момиче към една от страничните врати на двореца.

Кан-царица Андала веднага се хвърли и прегърна сина си, когото считаше за мъртъв. Мъката, която бе изживяла, страдайки по Ермиар и Деница, бе изписана на лицето ѝ. Дълбоките бръчки, трескавите очи и белите коси я бяха състарили. Някак се бе смалила дори и на ръст.

Грижите не бяха подминали и Иртхитюин. Лицето му бе гъсто обрасло с прошарена брада и мустак, който скриваше горната устна. Видът му бе по-небрежен от когато и да било и умора мътнееше в очите му, лъхаше от цялата му личност.

Алгара и Азмара, двете му сестри, го прегърнаха с весели и искрени усмивки, радваха се, че е оцелял и не спираха да го подпитват за това-онова. Веселото им бърборене разведри срещата и дори намръщените погледи на Севар не успяха да засегнат Ермиар. Той разбираше защо брат му е разочарован и зъл. Може би на негово място щеше да се чувства по същия начин. Севар беше свикнал с мисълта, че вече е единствен наследник и бъдещ кан-предводител. С появата си Ермиар съсипваше неговите очаквания и отново предявяваше права над полагащото му се като първороден син на кана.

Ситара се радваше искрено на Ермиар. Тя гледаше люто сина си Севар и се дразнеше на невъздържаното му поведение.

А Ермиар се чувстваше особено сред тях. Бяха му скъпи и родни, но едновременно с това — далечни и чужди. Странно раздвоение, което не го тревожеше особено. Винаги усещаше същото, когато се завръщаше в Исинеи. Скоро щеше да свикне.

След първоначалната шумотевица го оставиха да отпочине, да се изкъпе и преоблече в нови дрехи. По случай завръщането му бе организирана празнична вечеря, на която се надяваше да научи отговорите на някои от въпросите си.

Запъти се към покоите си заедно с личния си кан-придружител и докато вървяха по хладните коридори, осъзна, че е у дома си. За миг се превърна в същия Ермиар, както преди. Олекна му, сякаш вече не носеше товара на демона. Запита се дали нямаше да е по-добре, ако бе захвърлил книгата там, на Карпонили, вместо да я чете с цената на живота си. Но отговорът бе отрицателен. Заедно с тежестта на

демонската енергия той носеше в себе си и удоволствието от творчеството, силата на създанието, божествената мощ, красотата на формата. Тържествуваща усмивка заигра по лицето му, ала бързо се стопи, защото мисълта за една нова тежест го стисна за гушата. Има още две книги някъде там, отвън. Две книги, и едната вече е прочетена.

Когато вечерта настъпи, Ермиар пое с придружителя си към крилото за гости, където бе настанена Загарда. Щеше да я вземе със себе си на вечерята, за да покаже намеренията си пред всички. Бендидора навярно бе загинала, а и да не беше, все тая. Той бе свободен, по-свободен от всякога. И нямаше да позволи на когото и да било да диктува живота му. Старият Ермиар, съобразяващ се с какво ли не, бе останал в миналото.

Загарда го очакваше развълнувана и зачервена, със светнали от възбуда очи. И толкова различна от момичето, с което бе пътувал — чиста, сресана и облечена като принцеса в семпла, светла рокля.

— Ермиар, остави ме тук, не искам да идвам — заговори бързо тя още щом го видя. — Какво ще правя аз сред стети-сантропи. Та дори не знам какво да говоря, как да се държа. Не ми го причинявай!

Стана му някак мило да я гледа такава. Притеснена и несигурна, но свежа като ранно утро, сладка и непринудена.

— Ще свикнеш — отвърна грубо, за да прекъсне излиянията ѝ, но ѝ подаде ръка, а с другата нежно погали косите ѝ.

Загарда млъкна и го хвана за ръката, ала погледът ѝ приличаше на уловено в капан животно. Придружителите се бяха постарали добре. Масите бяха богато отрупани с дивеч и плодове; виното и квеселът се лееха непрестанно; в помещението светеха предостатъчно кълбета вечна светлина. Топли огънове грееха в огромните камини и въпреки големината си и гъмжилото от хора, залата беше уютна. Времето се нижеше неусетно в неангажиращи разговори и дори Загарда се отпусна и успокои.

И ето, че дойде моментът, който Ермиар очакваше. Личният му придружител се приближи към него и го покани в малката зала. Ермиар остави притеснената Загарда сама, като помоли с поглед сестрите си да я наглеждат, и се отправи към събранието на кана. В малката зала бе тихо и значително по-тъмно, но масата също бе

отрупана с ядене и пиене. Около нея вече се бяха настанили няколко министри, жрецът Батбал, брат му Севар и самият кан-предводител.

— Учителю! — Ермиар поздрави жреца, единствения на масата, когото виждаше за пръв път, откакто се прибра. Тонът му бе сух и надут, нещо съвсем нехарактерно за него. Батбал, усетил промяната у Ермиар, кимна в отговор с тънка усмивка на уста, която не изразяваше нищо повече от объркване.

Мястото отрядно на Иртхитюин бе свободно и Ермиар спокойно се запъти и седна. Наля си сам чаша квесел, тъй като придружители не се допускаха, и се облегна свойски назад.

— Ермиар, разкажи ни за Карпонили — рече Батбал, а нетърпението лъхашо от въпроса му, си пробиваше път навън дори през гънките на робата, с която бе облечен.

Ермиар се замисли за момент, кимна и започна да разказва. Не им спести почти нищо — падането си в Релсма и дните, прекарани в село Кодили; откриването на академията на волобарите; войната на асурите, техните смъртоносни кръсъци и бойните им стада от първородни сиви. Не премълча за раняването си, за срещата му с Бендидора и изгубването им в манастирските катакомби. Разказа им за самозванеца Салистар и терора, който е наложил върху народа на Лексинта Варнас чрез плъзналите навсякъде пазачи. Единственото, което скри, беше съществуването на трите книги и това, че две от тях са прочетени, едната от него, а другата от Салистар.

Когато свърши, настъпи мълчание. Всеки от присъстващите очакваше Иртхитюин пръв да попита или каже нещо. Вместо това, той бавно отпи от чашата си, зареял поглед сред натрупаните върху масата ястия и напитки. Обмисляше чутото и като че ли не се интересуваше от заобиколилите го хора. Най-сетне се размърда и извади два свитъка от дрехите си. Подаде ги на Ермиар с думите:

— Искам да видиш това. Единият е от кан-предводител Язник, а другият от Ернак Жълтия.

Ермиар взе и погледна първо писмото от Язник. Кан-предводителят на Ябрус предлагаше да се организира турнир за избор на император и разказваше за мраконемите на Салистар. Избивали народа и го ограбвали, но въпреки потерите, които организирал, до този момент не успявал да ги хване. Били тринадесет човеци с еднакъв образ и бели, празни очи, като слепи, но виждали. В писмото си Ернак

също описваше мраконемите, както и терора на Салистар. Ермиар ги прочете свитъците и ги върна на Иртхитюин.

— Така е, както е написано. Всеки годен да носи оръжие е насилствено отвлечан от пазачите на Салистар, а жените и децата работят от сутрин до вечер. Столицата и цялата ѝ околност е почерняла от войските, които сбира, за да воюва за Биляра. Но за магията му и тези мраконеми не знам нищо.

— Дърво на предците ми, а ти как се измъкна жив от всичко това? — запита Батбал уж невинно, но фалшът лъхаше от прибързаното му изпълнение на загриженост.

— Късмет и бърз кон — отговори спокойно Ермиар и го стрелна с нагъл поглед. Знаеше, че Батбал няма да повярва, но нямаше и да възрази. Не и на бъдещия кан-предводител.

— Значи ти смяташ, че този Салистар не е за подценяване? — запита Иртхитюин, който повече се интересуваше от предстоящите заплахи, вместо от миналите.

— Не, никак не е за подценяване, предводителю — уверено отвърна Ермиар, — още повече, ако това което пише Ернак за магията му, е вярно.

Иртхитюин смръщи вежди и се обърна към Батбал:

— Учителю, разбра ли нещо за тази нова магия?

Батбал пребледня, но отговори твърдо:

— Не, нищо не знам.

И не излъга, защото никога не бе чувал нищо за трите книги. Батбал подозираше, че всичко случващо се е свързано по някакъв начин с асурите, с края на тристагодишния цикъл и с отдавна изчезналата волобарска раса. Но потайната му жреческа природа го караше да мълчи до последно.

— Спешно ни трябва кан-император, който да ни обедини и поведе срещу самопровъзгласилия се — обади се един от съветниците на Иртхитюин.

— Така е — кимна друг. — Проблемът е, че Издулор няма жив наследник, а дори и да е останал някой претендент, той е в ръцете на този Салистар. Предводителю, склонен съм да се съглася с писмото на кан-предводител Язник, в което предлага турнир. Но нека изчакаме и отговор от Угаин все пак.

— Стига сме чакали — не се стърпя Ермиар. — Язник е направил добро предложение. Ние чакаме Угаин, а той нас, но не виждате ли, че колкото повече протакаме, толкова повече онзи укрепва властта си. Нека има турнир, и то по-скоро.

След тази реплика на Ермиар всички отново впериха очи в Иртхитюин. Очакваха неговата реакция. Той спокойно си взе едно тлъсто парче месо, напълни уста и задъвка насреща им. Не поглеждаше към никого. Взираше се в стените, тавана, в някое от кълбетата, плуващи из въздуха, и накрая, когато хубаво сдъвка хапката си и преглътна, се изправи и махна с ръка:

— Ермиар е прав, утре ще пратя вест до Язник. Пригответе се, до три дни тръгваме за Ябрус. Колкото по-далече от Лексинта-Варнас е турнирът, толкова по-добре. И Угаин ще дойде, ако иска семейството му да участва в надпреварата за император. Крайно време е да поемем отговорност за хората, които патят от самозванеца и безумните му амбиции. Разгласете сред стети-сантропи за турнира. До утре вечер искам списъка с желаещите да участват в надпреварата. След като го прегледам и одобря, тръгваме.

— А провинциите? — попита един от съветниците. — В този срок няма да успеем да разгласим новината до всички стети. Може да избухнат бунтове и изборът на кан-император да бъде оспорен впоследствие.

— Нямаме време — спокойно отвърна Иртхитюин. — А и колкото повече кандидати има, толкова по-дълъг ще е турнирът. Не можем да протакаме повече. Ще измислим нещо, ако някой изрази недоволство. Сега това не е толкова важно. Действайте!

Предводителят избута стола си шумно назад и излезе бързо навън. С това събранието на кана завърши. Ермиар се протегна, избра си една хубава, сочна круша и я захапа с апетит, а останалите последваха Иртхитюин и напуснаха залата. Не бе прието да остават и разговарят след напускането на кан-предводителя.

* * *

Откакто Ернак напусна Змейков чифлик, мълчеше повече от обикновено. Пътуваха обратно към столицата, почти не почиваха, а

Жълтия не спираше да обмисля какво и как да го направи, та да се измъкне от Салистар и да избяга в някоя от областите. Напоследък си спомняше често за Безмер, за самодоволството, с което го бе извадил гол от постелята и най-унизително го бе прекарал по коридорите на двореца. Ернак не можеше да изтрие от мислите си този епизод, а пробудената му съвест се хранеше с огромни хапки от вината му. На всичкото отгоре го тревожеше и предчувствие за нещо ужасно. Не искаше да се връща в град Истрос, но нямаше избор. Трябваше да продължи.

До вечерта щяха да са стигнали столицата, а с всяка крачка, с която се приближаваше до нея, Ернак усещаше как това проклето предчувствие стиска гърдите му, души го и запраща мислите му в черната пропаст на отчаянието.

Ернак никога не мислеше за доброто и злото като за две отделни неща. В неговите представи те бяха неотделими едно от друго. Не вярваше нито в чистото добро, нито в чистото зло. Самият той през живота си и кариерата си в манастира, а след това и в двореца бе нарушавал не един път и морала, и справедливостта. Бе лъгал лицемерно, изнудвал, манипулирал, дори се бе поддавал на жестокост и светска суета.

И въпреки това не считаше, че е вършил зло. Възприемаше се като растение, виреещо при всякакви условия. Животът изискваше от него да се нагоди и Ернак се нагаждаше. Цъфтеше през лятото и вършеше добри дела, защото бе доволен. А през зимата оцеляваше с цената дори на чуждия живот. Би изпил водата от почвата на растенията около себе си и би се увил около стъблата им в смъртоносна прегръдка, за да бъде по-близо от тях до слънцето. Обичаше себе си повече от всяко друго същество и затова се стараяше да задоволява нуждите си, независимо по какъв начин. Не се стараяше да е герой и презираше самодоволното достойнство на такива като Заберган, който въпреки поста си на първи жрец, заради приятелството си с Издулор, не се ползваше с доверието на жреците. И то именно заради тази негова фанатична любов към честността и правдата.

Поради тези си възгледи Жълтия веднага се поклони на Салистар, когато превзе Истрос. Предаде без угризения, както кан-императора, така и върховния жрец. Колко по-лош би могъл да е новият господар? Всички те си приличаха. Но ето че Ернак Жълтия бе

сбъркал. Сега вече вярваше, че злото може да владее изцяло нечие съзнание. И щом повярва в това, започнаха угризенията.

А Истрос бе вече пред тях. Ернак едва удържаше порива си да обърне коня и препусне възможно най-далече. Смрачаваше се, когато преминаха външната стена и влязоха в града. За пръв път Жълтия се вгледа в лицата на ури-сантропи, хората, които досега бе подминавал с безразличие. И откри нещо общо във всяко едно от тях — тревогата. Тя бе в очите им, в изражението, в движенията на тялото и тембъра на гласа. Промъкваше се по тесните улички и влизаше в домовете, разхождаше се наперено по площадите и пиеше вино в кръчмите. А след падането на нощта, когато пазачите прогонваха хората и ги принуждаваха да се приберат по къщите си, тревогата не оставаше бездомна. Настаняваше се в сънищата и пропъждаше от тях надеждата.

Ернак тръсна глава в опит да спре тези мисли и впери поглед в пътя. Зад него кънтяха копитата на конете, дрънчеше снаряжение. Тези звуци го успокояваха, защото му създаваха илюзията, че не е сам. Въпреки че нямаше и един-единствен приятел сред пазачите на Салистар или ратаите на Грегон, самото наличие на хора му вдъхваше кураж.

Преминаха и стената на двореца. Подреден, чист и красив бе вътрешният град, но настъпващият студ бе прогонил хората от улиците. Тъмнина и пустота царяха навсякъде, а кълбетата вечна светлина блестяха само тук-там и не успяваха да прогонят мрака.

Най-сетне дворецът хвърли над тях тъмната си сянка. Един придружител притича до Ернак и задъхано съобщи:

— Кан-императорът иска да ви види, нареди да ме последвате.

По слепоочието на Жълтия избиха ситни капчици пот. Сви го под лъжичката, дори за момент му се стори, че светът наоколо се завъртя с бясна скорост...

Потърси сила в орендата си и успя да се съвземе. Обърса с длан потта, скочи от коня и хвърли поводите в ръцете на конярите.

— Води ме.

Придружителят пое към забраненото крило на двореца, в което Салистар допускаше много малко хора. Въведоха го в не много голямо, уютно помещение. В камината гореше топъл огън и заедно със запалените свещи осветяваше стените и изящно дърворезбованите мебели.

Салистар го очакваше, седнал в сенките, облечен в кожи, с прибрана в опашка снежно-бяла коса. Ернак само за миг погледна към него и бързо отмести поглед. Поклони се и замръзна в очакване.

— Седни, Ернак, сигурно си изморен от пътя? — гласът му бе студен въпреки любезните думи.

Жълтия седна на един стол насреща и с мъка се насили да погледне в празните очи на императора.

— Е, свърши ли това, за което отиде?

— Да, императоре. Водя със себе си петима земеделци и петима скотовъди. Най-добрите от Змейков чифлик. Още утре започват да обучават пришълците, че от тази сган дивечът ще изчезне. Вярно, много добри ловци са, но и животните не са балами. Ще избягат от околностите на Истрос и иди ги търси после.

Жълтия бърбореше повече, отколкото бе нужно. Бе изнервен и му се искаше разговорът със Салистар да се ограничи само до ратаите на Грегон. А и зловещото предчувствие не го оставяше на мира.

— Ти, скъпи ми бивш жрецо, май ме имаш за глупак! — рече със същия студен глас Салистар и присви празните си очи.

Единственото, което Ернак успя да направи след тези думи, бе да преглътне. Очите му се изцъклиха, страхът ги помрачи. Едната му ръка трепна от нервен тик.

— През цялото време с теб беше и един от моите курдуши. Ти, предполагам, си чувал за курдушите. Раханяните наричат магъосници само онези, които са опитомили курдуш. Голяма сила е нужна, за да се овладеят два. А аз съм опитомил четири. Както и да е, мога да имам още от тях, но не ми се занимава, а и не ми е нужно. Важното е, че знам какво се опита да направиш.

Ернак преглътна отново, гърлото му стържеше от сухота. Разбра, че това е краят. Опита да намери сили в орендата си, но този път не успя. Толкова много искаше да живее, че чак му се доплака. Какво, ветровете да го отнесат, си беше въобразявал, когато реши да се прави на герой!?

— Интересно, че този чифликчия Грегон отказа да ме предаде. Сигурен съм, че е от страх. Чувство, което не успях да вдъхна у теб, щом ме предаде така безцеремонно.

— Милост — прошепнаха побелелите устни на Ернак.

— Разбира се, Ернак, аз съм милостив — почти нежно отговори Салистар, — но това зависи от отговорите, които ще ми дадеш.

Ернак трепна. Нима бе възможно да се спаси?!

Салистар продължи да говори, а погледът му се забиваше направо физически в главата на Жълтия. Така се струваше на Ернак, докато събираше цялото си самообладание, за да продължи разговора си с императора.

— Искам да знам, Ернак, ти как смяташ? Защо кановете не предприемат нищо, откакто узурпирях властта? Живял си дълго сред стети-сантропи и би трябвало да си по-наясно с нравите им от мен.

В първия момент Жълтия се изненада от този въпрос, а още повече, че Салистар го задава именно на него. Все пак той вече разполагаше с достатъчно от бившите придворни на Издулор. Те му се заклеха във вярност и до един бяха стети, а не вети като бившия жрец. Къде по-логично бе да попита тях за евентуалните намерения на кановете. Но бързо съобрази, че Салистар не би ги попитал, за да не изглежда като глупак в очите им. А сподвижниците му и агентите му в останалите области до един бяха ури. Такава бе пасмината, с която се движеше, преди да завземе Истрос. Ясно защо бе решил да се допита до мнението на Жълтия.

— Няколко са причините — отговори Ернак. — От една страна, войната с Уголия и съюзниците ѝ изтощи областите. От друга, изчезването на кан-императора обърка мнозина. Не е останал нито един негов наследник. Дори и да има такъв, той мълчи и не предявява правата си. От трета страна, информацията от Лексинта Варнас е оскъдна. За вас не се знае почти нищо, освен това, че сте вети, произлизате от ури и нямате права над престола. Това ги кара да ви подценяват и да не бързат да се разправят с вас. За тях е от първостепенна важност първо да изберат кой ще бъде кан-император, когато ви свалят. Това е от голямо значение, защото изборият ще е легитимен. Той трябва да ви сваля и изгони от Истрос, а също — да начертае действия за укрепване на Биляра и бъдещите ѝ взаимоотношения с Уголия. Войната свърши някак неопределено. Позициите на Биляра в региона никога не са били толкова разклатени. Необходимо е да се действа бързо.

— Обаче не бързат!? Що за противоречие? — прекъсна го Салистар. — Аз ли съм единственият, който мисли за бъдещето?

— Така излиза — кимна Ернак. — Стети са затънали до уши в машинации и политики. В момента се разиграват различни варианти, опитват да се надхитрят, за да извлекат максимална полза от създалата се обстановка. Кроят планове и всеки изчаква действията на другите.

— Глупаци! — процеди през зъби Салистар.

— Да, затова още от древността дедите ни са предвидили, когато изборът на император е спорен, да се спазва един обичай.

— Какъв? — нетърпеливо запита императорът.

— Организира се турнир. Всеки представител на стети-сантропи може да участва в турнира, и ако го спечели, става император.

— Хм, май съм чувал такова нещо.

— Не е чудно, покойният Тарасий, бащата на Издулор, дойде на власт именно така.

— Значи — присви очи Салистар — те ще организират такъв турнир.

— Не мисля, че имат друг избор, ако искат да запазят мира между областите.

— А ако се явя на този турнир и спечеля? Тогава ще признаят ли властта ми?

— Не мисля — поклати глава Жълтия. — Право да участват в турнира имат само стети, а вие не сте. Дори да спечелите, титлата ви отново ще е спорна. Няма да бъде призната.

— Така да бъде, тогава ще има война. А това, че се бавят с избора си, ми дава предимство.

Ернак си спомни пълчищата, които прииждаха от южната граница и постъпваха във войската на Салистар. Що за глупост бе обзела кановете, та оставиха Лексинта Варнас толкова дълго в ръцете му. Не се ли тревожеха от липсата на информация, от изолацията на цялата област!?

— Има, Ернак, и нещо друго, което ме тревожи. — Императорът потри ръце, като да ги сгрее, и втренчи зеници в него: — Прословутото Живо Дърво. Нека с теб да преговорим свойствата на сока му, защото ми се струва, че вие жреците винаги имате какво още да кажете. А от това все пак зависи животът ти.

При тези думи Ернак усети крайниците си да изтръпват, обгърнаха го хлад, безнадеждност и страх. Беше жаден, но не смееше да поиска вода. Не смееше да се надява, че ще се спаси.

— Така-а-а, слушам те — облегна се назад императорът и присви очи. — И не се притеснявай, че можеш да кажеш неща, които и сам знам. Искам да чуя от теб абсолютно всичко, което знаеш за свойствата на сока.

Този път Ернак реши, че няма да се прави на герой. Бе се изложил на смъртна опасност, за да предупреди кановете, а те, вместо да вземат мерки още когато Истрос бе превзет, плетяха интриги и мислеха само за собствения си интерес. Да, той знаеше повече от обикновените жреци за свойствата на сока от Живо Дърво и щеше да изтъргува това знание за живота си. Още повече, че Салистар едва ли му задаваше този въпрос случайно. Явно и самият той подозираше или знаеше повече за качествата на сока.

— Знаете, императоре — започна той, — че всеки човек притежава оренда или енергия, която обитава телата ни и насища пространството около нас. При едни орендата е слаба, толкова слаба, че животът им преминава в постоянни усилия да си набавят допълнително от нея. Това се отнася за повечето хора. Те черпят енергия от околните, от животните и растенията, от слънцето и звездите дори. Нуждаят се от постоянни източници, за да се зареждат, защото в противен случай енергията им отслабва, разболяват се и остаряват бързо. Ако те пият редовно от сока, уравновесяват енергията си, заживяват в хармония и болестите по-трудно ги повалят, живеят по-дълго и пълноценно.

Ернак замълча. Търсеше думи, за да продължи, но Салистар го подкани припряно:

— Продължавай!

— Друго е положението при такива като нас, чиято оренда по рождение е по-силна. Силната оренда също създава проблеми на притежателите си. Неуправляемата силна енергия разстройва процесите в тялото и води до болести и старост, до преждевременна смърт. Ставаме жертва и на онези със слабата оренда, които черпят от нас и изпиват силата ни. По правило силната оренда съсипва тялото по-бързо от слабата. Но ако ние прием от сока, тогава се сдобиваме с необикновени способности. Вие вече ги знаете. Можем да се свързваме от разстояние посредством каналите; придобиваме власт над енергията на обикновените хора, можем да ги управляваме, без да разберат, че са манипулирани; внушаваме мисли и чувства; дори

можем да прекъснем живота им. Някои успяват да достигнат до такива висоти в овладяването на чуждата и собствената орендата си, че са способни да стават невидими за околните.

— Всичко това обаче вече не ме интересува — махна с ръка Салистар. — Сега мога да материализирам мислите си. Управлението на невидимите енергии бе само първото стъпало на това, което умея. Не ми казваш нищо ново, Жълти — присви очи той и ги втренчи в Ернак. — Все повече се убеждавам, че е дошло времето да унищожа тези дървета.

— Редовното пиене на сок от Живото Дърво удължава живота ни — изрече бързо Ернак. — Обикновено хората живеят до седемдесет-осемдесет години, но Азвигорула, най-старият жрец от избраните е на триста и деветнадесет години и е жив свидетел на миналата война на асурите.

— Истина ли е това? — Салистар скочи на крака. Не успя да скрие вълнението си.

— Истина е.

Императорът закрачи от единия край на стаята до другия. Мълчеше и гледаше в пода. Седна отново на стола и поглади замислено брадата си.

— Нещо не ми е ясно, Жълти. Казваш, че Азвигортула е на триста и деветнадесет години, и че останалите жреци също живеят по стотици години, но как, ветровете да го отнесат, никой досега не е разбрал тая работа? Как така хората живеят, остаряват и не виждат, че избраните остаряват значително по-бавно от самите тях.

— Господарю, досега говорехме за орендата и онези, които я владеят. Управлявайки чуждата оренда, избраните могат да внушават и манипулират мислите. Затова никой от обикновените не е разбрал истинската им възраст. А изолацията им на Карпонили прави задачата още по-лесна. Между другото, дори мнозинството от жреците също живее в заблуда и не знае нищо за възрастта на избраните.

— А ти откъде знаеш тогава? — запита с присвити очи Салистар.

— Шпионирах кан-императора и при нужда управлявах орендата му по заповед на Алобоготур, защото първият жрец — Заберган, бе прекалено верен и предан на Издулор. Заберган никак не се понасяше с избраните и те разчитаха повече на мен. В замяна ми предлагаха място в манастира и дълъг живот. — Ернак си призна със свито сърце,

защото не знаеше как ще реагира Салистар на признанието му за двойната игра, която бе играл в двореца.

— Гледай ти, гледай ти — замислено прошепна Салистар, заинтригуван много повече от тайната на дълголетието, отколкото от признанието на Ернак. — Чудесно! Но в такъв случай ще трябва да се погрижи за тези растения, както и за това, да имам винаги от този сок.

— Няма да е лесно — поклати глава Ернак. — Сокът бързо вкисва и много рядко успяват да го доставят до Истрос в годно за пиене състояние. Случвало се е от време на време, но единствено през зимата. За да се ползвате постоянно от свойствата му, ще трябва да отидете да живеете в Карпонили.

— Как така? Нали всеки градски жрец, дори и жреците в останалите области пиеха сок от Живото Дърво, за да отварят каналите за общуване?

— Това не е истински сок и малцина са онези, които са опитали истински сок от Живо Дърво — махна с ръка Жълтия, сякаш да пропъди от стаята думите на Салистар, все едно са досадна муха. — Жреците по градовете ползват извлек, настойка от ферментирания сок, която се приготвя в комбинация с извлеци от други растения, така че напитката да е годна много по-дълго време от сока. И макар че този извлек притежава много от качествата на първоизточника си, не може да удължава живота. Това се постига само с всекидневен пиене на пресен, току-що наточен сок от Живо Дърво. Затова единственият начин да се възползвате от него е да живеете в Карпонили.

— Ветровете да го отнесат! — ядно рече Салистар. — Проклетото Дърво наистина вирее само там.

— Ще трябва да се погрижите и за броя на дърветата. Жреците поддържаха само пет дървета, но след войната на асурите вероятно още много семена ще покълнат. Хубаво е да оставите живи и няколко млади дървета, защото техният сок е по-малко като количество, но по-силен.

— Добре, Ернак, ти очевидно би могъл да ми бъдеш от полза. Ще пощадя живота ти въпреки предателството. Дори имам план за теб. Не си заслужил честта, която смятам да ти окажа, но не виждам друг, който би могъл да се справи по-добре. Кажи ми само защо поиска да се отървеш от мен, нима не ти дадох достатъчно власт?

— Дадохте ми — с пресъхнало гърло изгъркори Ернак.

— Очевидно и ти не си ме разбрал. Никой не ме разбира — въздъхна с тъга Салистар, чувство, което Ернак никога не бе наблюдавал у него. — Нима в мен виждате само лошото!

Жълтия преглътна, но не каза нищо.

— Смятам да се разкрия пред теб, бивши жрецо, но помни, че това те задължава да ми бъдеш верен, защото следващото предателство ще ти бъде последното, а смъртта ще е милост, за която ще молиш със сълзи на очи!

Ернак кимна с пребледняло лице.

— Магията ми е нетрайна — почти изкрещя Салистар и лудостта се изписа ясно върху лицето му. Ернак я видя и потрепери от ужас.

— Мога да материализирам, но дотолкова, колкото да изменя нещо съществуващо. Невъзможно ми е да създам непозната форма. Мога да създам стотици твои копия, мога да създам стотици мои копия, мога да направя от гуга ястреб и от ястреба гуга, но всичко, което успее да изменя така, както искам, след време се разпада, изчезва и нещата придобиват първоначалния си вид. А имам такива идеи и мечти! Уникални, грандиозни! Разбираш ли?

— Н-н-не съвсем...

Ернак бе объркан. Не можеше да осъзнае думите му. От страх и напрежение не бе способен да мисли.

— Например мраконемите! — продължи Салистар с налудничаво пицнене в гласа — Тези, които от мое име и с моя образ трябваше да вдъхват страх у враговете ми, те ще възвърнат старите си образи на гнусни, жалки войници. Въпрос на време е. И аз съм безсилен да направя каквото и да било.

Салистар скочи на крака и започна нервно да кръстосва стаята.

— А така добре го бях измислил. И тези асури! Сигурен бях, че инстинктът на женската сияеща ще я отведе до втората книга, но точно заради този инстинкт тя щеше да се опита да скрие книгата от мен. Затова пратих с нея мъжкия и го направих истински мъж, а не безгласен оплодител, сега разбираш ли? — викна Салистар.

— Да — разтрепери се Ернак, без всъщност да е наясно какво му говори Салистар.

— Трябва да открия тези книги, Ернак. Колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че само с тяхна помощ мога да осъществя планове си. Щом сега мога да правя това, представи си

какво бих могъл да правя, ако ги прочета. И тогава ще разбереш, че мога да бъда добър и великодушен. Светът ще бъде наш, бивши жрецо. Ще видиш! Няма да има касти, мразя кастите! Хората ще бъдат равни едни с други и ще почитат единствено мен, техния освободител!

„Леле, той е напълно луд“, помисли си Ернак.

— Е, решавай, смъртта ли е твоят избор, или аз?

— Вие, императоре — почти прошепна бившият жрец.

Страхът надделя над волята му за пореден път.

— Тогава се пригответи за величие!

Сърцето на Ернак се сви като изсушена слива и уплашено спря. Но вече нямаше връщане назад. Жълтия за пореден път бе станал доброволен съучастник на злото. Пое дълбоко въздух и сведе глава в поклон.

Отнейде в гората се разпиля звънлив смях. Вейницата се озърна, не видя нищо, а смехът спря. Сред дърветата притичаха стъпки, обаче преди още да погледне в онази посока, усети въздишка току до ухото си. Косите ѝ се разместиха от нечий дъх, усети присъствие, дори зърна сянка в периферията си, но когато се обърна, нямаше никого.

Екна песен. Такава, от която боли. Всичко се сви в нея, нави, натегна и от очите ѝ рукохна сълзи. Без да знае защо. Просто бе толкова красиво, истинско и влезе право в сърцето ѝ! Забоде се там и остана. Щеше вечно да копнее да чуе тази песен поне още веднъж.

А когато настъпи тишина, се появи и тя. Красива, руса и силна юда. В бели одежди, яхнала едър рогач.

— Вейнице, повелителко на билките, ти си моя сестра. Скитаеш сред горите като мен, но ти си лечителка, а аз не. Кажу ми, ще ме избавиш ли от моето тегло?

Вейницата я видя през змейски поглед. Сиянието около юдата се разпростираше надалече от тялото ѝ. Преливаше в индигово, жълто, червено и оранжево като огън.

— Ти си здрава — озадачено отговори вейницата, — не си болна.

— Ех, сестро, нима само тялото може да боледува?

Вейницата мълчеше и не знаеше какво да каже. Тогаваш отново погледна и потърси миналото на юдата. Надникна и в бъдещето ѝ. Разбра от какво боледува тя, но не можеше да ѝ помогне.

— Съжалявам — рече и наведе глава.

Юдата тежко въздъхна и се стопи сред дърветата, а след нея звучеше песента ѝ:

Омайвам и прилъгвам
в страсти огнени захвърлям,
в копнеж и беди забърквам всекиго. Уви!
Но аз самата съм предадена,
на вълци кръвожадни дадена,
потъпкана, измамена и в черната си кръв удавена.

Не питай защо
душите погубвам,
Не питай защо
от плът ги изтръгвам
Не питай защо
сред сенките бродя,
по пътища мрачни и всявам тревога.
Не питай защо
ми го няма сърцето —
изядено, стъпкано, бе ми отнето!
Защото...

Обичам, обичам като луда,
какъвто е пламъкът за нощна пеперуда,
каквато е буря, помела гората,
каквато е битка на смърт за свободата,
и съм цялата рана, за обич кървя,
и съм жадна, съдрана, гола, сама.
Не ме питай защо!
Обичам, обичам като луда...
осъдена ни жива като живите да бъда
и мъртва също да не съм...

На мястото, на което доскоро стоеше юдата, грееше огнено
цвете. Омайно омайниче, красиво като страстната любов на юдата,
кърваво като мъката ѝ.

Вейницата го взе и внимателно го постави сред останалите
билки в букета си. Сякаш светеше омайничето и напомняше, че не
само тялото може да боледува и не на всекиго може да се помогне.

VIII ГЛАВА

ЮДИНОТО БУЛО

Рогачът пристъпи сред вековните дървета, ограждащи Юдина поляна, и спря. Деница внимателно свали тялото на спящия Янкул от гърба му и го положи на най-потайното място под най-гъстите клони. Пристъпи по меката като коприна трева, вдъхна от свежия въздух и се заслуша в звучния ромон на реката. Каквито и бури да брулеха Черната планина, каквито и гръмотевици да раздираха небесата над нея, Юдина поляна винаги оставаше тиха, спокойна и вълшебна. И само когато тук идваха и танцуваха юдите, въздухът ставаше топъл и лепкав, трептяща мараия ги скриваше от поглед, а тежката и гореща влага пъдеше всичко живо. Но сега поляната бе мирна и свежа. Звездите гаснеха. Утрото бавно вървеше с Деница и галеше тревата, играеше си с листата и хвъркаше с веселите песни на птичките из въздуха.

— Ремени нетала идиум лана.

Светлина проблесна от олтара на волобарите, камъните се завъртяха с пукот и образуваха каменен стълб над поляната. Освободена, третата книга се завъртя бавно и се спусна в краката на Деница. Тя я повдигна и огледа металния обков. Бе най-обикновен, без украса и орнаменти. Единственото впечатляващо нещо беше спиралата, която минаваше по цялата дължина на обкова от едната му страна. По цялото протежение на спиралата стърчаха малки тръбички с кукички, сякаш направени, за да се закачат за други подобни на тях тръбички. Върху една от кориците, може би задната, бе гравирани надпис на савхи, който гласеше:

*Ти, който надписа четеш
и тази книга искаш да отвориш,
едно ще трябва да научиш най-напред,
преди с листата ѝ да заговориш:*

*Три книги са, що силата владеят,
три книги власт ще донесат
на този, дето притежава
за всяка от кориците ключа.*

*Но истината тук ще кажа
и клетва дай да помниш ти,
на зло душата си недей отдава,
завета ми в сърцето си пази.
Че няма на света душа,
която притежава мощ такава —
от трите книги знанието придобито
да я остави цяла.*

*Затуй разкъсах я на три
таз сила, власт невиждана що дава.
Недей събира я за миг дори, за да не дойде злото
сред безкрая.*

Деница знаеше, че най-голямата грижа на юдите е съхранението на тайната за тази книга и опазването ѝ от чужди ръце. Но за нея това не бе от значение. Откакто свали булото, жадуваше да види книгата, да я разлисти и да узнае тайната ѝ. Сега се оказа, че е нужен ключ, за да бъде отворена. Ключ, за който тя нямаше представа нито къде, нито как да открие. Въпреки това се опита да я отвори, превъртя я няколко пъти из ръцете си, натисна тук и там, но се убеди, че няма да успее без ключа и я прибра у себе си.

— Къде са хората ми?

Деница подскочи, стресната от хладния глас на Янкул зад себе си.

— Янкуле — уплашено рече тя, а очите ѝ казваха всичко за съдбата на билирските войници.

— Къде са хората ми, изрод такъв? — повтори той и я сграбчи за шията.

— Янкуле, пусни ме — прошепна Деница.

— Ще те убия — викна той и пръстите му се впиха с още по-голяма сила във врата ѝ. — Чудовище, изрод, какво направи с хората ми?

— Аз те спасих — хрипливо изрече тя, — спасих те, защото те обичам.

— Не ми е нужна любовта ти! — лицето на Янкул бе изкривено от ярост. — Мразя те!

Ръцете му се напрегнаха до краен предел, тялото му натежа върху нейното, досами лицето ѝ блесна злобата, избухнала в зениците му. Деница го отблъсна само с едно движение на ръката и той се претърколи на земята.

— Ти се опита да ме убиеш — прошепнаха устните ѝ, а болката струеше от всяка изречена дума.

— И защо не? — предизвикателно отвърна той. — Ти не си човек. Защо дойде при мен, защо подмами целия ми отряд в уродливия си капан?

— Не съм подмамвала никого — бавно отговори тя. — Аз те спасих от тях, само един можех да спася и избрах да си ти. Обичах те, а ти ме предаде. Ярост се надигна в гласа ѝ, люта ярост юдина:

— Не един път, Янкуле, не един път, страхливецо, предаваш любовта ми. Преди, когато още имах сърце, ти не се пребори за мен. Остави ме да скитам сама и да диря спасение и за себе си, и за нас. Сега, когато отново се предадох в ръцете ти, когато съм готова на всичко за любовта ти, искаш да ме убиеш. Нещастнико, ти знаеш ли как те обичах? Може ли страхливата ти душа да обича така?

— Заради теб изгубих войниците си, моите ястреби. Всеки един от тях бе готов да даде живота си за мен, а аз ги изоставих, безсилен и покачен като дете на гърба на някакъв рогащ. Защо не ме остави да умра с тях? — от думите му болеше, болеше затова, че в тях имаше любов към погубения му отряд, но не и любов към нея.

— Искаш да умреш, умри тогава!

Деница се хвърли върху него и впи пръсти в гръкляна му.

— Отивай при ястребите си и бъди проклет!

Янкул дори не смогна да ѝ даде отпор, с такава сила го стисна тя. Само няколко мига по-късно тялото му лежеше мъртво на земята.

Щом осъзна какво е извършила, Деница извика като обезумяла и се просна върху него. Викаше го, дърпаше го, плачеше и виеше като

вълчица. Но никой не ѝ отговаряше. Близката река бълбукаше напевно и птичките пееха весело, както винаги.

Чак привечер надигна глава Деница. Избърса сълзите си и уми в потока лицето си. Претърси дрехите на Янкул, но не откри булото си и викът ѝ още един път огласи поляната. Както никога досега, тя искаше да вплете булото в косите си, да забрави Янкул, да забрави Деница и да бъде юдата Ирника.

— Сура — викна Деница.

Рогачът изтича през поляната и застана до нея. Тя се метна на гърба му и потегли обратно. Трябваше да открие коня на Янкул. Там бе останал багажът му.

* * *

Главният пазач на външната порта на град Каим, столицата на Ябрус, огледа внимателно документите на търговците от Раха и кимна към двама свои подчинени. Те се втурнаха и започнаха да оглеждат и претърсват трите коли на раханяните. Повдигаха всички покривки, ровеха, блъскаха нетърпеливо вещите. И трите коли бяха натоварени с мечове от раханянско желязо. Останалото бяха лични вещи, дрехи и провизии.

Една едра и красива раханянка се приближи с коня си до главния и го поздрави с усмивка:

— Има ли проблем? — попита и свали от главата си пухкава шапка от лисица. Косите паднаха гъсти и дълги върху раменете ѝ.

— Няма проблеми, стандартна процедура — начумерено отвърна той, но очите му не се откъсваха от нея. Хубава жена!

— Защото и на границата ни проверихте, сега пак. Боите ли се от нещо? — тя имаше силен акцент, но все пак говореше добре билиарски.

— Мерките за охрана са засилени. Утре в Каим се провежда турнир за избор на император и сума народ се стича насам. Зяпачи, търговци, всякаква паплач. А вие криете ли нещо?

Анза избухна в смях и закачливи пламъчета заиграха в очите ѝ:

— Ако крия, на вас ли ще кажа?

— Едва ли? — засмя се и той.

— А какъв е този турнир, пазачо, нали имате нов император? Така чухме в Раха, че старият е умрял, но го е сменил нов на име Салистар.

— Самозванец е той, този Салистар. Затова кановете свикват турнир. Идете да гледате, ще бъде интересно. Такова събитие не се случва често.

— Бързаме към Истрос, не знам дали ще имаме време, но може би ще послушам съвета ви.

— Вие си знаете — вдигна рамене той. Двамата, които претърсваха, му докладваха, че всичко с багажа на чужденците е наред. Той разгледа още веднъж документите им, колебаейки се. Искаше му се да си побъбри още с красивата раханянка. Но нямаше право да ги задържа повече, затова протегна ръка и върна свитъците в ръцете ѝ.

— Свободни сте — рече и добави: — Желая ви успех!

— Благодаря, пазачо — усмихна се на свой ред Неранза и напъха свитъците в кожената чанта, праметната на гърба ѝ.

Раханянският керван потегли. Пазачът и останалите охранители на външния град ги зяпаха с интерес. Раханяните не бяха чести посетители на Каим и затова привличаха като с магнит вниманието им. Най-странно за биярите беше наличието на жени сред войниците, които охраняваха кервана. Бяха петнадесет войници, шест от които — жени. А красивата раханянка, дето бе разговаряла с главния, явно бе собственичката на кервана.

Не беше за чудене, знаеше се, че Раха се управлява от жена, и че жените там са като мъжете. И въпреки това биярите не успяваха да погледнат безпристрастно на този факт. Струваше им се нередно и дори нахално от страна на раханяните и жените им. Освен това имаше и други странни членове на кервана — като онази, дребната, дето бе с ръст на дете и онзи, големия с рогата. Биярите само бяха чували за караконджули и се спогледаха стъписани, когато едрата му фигура премина през портите.

— Живото Дърво да ни опази с клоните си от тая сган — прошепна един, а другите закимаха в суеверен ужас.

Щом преминаха стената на външния град, таласъмът побърза да се прибере в последната кола, за да възвърне истинския си образ, скрит от очите на многобройната тълпа. Черноглавите кучета веднага го

последваха и закрачиха до колелетата на колата. Беркут ги изгледа изпод вежди, смръщи се и дълбока отвесна бръчка се вряза в челото му.

А в Каим наистина бе страшно! Толкова много народ се разхождаше по улиците, че на Анза ѝ се зави свят. Едва се разминаваха с другите кERVани, които препречваха пътя им. Викове и постоянна глъчка огласяха студената утрин. Столицата на Ябрус не беше така красива като останалите централни градове. Много от улиците тук не бяха павирани, включително и тази, по която вървяха, и краката им газеха в мръсни локви и кал. Сградите бяха ниски, груби и мрачни. А местните имаха начумерени лица и лоши очи. Косите им бяха дълги и рошави. Всички, дори и жените, бяха препасани с ножове.

Пътят, по който вървяха, бе единственият, по който можеха да преминават търговски коли. Минаваше през пазара, завиваше покрай стената на вътрешния град и излизаше на срещуположния край на града. От двете му страни се редяха множество странноприемници с достатъчно големи дворове, в които можеха да разположат колите, да подслонят конете и да преспят една нощ, дори две. Въпреки че бързаха, защото ги чакаше дълъг път, Неранза се изкушаваше да остане за турнира. Искаше ѝ се да види как бъдещият кан-император на Биляра ще извоюва титлата си и кой ще бъде той. Но човешката гмеж по хановите я отблъскваше и тя продължаваше да върви напред.

Преминаха покрай спретнат хан с почистен двор и висока бяла чешма до входа. Над вратата се мъдреше табела с надпис „Бялата чешма“, а през широко отворените порти на двора се виждаха празни навеси с ясли, край които на нисък пън седеше възрастен рошав ябрусец и дялкаше нещо с ножа си.

Анза дръпна юздата и спря коня. Беркут спря до нея:

— Какво има? — избоботи той и проследи с поглед нейния.

— Чудя се дали да не останем за турнира? — Анза въртеше главата си и оглеждаше с внимание сградата — Тук ми изглежда подходящо.

— Да останем — съгласи се охотно Беркут.

Никога не бе присъствал на турнир, щеше да е интересно забавление.

Анза скочи от коня си и му подаде юздите. Не тръгна към вратата, а към възрастния човек до конюшните.

— Добра среща, дядо — с уважение се поклони Анза.

Старецът вдигна към нея ясно-сините си очи. Кожата му бе суха и набраздена като почва, останала дълго време без вода.

— Добра среща, момиче, май не си тукашна?

— Не съм, от Раха съм.

— А-а-а — неопределено възкликна той и млъкна.

— Искам да отседна в този дом, но се чудя защо по другите е пълно с народ, а тук няма клиенти?

— Защото моите стаи са по-скъпи, момиче.

— Ти ли си собственикът?

— Аз.

— А защо даваш по-скъпо?

— Защото влагам повече. И храната ми е по-добра, и къщата ми е по-чиста и леглата ми са по-меки.

— Хм, да видим тогава — рече Анза и се усмихна. — Ще отседнем при теб за тази нощ. Може ли?

Старецът проточи врат и огледа с присвити очи раханянския керван.

— Може, влизайте.

Той скочи чевръсто на крака и свирна пронизително с пръсти в устата си. От къщата притичаха двама младежи и хукнаха да помагат на раханяните да приберат конете и колите.

— Ела — рече старецът и я поведе към сградата. — Каква ти е стоката?

— Мечове от раханянско желязо.

— На времето имах нож от раханянско желязо — много добър, но го изгубих.

Замълчаха.

— Нае ли си сергия? — запита старецът точно като минаваха покрай чешмата.

— Не — поклати глава Анза. — Тук съм за турнира, а мечовете ще карам в Истрос.

— А-а-а, турнира, разбирам — дядото бутна портата и я задържа, докато Анза влезе.

В двора нахлуха и останалите раханяни. Наместиха колите, разседлаха конете, повериха ги на ханджиите и се настаниха на масите в гостилницата в очакване на гощавка с топла храна. Само един не бе

доволен от решението на Анза. Таласъмът седеше свит в една от колите и си мърмореше злобно на савхи, а трите черноглави лежаха в краката му.

* * *

— Ветровете да го отнесат дано! — изруга Деница, когато се озова на мястото, където ги нападнаха юдите и не откри нищо друго, освен утъпкана земя.

Скочи от гърба на сура и започна да разглежда следите. Знаеше, че ловците, а и много войници, главно „змиите“, можеха да четат по следите в земята така, както се чете книга. Деница не бе от тях, но имаше късмет, защото знаеше каква диря оставя Янкуловият кон. Част от подковата на предния му десен крак се бе отчупила, когато тръгваха от вала, и сега тя търсеше да види нейния отпечатък в земята. На няколко пъти видя такава следа, но колкото и да се мъчеше, не успя да си изгради представа какво се бе случило след смъртта на мъжете. И изведнъж забеляза човешки стъпки. Нямаше как тези стъпки да са от войниците, защото юдите отмъкваха телата им направо от конете и ги разтапяха в огън, без да им дадат нито шанс, нито време да избягат. Значи други бяха дошли след това. Деница тръгна по стъпките, те бяха по-лесни за следване. И след известно време разбра какво се е случило. Една част от конете се бяха разбягали, докато другата бе открита от петима души, движещи се пеша, и бяха подкарани по границата между областите Чаладара и Ябрус. Явно двама от човеците не можеха да яздят, защото техните стъпки вървяха успоредно с тези на конете и не изчезваха.

Не ѝ оставаше друго, освен да тръгне след тях, защото следата от счупената подкова се появяваше сред следите от техните стъпки. Имаха сериозна преднина, а Деница напредваше бавно, яхнала своя сура. Често изгубваше дирите и трябваше отново да ги търси. И когато следата от счупената подкова се появяваше, отново идваше и надеждата, че съвсем скоро ще държи булото в ръцете си.

Следите постепенно я отведоха в Ябрус. Хората, похитили войнишките коне, явно се бояха да не ги заловят с ценната плячка и се придвижваха по всевъзможни затънтени пътища. Заобикаляха

населените места и лагеруваха в дълбоките лесове. Очевидно пътуваха към Каим, където се намираше най-големият пазар на коне в областта, и където можеха да открият кой да купи аркаинските жребци на добра цена и без неудобни въпроси.

След дълго скитане, през което се стараеше да не мисли за нищо друго, освен да не загуби следите и да открие булото, Деница видя пред себе си стените на град Каим. Тя скочи от своя сура и тръгна пеша към портата на града.

Пазачите се спогледаха многозначително. Някои от тях се подсмихнаха лъстиво, а други направо подсвирнаха, когато Деница се появи на портата. Дори най-леките жени, танцьорките по хановите и кръчмите, че даже и тия, дето скитаха по улиците нощем, не ходеха сами. Поне се сбираха по две по три, а тази русата, очевидно севернячка, явно съвсем му бе изпуснала края, за да се движи сама, при това и извън града. Пък и красива беше, толкова красива, че направо да ти се завие свят.

— Престанете! — главният пазач ги изгледа сърдито. Трябваше да ги пази тези хаймани, да не вършат глупости и да изхвърчат от войската, че после, освен престъпления и бесилки, друго не ги чакаше. Годишките му тежаха и жените вече не го вълнуваха, както преди, но тази му взе акъла. И къде бе тръгнала сама, ветровете да го отнесат, да си търси белята! Такива трябва да ходят забулени от горе до долу, че то иначе мирен ден няма да видят — дори и само с една като нея, в целия град.

— Къде си тръгнала сама, момиче? — направо й се скара той и я изгледа люто.

Деница знаеше много добре как изглежда в очите им, затова сведе клепки и рече с възможно най-смирен тон:

— Аз съм съпруга на Янкул, престолонаследника на Чаладара. Нападناха ни на връщане от вала и избиха всички.

— Дърво на предците ми! — възкликна пазачът — А вие как останахте жива!

— Янкул ме скри преди битката, те не знаеха за мен.

Сега сигурно щеше да я попита защо е дошла в Каим, а не е отишла в Юртия, но Деница имаше отговор и на това — заблудила се е, не знае пътя, нали е севернячка и още дори не е виждала Юртия с очите си. Но за нейна изненада пазачът каза друго:

— Тцъ-тцъ, сигурно сте пътували насам за турнира?

— Д-д-а — с известно колебание потвърди Деница, тъй като не знаеше нищо за никакъв турнир.

— Ами кой ви нападна? — запита притесненият пазач.

— Северняци бяха, но не от моето племе. Моите сключиха договор с Янкул за охрана на вала и така му станах жена.

Деница извади един омачкан свитък, договора със северите, и го подаде на пазача. Хубаво, че се намираше в нея, Янкул мразеше този документ и щеше небрежно да го забрави на вала, ако не беше тя, да го прибере. Деница видя как договорът изтри от очите на пазача всяко съмнение в думите ѝ, но за сметка на това по лицето му се изписа тревога.

— Аха, ами какво да правя сега? — завайка се той. — Трябва да ви пратя извън града, където ще се проведе турнирът. Още днес стети заминаха натам, да пренощуват, че утре сутринта започва състезанието. Канът на Чаладара също е там. Лоша вест ще му съобщите, принцесо, за Янкул първородния. Ех, такава ни е съдбата на нас войниците!

— Какъв е този турнир? — прекъсна го рязко Деница, щом стана дума за смъртта на Янкул, и веднага прехапа устни. Ама че съм глупава, помисли тя, сега ще ме хване, че лъжа.

— Избират император — въздъхна той, без да схване, че Деница си противоречи и явно лъже за целта и посоката на пътуването им с Янкул. Мислите му бяха прекалено заети с това, как да се отърве от нея и въобще не обърна внимание на въпроса ѝ. Бе отговорил механично.

Да прати някой от войниците, но те така точат лиги, гадовете. Дори това, че е била жена на кан-престолонаследник няма да ги спре, нали е мъртъв вече.

— Сигурно сте гладна и жадна, а?

Реши да я нахрани и напои, пък през това време ще помисли какво да прави с нея.

— Гладна съм — кимна Деница.

Какво друго да каже, нали се очакваше да е скитала сама дълго време.

Пазачът я настани в помещението до портата и сложи каквото имаха на масата.

— Заповядайте, яжте — рече вежливо, но си личеше, че се притеснява и не знае как да говори със съпруга на стети, дори и когато тази съпруга е най-обикновена севернячка. Мъжът се затутка наоколо:

— Какво да правя? — продължи да се вайка на глас. — Да ви изпратя с някой от онези кочове вън, не смея. А аз като главен не мога да напускам поста. Ще пратя вест до кана, да прати някой „глиган“ да ви прибере. Ама в момента нямам гуги, трябва войник да проводя.

— Не си прави толкова труд — каза Деница. — Само ми дай един кон и кажи накъде да яздя, аз сама ще ги намеря.

— А-а-а, не може — възмутено поклати глава пазачът. — Как така сама?

— Аз дотук все сама вървах — възрази тя.

— Така е, така е — рече той, въртейки очи.

Мислеше и съобразяваше. Не беше редно да остави една стети да язди сама. Но пък тя не беше съвсем стети. Най-обикновена дива севернячка, при това женена отскоро, и то заради някакъв си договор. Те кановете бол такива жени имаха.

— С коня ще стигна бързо — продължи да го убеждава Деница. — Няма за какво да се притесняваш.

— Добре, ще ви дам кон. По-добре да пътувате сама, отколкото с онези разгонени добитъци отвън. Но ще внимавате и право там да отидете, принцесо, че скоро ще се стъмни. Проклетата зима иде и денят се скъси, а кълбетата хич и да не ги търси човек!

— Че къде да ходя? — учуди се тя. — Тук никого не познавам.

— Така е, така е. Вижте сега, хващате по търговския път и ще яздите все по него. Не може да се объркате, това е най-широкият път в целия град. Минава покрай вътрешната стена, извежда на пазара и продължава чак до другия край на града. До източната порта. Там ще кажете паролата на пазачите и ще ви пуснат веднага, без да ви спират. Запомнете я — „на две места по двеста“. Ще я запомните ли?

Деница кимна.

— Така, след това ще продължите отново все направо и отдясно ще видите трибуните. На високото са, на пасищата, и лагерът на стети е там. Ще кажете на „глиганите“ същата парола: „на две места по двеста“. Разкажете им всичко, покажете им договора, и ще ви заведат при кан-предводителя на Чаладара.

Съвсем скоро след този разговор пазачът стоеше изпънат на поста си и гледаше как Деница се отдалечава, яхнала една от най-спокойните му кобили. Това бе втората жена, която му направи силно впечатление през днешния ден. Първата бе едрата раханянка от сутринта. И въпреки че севернячката бе несравнима красавица, той би предпочел търговката от Раха. Беше някак по-земна и жизнена, дори весела. Но какво пък, рече си той, момичето, наскоро омъжено, бе загубило съпруга си и бе скитало само, докато намери Каим. На нея лесно ли ѝ е? Той заклати съчувствено глава и ѝ пожела късмет в мислите си.

А Деница наистина имаше нужда от късмет, за да открие булото си сред навалищата в Каим. Трябваше да обходи целия пазар в търсене на аркаинските жребци. Ако пък съдбата бе решила да я изиграе, те щяха да са отдавна спазарени и откарани някъде, където не би мола да открие нито тях, нито булото си.

Пазарът тънеше в кал и мръсотия. Тук, сред набързо сглобените паянтови сергии есента беше още по-мрачна и студена. Беше звучно и цветно, но цветовете бяха мръсни, а звуците груби и неприятни. Деница скочи от коня, хвана го за поводите и тръгна да заобикаля сергиите. Интересуваше се от пазара на коне, а той се намираше най-накрая и бе залепен за южната стена на вътрешния град. Колко отвратителен бе дивият Каим в сравнение с Юртия и Исинеи! Но сега това никак не я интересуваше. Стигна до конския пазар и веднага щом обиколи с поглед изложените за продан коне, видя два, които ѝ бяха добре познати. Бе яздила единия от тях, когато си тръгнаха от вала и ги нападнаха юдите, а другият също бе от войсковите. Двама мъже седяха редом с тях и приканваха минаващите да купуват. Вероятно другите трима бяха на лагер с останалите коне някъде извън града.

Деница се зачуди какво да прави. Можеше да изчака и да ги проследи, но прекалено много биеше на очи. Русата ѝ коса и зелените очи сякаш светеха наред мрачния каимски пазар и нямаше човек, който да мине и отмине, без да се загледа в нея. Поне рисунката на птица да ѝ бе останала, но не би, сълзите изплакани по Янкул, я измиха от лицето ѝ. Тя измъкна от багажа си едно кафеникаво парче плат и уви главата си с него. Скри светлите си коси и сведе лице надолу. Така вече не правеше чак такова впечатление. Въпреки това

продължаваха да я зяпат, защото да видиш сама жена на пазара, си беше равносилно на събитие.

— Каквото си търси, ще си го намери — чу тя двама да я обсъждат, но отмина невъзмутимо, докато кикотът им съвсем заглъхна. Дано са прави, помисли си и се настани на едно празно място точно до стената.

Скоро щеше да се свечери. Деница реши, че дотогава може да се преструва, че продава кобилата на онзи глупав пазач. От мястото, което си избра, виждаше добре двамата, които я интересуваха. Пъхна се отзад зад коня си и облегна гръб в стената.

Хората минаваха, без да се спират пред стария кон и светлата глава Деница. Светлината на деня постепенно потъмня от черния полъх на нахлуващата нощ. Заедно с нея си отиде и тълпата, тесните улички опустяха, а търговците, превили гърбини под балите със стока, зашляпаха в рядката кал. Тези, които я интересуваха, се размърдаха, разприказваха се за нещо и тръгнаха, повели конете на поводи. Деница ги изчака да я отминат и тръгна след тях.

Щом излязоха извън пазара, двамата се качиха върху конете и поеха все направо — към източната порта. Деница на свой ред яхна кобилата и продължи да ги следва, без да се пази особено, тъй като по улицата все още минаваха коли, конници и достатъчно пешеходци, за да не предизвика подозрението им. Съвсем скоро стигнаха края на града и онези преминаха набързо през пазачите на портата, явно се бяха сдобили с разрешение да продават.

Като достигна първия пост на портата, тя не намали ход, а като истинска стети се изпъна на седлото и хвърли надменен поглед към мъжете в краката си.

— На две места по двеста — тихо каза Деница, колкото да я чуе най-близкостоящият пазач, но това бе достатъчно. Мъжът заръкомаха към останалите, те се разтичаха, отвориха широко портата и ѝ направиха път.

Деница премина под каменната арка и се озова сред пустошта на ябруските полета. Извън стените на града сякаш падаше пелена от още по-гъст мрак. Звездите и луната светеха ярки и далечни, но Деница не зърна и следа от някое кълбо вечна светлина. Зелените ѝ юдини очи виждаха отлично всичко и в най-черната нощ, затова тя бързо се ориентира и продължи напред. Не след дълго зърна вдясно от пътя

множество запалени огньове. Чуваха се песни и викове, черни сенки се движеха пред светлините на огньовете, смях кънтеше всред свежия студен въздух. Бе достигнала трибуните, издигнати за предстоящия турнир. Всякакъв народ лагеруваше тази вечер тук в очакване на зрелището. Явно това се отнасяше и за мъжете, които следеше. Видя ги да се смесват с останалите черни сенки.

Още малко търпение, помисли си Деница, и ще си върна булото. Тя скочи от кобилата и приседна до едно дърво. Не бе поила коня си, нито го бе хранила и той настървено заскуба от оскъдната есенна трева. Деница изчакваше, докато повечето хора заспят, за да се промъкне незабелязано до онези, в които беше булото ѝ.

И ето, гласовете оредяха и бавно заглъхнаха, огньовете догаряха, а хората потъваха в сънища, когато тя най-сетне се промъкна тихо сред налягалите. Тук-там някой будуваше, да пази багаж или стока, но другите спяха. Будните я оглеждаха с интерес, но нищо повече. Щом не ги застрашаваше, не се интересуваха къде и защо е тръгнала.

Видя ги и на мига ги позна. Четиримата бяха налягали един до друг и спяха, а петият стоеше на пост. Точно зад тях имаше изградени навеси от дърво и слама в широко заградено място, където бяха настанили конете. Явно, това съоръжение бе на пастири, за да приютяват стадата си при нужда, а тези конекрадци го използваха наготово. Може би си плащаха или пастирите, прогонени от строежа на трибуните и стеклия се народ, не знаеха и не се интересуваха дали някой го ползва. Но Деница не се вълнуваше от това, а от булото си. Без да губи повече време, дръпна кърпата от косата си и се запъти уверено към будния конекрадец.

Той се разхождаше напред-назад около тлеещ вече огън. Съгледа я, че върви право към него, обзе го любопитство, но не се стресна. Защо да се плаши от една жена, която навярно се е заблудила сред безредно налягалата тълпа!? В мига, в който я видя достатъчно отблизо, за да се изненада от красотата ѝ, тя се нахвърли отгоре му, стисна го с нечовешката си сила за шията и докато той едва си поемаше дъх, попита:

— Багажа на тези коне, къде е?

— Гърр-х-т-хъър...

— Интересувам се от едно необикновено парче плат, по който проблясват цветовете на дъгата. Дай ми го, и ще спасиш живота си.

Деница отпусна хватката и мъжът успя да вдиша дълбоко от студения въздух.

— Ще ти го дам, ветровете да го отнесат! — почти изпищя той, а страхът пулсираше в изпъкналата вена на слепоочието му.

— Побързай тогава — отсече Деница, блъсна го силно, зареди стрела в лъка си и го опъна срещу него. — И не смей да гъкнеш, защото ще ти бъде за последно!

Той се залута за момент, явно се опитваше да си спомни къде се намира парчето плат. После направи няколко крачки, а Деница го следваше плътно, прицелена в главата му. След известно нервно ровичкане из някакъв багаж мъжът извади булото и й го подаде.

— Най-послед те намерих! — помисли си тя, когато усети нежността му в ръката си.

Свали оръжието, обърна гръб на мъжа и потъна в тъмнината, огласяна от грозните крясъци на харлиите. Той не се развика и не събуди другарите си. Реши, че не си заслужава да си прави този труд заради някакво парче плат, макар и толкова необикновено като току-що загубеното. Пък и тази красива жена, по-силна от мъж, занапред често щеше да идва в кошмарите му. Какво би могъл да им каже за нея...

А Деница напусна лагера и потъна в гората. Приседна до едно дърво и се вгледа в булото си. И въпреки, че бе жадувала да го открие и вплете в косите си, сега, когато бе в ръцете й, я налегнаха колебания.

* * *

Трибуните бяха издигнати върху равна местност, която скотовъдците ползваха за пасище. Малък лагер наблизко, изграден от шатри, приютяваше семействата на стети-сантропи и привличаше вниманието на неколцината зяпачи, които още в този ранен час скитаха по един, по двама и търсеха най-добрите места.

В лагера обаче бе тихо и нямаше какво да се види или чуе. Участниците в надпреварата за император и близките им спяха и събираха сили за битката и зрелището. От една шатра се подаде сънena глава и огледа околността. Лагерът се охраняваше от войници, които не пускаха никого да влиза, но не спираха излизащите. Загарда се озърна още един път и тихо се промъкна между шатрите. Много й се искаше

да походи сама и да събере мислите си, които хаотично се въртяха в главата ѝ. Постовият глиган я огледа с интерес, но не каза нищо, когато тя отмина и тръгна към трибуните.

За кратко време толкова неща се бяха променили за Загарада. И най-странното бе това, че Ермиар май я харесваше и искаше да я вземе за жена. Тя никога не бе мислила за него по този начин. Не си представяше дори, че е възможно мъж от стети-сантропи, при това бъдещ кан-предводител на Онгалада да я поиска за съпруга. Но разговорите на сестрите му и придружителките я довеждаха недвусмислено именно до този извод. Загарда още помнеше Безмер. Не минаваше ден, без да почувства болката от спомена за него. Считаше го за мъртъв и страдеше тихо за загубата му. Не се чувстваше свободна да се влюби отново. Освен това в Ермиар имаше нещо ново, което преди не бе забелязала. То се проявяваше в начина, по който говореше и гледаше, в движенията и израза на лицето му. Нещо, което ѝ пречеше да го възприеме безрезервно и с обич.

Загледа се към града. Пасището, на което щеше да се проведе турнирът, бе нависоко и от него се разкриваше гледка към Каим. Столицата на Ябрус бе сива и мрачна. Тук-там се виеха стълбове дим от нечие ранобудно огнище. Единствено кулите на двореца във вътрешния град стърчаха над ниските, равни постройки. Загарда потрепери и се загърна в кожата, която висеше небрежно на раменете ѝ. Почти бе достигнала трибуните, когато зад гърба си чу конски тропот. Обърна се. Към нея се приближаваха четирима ездаци, но това, което прикова веднага вниманието ѝ, бе един от конете. Чудно хубава кремава кобила с кафяво петно на челото. Косъмът ѝ бе лъскав и искрящ, очите сини, а гривата дълга и буйна. Навремето Загарда се научи да язди по неволя, защото с майка ѝ живееха сами. Не обичаше особено конете, не се интересуваше от тях. Ала кобилата, която видя насреща си, бе необикновена. Загарда с усилие отмести поглед от нея, за да огледа конниците.

Тъмно-руса девойка яздеше красивата кобила. Лицето ѝ имаше студено излъчване, устните тънки, брадичката волева, но очите ѝ бяха големи и красиви и смекчаваха израза ѝ. Нея Загарда виждаше за първи път, но останалите трима позна веднага, въпреки наболите бради и селските дрехи, с които бяха облечени. Булик, Крамик и Вананд, трима от спътниците на Ермиар от похода му към Карпонили,

които той смяташе за мъртви. Как ли щеше да се зарадва на новината, че са живи и здрави!

Очевидно обаче, те все още не можеха да я познаят. И макар че в момента носеше старите си селски дрехи, за да не бие на очи, бе значително отслабнала от постоянната работа на шебеловото поле и от пътуването си с Ермиар.

Загарда отново отмести поглед, неудържимо привлечена от невероятната кобила, и погледна в очите ѝ. Тогава се случи нещо необяснимо.

На дървото до нея кацна бухал и забухука; остра болка я жилна в ръката; духна вятър, развя косите ѝ и тя прогледна със змейски поглед. Видя сиянието около кобилата. Блестеше с цвета на бледо-жълт кристал. А там, където бе кафявото петно, се извиваше като рог от светлина златиста спирала. По цялото ѝ протежение стърчаха малки искрящи тръбички с кукички, сякаш направени, за да се закачат за други такива тръбички.

Кобилата примигна и всичко това изчезна. И болката в ръката, и сиянието, и загадъчната спирала. Загарда тръсна глава в недоумение.

— Звездолика — викна изненадано русата, когато кобилата по своя воля тръгна към Загарда. Но кобилата извървя уверено няколко крачки, които я деляха от Загарда и наведе главата си до земята като в поклон.

— Харесва те! — Бендидора огледа Загарда от глава до пети, а думите ѝ прозвучаха като упрек.

— Виж, момиченце — рече на русолявата Вананд, като се приближи — на теб никога не ти се поклони, сигурно е прозряла, че лъжеш за това, че си принцеса.

Русата присви устни, но не му отговори. Продължи да оглежда ревниво Загарда, а тя, стъписана, както от случилото се преди малко, така и от поклона на кобилата, стоеше и гледаше безмълвно в кафявото петно на Звездолика.

— Е, до утре ли ще стоим така? — приближи се и Булик — Погали я, де!

Загарда премести погледа си към него, усмихна му се и приклепна до муцуната на кобилата. Погали нежната ѝ кожа, прошепна в ухото ѝ колко е красива и се изправи. Ушите на Звездолика щръкнаха напред, ноздрите трепнаха и тя вдигна глава.

— Чакай, чакай — рече Булик, — ти не си ли девойчето от село Кодили, в чиято къща беше отседнал Ермиар? Как, ветровете да го отнесат, се озова тук?

— Аз съм — усмивка озари отново лицето й. — Радвам се, че сте живи. Ермиар много ще се зарадва, като ви види. Не вярваше, че е възможно да сте оцелели.

— Господарят Ермиар е жив! — почти извика Булик — Сигурна ли си?

— О, да, жив е, толкова жив, че днес ще участва в надпреварата за император.

— Вандо, Крамик, чухте ли това?

— Че да не сме глухи?

— Как и къде може да го видим? — нетърпеливо попита Булик.

— В момента не може. Той е от претендентите и до утре до края на турнира няма право да се вижда дори с най-близките си.

— Хей, Крамик, да изчакаме до утре тогава, а? — предложи Булик. — Тъкмо ще видим турнира. Такова нещо може и да не се случи отново, докато сме живи. Нали го организират само при нужда!

— Да изчакаме — съгласи се веднага Крамик, комуто бе омръзнало вече да са все на път. Два дни на едно и също място, без да яздят, си беше направо бленувана почивка.

Бендидора изгледа люто Загарда и дръпна юздите на Звездолика. Кобилата изпръхтя недоволно, но се подчини и пое бавно към трибуните. Булик махна приятелски на Загарда:

— Всичко хубаво, девойче, радвам се да те видя здрава. Да кажеш на Ермиар за нас — заръча той, преди да подкара коня си.

Заграда поклати глава:

— Но нали ви казах, че не допускат никого до състезателите!

— А, да! Е, нищо, нали ще го видим скоро. Бъди щастлива!

— Всичко хубаво! — пожела им тя.

— Видя ли я принцесата? — язвително подхвърли Вананд към Крамик, докато минаваха покрай крехката фигура на Загарда — Беснее, че глупавият кон се поклони на друга, а не на нея. Ама че злобна женица, а?

— Тъхъ — изломоти волобарът, колкото да отговори нещо и млъкна.

Но спътникът му не се засегна от липсата на интерес, а продължи да бърбори по адрес на русата. Ала вече не се чуваше какво точно, разстоянието заглуши и изкриви гласа му. Загарда изведнъж изгуби интерес към разходката, пък и турнирът щеше скоро да започне. Все повече хора прииждаха отвсякъде. Обърна се обратно и тръгна към лагера. Нещо в епизода с бухала, болката в ръката и сиянието на кобилата ѝ се струваше смътно познато. Сякаш и друг път го бе преживявала. Оставаше само да се сети какво бе и кога се бе случило.

* * *

Десет рога възвестиха началото на турнира за избор на кан-император на Биляра. Трибуните бяха препълнени от любопитни зрители, които утихнаха, щом чуха сигнала за начало на игрите. Състезанието траеше два дни.

Войските на Биляра се делиха на пет военни части, всяка от които притежаваше за символ някое животно. Според това кое животно почитат, се определяше коя част на коя техника залага в боя. Считаше се, че този, който може да покаже умения във всяка от петте области на бойното изкуство би бил най-достойният да стане кан-император и да оглави военната мощ на държавата като главнокомандващ.

Войниците със символ „Дива котка“ владееха до съвършенство боя с кинжали и бойни брадви и добре се справяха в ръкопашния бой. Обединяваха се и под названието пешаци.

„Ястребите“ овладяваха точната стрелба с лък, с арбалет и мятането на копие. В битките обстрелваха от разстояние предните и фланговите линии на врага; бяха незаменими при отбраната на крепостни стени и дворци.

„Змиите“ изучаваха техники за безшумно придвижване и промъкване през всякакви местности и препятствия, знаеха да се замаскират по безброй начини и да се крият на необикновени места. Владееха следотърсачеството и тайнопис. Учета чужди езици и чужди обичаи и често си „сменяха кожата“, защото от тях излизаха най-умелите шпиони и съгледвачи.

„Сивите вълци“ владееха най-добре боя с мечове и копия. Освен това се славеха и като ненадминати ездаци.

„Глиганите“ обикновено се използваша за охрана на кан-предводителя и останалите членове на стети-сантропи, тъй като наблягаха най-вече на физическата сила. Чрез упражнения с тежести добиваха внушителен външен вид и можеха да убиват без усилие и с голи ръце.

През първия ден на състезанието участниците доказваха способностите си в боя с кинжали и бравди и демонстрираха физическата си сила, отново в бой, но с голи ръце, без оръжия. На втория ден яздеха, биеха се с мечове, мяхаха копие и стреляха с лък. А преди да бъде обявен краят на турнира, решаваха стратегическа задача, която символизираше уменията на „змиите“ с бързи реакции, с остър ум и всестранны познания да се справят в сложни ситуации и да вземат правилни решения за действие.

Турнирите се проточваха повече от два дни, когато участниците биваха прекалено много и се налагаше да бъдат разделяни по групи. Но за настоящия се знаеше, че участват само петима и състезанието ще приключи бързо. Това, от една страна, се дължеше на слабата разгласа, която получи турнирът. А от друга страна, на нежеланието на повечето стети да поемат отговорния пост в следвоенния период, когато всичко в държавата бе разклатено, религията западаше стремглаво, а едната от областите бе превзета от самозванец, за когото се бе разчуло, че е опасен и владее непознати магии.

В тишината, настъпила след звуковия сигнал, се появиха и петимата претенденти. Въпреки студа носеха само три четвърти панталони от волска кожа. Бяха намазали голите си тела с лой, за да затруднят максимално противника в борбата, която им предстоеше като първо изпитание.

Нито един от тях не се отличаваеше повече от другите с размери или мускули. Най-обикновени, добре сложени, млади мъже. Тълпата се изправи на крака и викът ѝ екна, сякаш излязъл от гърлото на огромен титан. Когато шумът утихна, един от кан-придружителите и организатор на турнира се изправи и представи участниците:

- Ермиар, първороден син на кан-предводител Иртхитюин.
- Севар, син на кан-предводител Иртхитюин.
- Лачин, син на предводител Ситлен.

— Кувиар, първороден син на кан-предводител Язник.

— Вихтун, син на кан-предводител Умар.

Щом чуеха имената си, мъжете вдигаха ръка за поздрав и тълпата крещеше диво, жадна за зрелища и забавления. Все неща, които не се случваха често, особено след войната.

— И накрая, представителят на „глиганите“ — викна кан-придружителят, — охранител трета степен Дискарм!

На терена се появи в лек тръст висок и много едър мъж с обръсната до голо глава, облечен със същите панталони от волска кожа. При всяко негово движение мускулите му се надпреварваха да изскачат, кой от кой по-голям, по-възлест и лъскав. Трета степен бе най-високата във военната йерархия. Над нея стояха само предводител, кан-предводител и кан-император. Тълпата, впечатлена от вида му, екзалтирано се развика, а Дискарм, доволен от ефекта, който предизвика появата му, вдигна и двете си ръце за поздрав.

Винаги в състезанията участваше и по един изтъкнат представител на войската, който демонстрираше съвършеното владение на съответната бойна техника. Победата над него донасяше на претендента слава и почести. Такива победители ставаха любимци на публиката и дори да не спечелеха турнира, имената им се разнасяха от уста на уста, а славната им победа се помнеше дълго.

По даден от придружителя знак мъжете се наредиха в кръг гърбом един към друг. Отдалечиха се бавно до края на терена и зачакаха. Публиката утихна, напрежението насити въздуха и стотици затаиха дъх в очакване.

Ермиар мислеше за Вихтун. Откакто пристигнаха в Каим, някогашният му добър приятел умишлено го отбягваше. Това обиди Ермиар, който не страдаше чак толкова за загубата на Деница. Тя бе огън, който палеше пожари и създаваше проблеми, от които страдаха най-вече близките ѝ. И сигурно целият ѝ живот би преминал така, ако не бе изчезнала, най-вероятно отвлечена от северите.

Но Вихтун не бе проявил благоприличие и си взе жена само четиридесет дни след загубата. А това бе неуважение не само към изчезналата (или загиналата) съпруга, а и към целия ѝ род, към авторитета на областта, която ръководеше родът ѝ. И все пак Ермиар би му простил, знаейки, че тя не му беше добра и вярна жена. Но това,

че Вихтун го отбягваше и се държеше с него като с враг, Ермиар не можеше да прости.

Придружител наду костен рог, борбата започна. Претендентите за император се обърнаха с лице един към друг и се затичаха устремно към центъра на терена.

Вейницата видя ярък пламък да свети сред гората. Тръгна бързо натам. Бе ѝ писнало да се лута без цел и посока. Тази светлина си беше някаква цел, макар и доста неясна. Но тъкмо ѝ се стори, че след миг ще достигне пламъка и той угасна.

Все пак, следвайки го, се озова на интересно място — зелена поляна, оградена от високи дървета и гъсти бръшляни. Въпреки тях лъчите на слънцето достигаха и огряваха ниско ябълково дръвче, перчещо обсипаните си с розов цвят клони наред поляната. Вейницата го доближи:

— Прекрасно! — огледа короната му и реши: — Ще си откъсна!

Откърши едно тъничко и нежно клонче, натезало от цвят, и го прибави към букета си.

А някъде сред цялата тази зеленина блбукащо бърбореше мъничък поток.

Тя се затича в посоката, от която идваше ромолето, зарадвана от лъхналата я водна свежест. Отпи няколко глътки, уми лицето си и се покатери върху един голям камък, точно до потока. Загледа се във водата и се учуди колко е прозрачна и чиста. Дъното бе покрито с бели обли камъни, сред които от време на време проблясваше сребристият гръб на някоя рибка.

Докато наблюдаваше, съзря как водата се завихря във водовъртеж. Ставаше все по-голям и по-голям, а от центъра му, противно на всяка логика, се издигна воден стълб, който прие формата на птица. Изтъканият от вода силует махна с криле, отдели се от потока и сякаш оживя, материализира се в плът и се покри с бледо розови пера. Полетя, обиколи поляната и кацна точно до възхитената вейница.

— Колко си хубава — не се сдържа момичето и протегна ръка да я погали.

— Не, — викна птицата, разпери криле и бързо се издигна нагоре, преди да бъде докосната, — ще се опариш!

— Ще се опаря ли? — учуди се момичето. — Че от какво? Нали възникна от водата?

— Аз съм жар-птица, пареща енергия.

— О-о-о, ами добре тогава — девойката сви рамене, — ти сигурно си духът на някоя билка.

— Да, аз съм духът на ябълковото дърво — потвърди птицата и отново кацна наблизо.

— А ще ми кажеш ли как да се прибера? Омръзна ми вече да скитам.

— Не знам как да се прибереш, но аз съм твоята жар-птица и мога да те науча на езика на формите.

— Моята жар-птица!? — учуди се момичето.

— Всеки творец от горната земя има своя жар-птица, с чиято помощ твори форми в средната земя.

— Ох, сега пък творец! Всички духове ме наричаха вейница, а ти — творец. Съвсем се обърках вече.

— Не, казах само, че всеки творец има жар-птица. Не съм казвала, че ти си творец. Ти си реставратор. Щом научиш езика на формите, ще можеш да ги поправяш, възстановяваш и лекуваш. Ще възобновяваш нарушената хармония.

— Но нали и сега мога да лекувам. Виждам болестите и силата на билките, с чиято помощ мога да ги излекувам.

— Да, това е част от уменията на една вейница, които вече си придобила, но с билки не можеш да излекуваш всяка болест. Билките изискват време, а понякога се налага да действаш бързо и да поправиш формата веднага. При това билките също боледуват.

— А-а-а, разбирам — кимна вейницата и въздъхна.

Всъщност нищо не разбираше и искаше да се прибере най-после у дома, където и да се намираше този забулен в забрава дом.

— Има някого, когото искаш да спасиш, нали? Спомни си, ти вече си вейница.

В този момент момиченцето порасна с години, връхлетяха я отминали мигове и чувства, болка и празнота. И едни очи, в които се четеше ужас.

— Туп — стрела се заби с глух звук в гърдите.

Вейницата си спомни и мъката изригна в погледа ѝ.

— Ще мога ли да го спася? — попита с надежда.

— Опитай се — каза създанието и се издигна във въздуха.

Завъртя се бавно около собственото си тяло, пламна в огнени езици, стана на жарава и разпери криле. Направи кръг около

смаяната вейница, а от опашката му се проточи нежна спирала, около която започна да се оформя човешки силует, изтъкан от жарката енергия на огненото същество. А птицата летеше в кръг около пламтящата фигура, надолу и нагоре, сякаш за да я поддържа да не се разпадне във въздуха. Точно в гърдите на човешката форма стърчеше забита стрела и разпръскваше чернота сред огнената енергия, отпъждаше я и я избутваше по периферията на силуета. Той загиваше.

Паника обзе вейницата, тя скочи на крака, протегна се и хвана стрелата. Тялото ѝ се разтърси от силна, но краткотрайна болка, която изчезна в мига, в който, въпреки страданието, ръката ѝ отказа да пусне стрелата. Момичето с мъка изтегли оръжието и чернотата се оттегли от енергийното тяло. Оздравяло, то засия чисто и светло. Тогава птицата престана да се върти около него и очертанията му постепенно се размиха и разтвориха във въздуха. Единственото, което остана да свети, бе спиралата, проточила се от опашката на огненото същество. Птицата я изтегли с човка, пусна я във въздуха и започна да се върти около нея. Когато спря да се върти, на земята се изтърколи златна ябълка.

— Вземи тази ябълка, вейнице, и когато срещнеш еднорог, нахрани го. Само тогава този, когото обичаш, ще живее.

Вейницата се наведе и взе ябълката, а като се изправи, нямаше и следа от жар-птицата.

— А уж щеше да ме учи на нещо... и моята жар-птица била! Как ли пък не, къде се дяна тогава!?

Вейницата стисна здраво златната ябълка и тръгна по течението на бистрия поток.

IX ГЛАВА

ТУРНИР

Таласъмът се гърчеше на пода на колата, захлупил главата си с купчина кожи. Звукът от десетте рога, дали начало на турнира, можеше да го убие. Добре че успя навреме да запуши уши си. И тия крясъци на тълпата, отвратително! Постепенно виковете стихнаха, явно боят бе започнал. То се измъкна изпод кожата и се огледа. Взе един от мечовете и си изряза две тънки ленти вълнен плат от едно шарено платно, метнато върху стоката. Навивайки ги, оформи тампончета и ги прибра в дрехите си. Прие образа на пророчица и се измъкна от колата. Черноглавците надигнаха глави, наканиха се да тръгнат с него, но то ги спря и продължи само.

Вдясно се намираше лагерът на стети-сантропи. Беше празен, всички бяха на трибуните. Въпреки това „глиганите“ го охраняваха, застанали на стотина метра един от друг. А вляво, докдето стигаше поглед, се разполагаха конете, колесниците и каруците на пристигналите за състезанието чужденци и ури-сантропи. Тук-там стърчаха по един или по двама мъже и охраняваха стоката и конете, но иначе бе безлюдно и тихо. То отмина раханянина, който пазеше техния керван и се запъти към трибуните. Не възнамеряваше да се присъединява към публиката, но седенето в колата го изнервяше. Въпреки това внимаваше да не се отдалечава много, опасно беше да възвърне внезапно вида си пред някого.

Всичко вървеше по план, с изключение на забавянето им заради проклетия турнир. Трябваше да намери вейницата възможно най-скоро, защото времето му изтичаше. Фонтанелата се затваряше прогресивно, въпреки че избягваше да се показва на слънце и ядеше само бял мъх, отгледан на тъмно. Нямаше друг избор, освен да чака и да върви с раханянския керван. Без тях не би стигнало далече. Трябваше му тъмнината в колата, където отглеждаше храната си и където се криеше от слънцето. С раханяните преминаваше лесно

границите и крепостите, а Неранза се хващаше на всяка негова приказка, въпреки недоверието на караконджула.

Таласъмът се върна с бързи крачки в колата, защото скоро щеше да се преобрази. Черноглавите замахаха дружелюбно с опашки, щом го подушиха. Вътре, сред тъмнината и спарения въздух, то възвърна вида си и веднага напъха тампончетата от плат в мъхнатите си уши. Изрови от ъгъла на колата странен синкав камък, покрит с бял мъх и започна да го гризе и смуче. Миризмата на раханянско желязо, идеща от стоката, дразнеше обонянието му и разваляше удоволствието от храната.

* * *

Напрежението по трибуните избухна в крясъци и дружен вой. Шестимата мъже се сблъскаха в центъра на терена и се завъртяха в кълбо от крака и ръце. Бързо се оформиха по двойки. Тълпата отново затаи дъх и хиляди очи се втренчиха в борещите се.

Ермиар бе докопал Вихтун за колана на панталона с едната ръка, а с другата се опитваше да стегне ръцете му в хватка. Биеше се с него, без да използва демонската си сила, защото такава победа не би му се усладила. Мъжете нямаха право да се удрят и трябваше да свалят противника на земята, използвайки само техника и сила, без наранявания. Лачин и Кувиар се въртяха приклекли в кръг и се опитваха да се хванат един друг, но благодарение на лойта никой не успяваше да приклепси за дълго другия. В най-неизгодна позиция бе Севар. Дискарем го бе стегнал здраво в хват и беше само въпрос на време кога ще рухне на земята. „Глиганът“ можеше да свали Севар на мига, но пазеше честта му и си даваше вид на затруднен. Ермиар хвърли бегъл поглед към тях. Разбра в какво положение е брат му и нападна орендата на Дискарем, без да изпуска от внимание собствения си противник.

Севар с изненада усети, как „глиганът“ отслаби хватата и залитна, изгубил равновесие. Без ни най-малко да се притесни от преbledнялото лице на Дискарем, той побърза да се възползва от слабостта му и го сграбчи с все сила. Трибуните пощуряха. Неочакваният обрат накара мнозина да се изправят на крака.

— У-а-а! — мощно се развикаха ури, когато миг по-късно Дискарем се озова на земята.

Схватката с най-опасния противник приключи с победа на Севар и той се превърна в любимец на тълпата. Въпреки по-слабото си телосложение успя да се справи със самия Дискарем!

— Севар! Севар! Севар! — крещяха трибуните.

В това време Ермиар успя да повдигне Вихтун във въздуха и да го тръшне с измъчен вик на земята.

— У-а-а! — отново ревна тълпата.

Ермиар с радост демонстрираше ликуването си, дразнейки намръщения Вихтун.

Лачин бе успял да обхване изотзад врата на противника и се мъчеше да го събори, но Кувиар не се даваше лесно. Извиваше гръб и отбягваше опитите на Лачин да спъне краката му. А с мечешките си лапи дърпаше ръцете на Лачин, пробвайки да отслаби хватата му.

Щом Севар видя, че Ермиар завършва с победа, хукна към него. Метна се устремно и се опита да го сграбчи за врата. Дискарем и Вихтун бяха отстранени от боя, но останалите трябваше да продължат. А Севар, добил самочувствие след надмощието си над глигана, реши, че борбата с Ермиар ще е като игра, която лесно би спечелил. Но съборка. Ермиар го свали толкова бързо на земята, че Севар дори не успя да осъзнае как точно се случи. Публиката бе разочарована, очакваше още победи от новия си любимец. Дружното:

— Е-е-е..., — с което отбелязаха отпадането на Севар, не успя да изтрие доволното изражение от лицето на Ермиар. Днес бе наказал и двамата, които несправедливо му се сърдеха.

В този момент Кувиар, не успял да се изплъзне от хватата на съперника си, падна изтощен на земята.

Лачин и Ермиар, последните останали претенденти, се изправиха един срещу друг. Въртяха се в кръг и всеки замахваше към другия в опит да докопа някой крайник. Но Ермиар бе разсеян. Мислеше за израженията на брат си и Вихтун, когато ги просна победени на терена, и доволната усмивка все още висеше върху лицето му. А Лачин се възползва, прилекна светкавично, сграбчи крака му и го катурна с все сила на земята. Ермиар изгуби равновесие, самодоволното изражение се стопи, а в очите му блесна объркване, преди да се стовари по гръб и да зарее поглед в облачното небе.

Победител от първата схватка за кан-император бе Лачин. Трибуните го приветстваха с викове. Настъпи време за почивката преди следващото състезание — бой с бойна брадва и кинжал.

* * *

Загарда въздъхна с облекчение, въпреки че Ермиар бе завършил състезанието паднал на земята. Не ѝ допадаха тези борби и демонстрации на сила, но щяха да погледнат с лошо око на липсата ѝ, затова не се махаше, ала зяпаше повече в публиката, отколкото на терена. Бе сред стети, облечена като тях и седнала в централната част, покрита с дървен заслон. Вече не трепереше и не се притесняваше толкова в тази среда, но все още се чувстваше неловко и не на мястото си.

Всички се изправиха и тръгнаха към лагера. Бе предвидено достатъчно време за обяд и дори за кратък сън. Сестрите на Ермиар вървяха редом с нея и бърбеха възбудено. Обсъждаха битката и се ядосваха на победителя, приемаха успеха му едва ли не като лична обида, особено след първоначалния триумф на Севар и достигането на Ермиар до финалния сблъсък.

Докато се придвижваха сред тълпата, Загарда едва зърна в далечината почти скрития сред дърветата силует на красивата кобила. Силно ѝ се прииска да погледне още един път отблизо необикновеното животно. Влечеше я неудържимо натам, въпреки очевидното недоволство на русата стопанка на коня.

— Трябва да видя някого — измънка тя на спътничките си, — скоро ще се върна.

Те не ѝ обърнаха особено внимание, заети да обсъждат най-вероятния победител в турнира.

— Вземи охрана или поне някоя придружителка със себе си — предложи ѝ Алгара, но Загарда отказа и тръгна сама към мястото, където стоеше кобилата. Колкото повече се приближаваше, толкова повече се вълнуваше. Чудеше се дали конят е толкова красив, колкото го помнеше от срещата им сутринта, или самата тя все още е била под влиянието на нощните си сънища.

Не бе сбъркала. Звездолика, както я нарече русата й собственичка, бе вълшебно създание, сякаш непринадлежащо на този свят. Загарда преодоля притеснението си и се приближи към русата и тримата й спътници, които се бяха разположили в близост до завързаните коне. Изведнъж една космата глава се надигна неочаквано от тревата и стресна девойката. Дурум подуши въздуха в нейната посока, успокои се и отново легна в краката на единия от мъжете.

— Добра среща — притеснено поздрави Загарда.

Още когато я зърнаха, че се приближава към тях, четиримата млъкнаха в очакване. И тримата мъже отвърнаха в един глас на поздрава й:

— Добра среща.

Само русата девойка нищо не каза. Гледаше я сърдито изпод вежди и дъвчеше порозовелите си от притока на кръв устни.

— Идвам заради кобилата. Много е красива и все ми е пред очите — откровено каза Загарда, а по страните и се разля руменина — каква е тая порода?

— Не е породиста — троснато каза Бендидора.

— Тцъ, тцъ, тцъ, виж я ти! — Вананд с възмущение изгледа Бендидора и се обърна към Загарда:

— Момиче, като си идеш после оттук, да си умиеш хубаво лицето, уроки ще те хванат, да знаеш.

— Тебе пък кой ли те пита — заяде се Бендидора, — да не би да съм излъгала! Такава порода няма, следователно не е породиста. Мелез е.

— Може ли да ида при нея? — запита Загарда, която така или иначе не се интересувахе от породата. Бе попитала ей така, колкото да завърже разговор.

Бендидора я изгледа внимателно. Странна е тази персона, с отнесен поглед, изподрани от работа ръце, но облечена скъпо. За нея бе узнала, от разказа на тримата си спътници, че е селянка от Кодици, но това ни най-малко не обясняваше присъствието й сред стети, и то като равна. Беше я видяла да се движи с принцесите на Онгалада. Сигурно червеят Ермиар имаше пръст в тая работа.

— Защо ти е? — отново се тросна тя.

— За нищо — поруменя Загарда, — просто така.

— Не може — отсече Бендидора.

Внезапна остра болка жилна отново ръката на Загарда. Раздразнена от болката и от държането на русата, Загарда отвърна:

— Глупачка глупава! — обърна се и си тръгна. Нямахше какво повече да направи. Кобилата бе чужда собственост, а на тази руса злобарка нямаше да седне да се моли, я.

Бендидора се опули невярващо, а Вананд избухна в смях. Булик и Крамик също се подсмихнаха.

— Казвах ли ти аз, че си глупава, а? Виж, че за никого не си загадка! — през смях й рече Вандо, докато Бендидора зяпаше объркана гърба на отдалечаващата се Загарда.

В този момент Звездолика изцвили и започна да се дърпа ожесточено. Направо полудя. Мяташе се като побесняла и риеше с копита. Ремъкът, с който бе вързана се впи жестоко в кожата ѝ. Хората започнаха да се извръщат, да я сочат и говорят.

— Хей — викна Бендидора.

Загарда се обърна.

— Иди при коня и стой колкото искаш.

Загарда се усмихна и се върна назад, а Звездолика утихна и се укроти, щом видя, че се приближава. И отново се случи същото като сутринта. Кобилата сведе шия в поклон, а муцуната ѝ почти опираше в земята.

— Това наистина е странно, а? — каза със сериозен тон Вананд. — Аз не бих яздил кон, който се кланя на друг човек! И въобще конете не вършат такива неща, де се е видяло кон да се кланя? Има нещо зловещо в тая работа.

— Звездолика не е кон — замислено прошепна Бендидора.

— Уф, да бе, вярно, че е еднорог — подигравателно каза той. — А ти си ябруска принцеса. Все дружина големци сме се събрали. Крамик е волобар, Дурум е вълк, само аз и Булик сме си най-обикновени пущини. Вананд с подозрение наклони глава към Булик и попита с присвити очи и заговорнически тон:

— Приятелю, сега да не вземе да се окаже, че си жар-птица, а? Че съвсем ще взема да се сдухам, задето съм си най-нормален човек!

— Не съм жар-птица, но пак мога да ти скриям задника — сърдито избоботи Булик. — С това твое остроумие да беше станал шут в двореца, а!

— Да бях, ама не съм — въздъхна Вананд и си придаде тъжно изражение.

Въпреки, че се заяждаше и препираше постоянно с Бендидора, Вандо ни веднъж не я подкачи за това, че все се бави, мотае и не отива да се представи на семейството си. В себе си вярваше напълно, че е тази, за която се представя и никак не искаше да се раздели с нея. А тя се чудеше как да постъпи. От една страна, искаше да види близките си, да се изкъпе в баня и да се наяде до насита, но от друга, никак не ѝ се щеше да зареже приключението по средата. Чувстваше се значима, скитайки с тримата мъже. Бе узнала тайните им. Отначало дочуваше — кога случайно, кога не — разговорите им. Задаваше неудобни въпроси и инициираше провокиращи разговори, докато един ден най-сетне ѝ се довериха достатъчно, за да ѝ разкажат всичко отначало до край. Бендидора бе възхитена. След толкова време скучен и еднообразен живот най-сетне се забъркваше в истинско приключение. И то какво! Ако се покажеше на баща си, никога нямаше да я пуснат да тръгне отново с Булик, Вандо и Крамик, а на всичкото отгоре можеха да я омъжат за Ермиар. Направо се ядосваше, че е жив, толкова се отвращаваше от мисълта да стане съпруга на безмозъчния червей, както го наричаше в мислите си. Единственият начин да продължи пътешествието си с тях, бе да остави близките си да продължават да я мислят за мъртва. Затова не ходеше на трибуните, криеше се и се чудеше как да постъпи. Оставаше още един ден, за да реши.

А Загарда галеше шията на Звездолика и се чудеше защо тази кобила се държи така в нейно присъствие. Надничаше в очите ѝ с надежда отново да зърне сиянието и спиралата, но напразно. Нищо такова не се случваше. Конят я гледаше с мъдрите си очи, аха да проговори, а ноздрите му потръпваха възбудено.

— Момиче — повика я Вандо.

Тя се извърна към него.

— Човекът, от когото взехме тази кобила, твърдеше, че тя не е кон, а еднорог. Ти как мислиш, възможно ли е това?

— Че тя дори няма рог! — изненадано рече Загарда.

— Хе, хе, нали! И аз това казвам.

Но още докато изричаше думите си, Загарда осъзна, че кобилата има рог — онази златиста спирала, която се издигаше от челото ѝ.

Само че бе невидим. Развълнувана, тя прехапа устни и се вгледа внимателно в очите на Звездолика:

— Значи ти си еднорог — прошепна ѝ Загарда, — вълшебно животно! Но какво правиш тук тогава? Не живеете ли в планините, вие еднорозите?

Но еднорог или не, Звездолика си мълчеше и нищо не казваше. Загарда я погали още известно време и се обърна да си върви. Чак тогава кобилата изцвили, сякаш да изрази недоволството си, че я изоставят. Загарда се извърна и обеща:

— Пак ще се върна!

Махна към насядалите на тревата мъже и с изненада видя, че този път и русата ѝ отвърна и дори викна след нея:

— Ела отново, умнице!

— Ще дойда — засмя се Загарда и се запъти към лагера на стети.

* * *

Дойде ред и на следващото изпитание в турнира. Десетте рога известиха началото му. Претендентите излязоха на сцената и този път бяха облечени отгоре до долу. Върху дрехите имаха ризници, на главите си носеха шлемове и всеки държеше щит в едната ръка, а в другата бойна брадва. Кинжалите си бяха затъкнали на кръста. Ентусиазмът на тълпата не се бе изгубил ни най-малко и виковете ѝ огласиха цялата местност.

Кан-придружителят обяви представителя на „дивите котки“:

— Пешак трета степен Тертей.

На терена се появи доста странна фигура. Нисък, кривокрак и набит, Тертей уверено застана до другите участници. Приличаше на бъчва сред каменни колони, но третата степен говореше, че уменията му съвсем не са за подценяване.

Трима от бойците свалиха пръстените си и ги хвърлиха в един шлем, донесен от кан-придружителя. Той разклати шлема и го поднесе на другите трима.

Тертей изтегли пръстена на Севар, Лачин изтегли пръстена на Ермиар, а за Кувиар остана пръстена на Вихтун. Битката започна.

Отначало Загарда се заинтересува от боя, но много бързо се отегчи и започна да разглежда хората наоколо. Заглеждаше се в лицата им, дрехите и косите. Беше ѝ интересно да наблюдава нечие изражение, цветните дрехи на жените и странните им сложни прически. Сети се и за съселяните си. Пред очите ѝ се появиха трескавите очи на Каля, хлътналите ѝ бузи и треперещите ръце. Тя винаги, още от малка си бе по-чувствителна и откак онези пазачи отвякоха мъжа ѝ, заприлича на призрак. Въпреки това стоически ставаше по тъмно и се строяваше на площада за преброяването, преди да ги откарат на шебелово поле. Погледна надолу към ръцете си, за да потърси болката от вечно надраните от шебел ръце, но само белезите още напомняха за нея. Раните отдавна се бяха затворили. И тогава... отново прогледна с онзи поглед. Видя собственото си сияние. От ръцете ѝ струеше бяла светлина. Сви ръката си в юмрук, разпери пръсти, но светлината си стоеше и не изчезваше. Загарда вдигна очи и отправи взор към мъжете на терена. И видя нещо невъобразимо. Сякаш долу се биеха цветни стихии, ярки енергии. Те меняха цветовете си, поглъщаха се една друга, отблъскваха се, смаляваха се и нарастваха. Но най-необикновена бе енергията около Ермиар. Толкова наситена и жива, почти материална. Тя като че ли поглъщаше околния свят, така ярко се открояваше. Преливаше от черно в средата до тъмно и светлосиньо по края си. Загарда гледаше изумена, но я очакваха още изненади.

Севар изнемогваше под атаката на Тертей, не успяваше дори да замахне за удар. Бе прекалено зает да се брани със щита. Краят изглеждаше предизвестен и унизителен, тъй като Тертей не притежаваше същия такт като Дискарм и никак не се стараеше да скрие колко му е лесно да просне Севар на земята.

Но преди това да се случи, част от тъмната енергия на Ермиар се отдели, оформи се като човешки силует и нападна Тертей. Загарда изумена наблюдаваше как тъмно-синьото петно разкъсва енергията на Тертей, праща искрите на червеникавото му сияние в пространството и се впива в тялото му. Обгърна го като тежък плащ. Изпразнен от жизнената си сила и сграбчен от тъмната енергия на Ермиар, Тертей пребледня, по челото му изби пот, а ръцете му затрепериха неудържимо. За Севар вече не бе трудно да поведе схватката в своя

полза и той бързо се възползва от неразположението на Тертей, събаряйки го на земята с бурна атака.

Загарда осъзна, че само тя може да види всичко това. За останалите хора по трибуните Севар отново бе герой. Тълпите скачаха и крещяха, зарадвани от неочаквания обрат. Тя за пореден път се изуми от силата на Ермиар. Едва бе свикнала, че може да твори материални форми с енергията си, макар и нетрайни, а сега се оказа, че е способен да напада с орендата си човек, без дори той да разбере от къде идва атаката. А най-удивително бе това, че видя как го прави! Но какво ли целеше? Замислена, разфокусира за момент погледа си и прогледна така, както само змейовете можеха да виждат. Откри й се най-вероятното бъдеще. След първоначалния шок от видението, Загарда скочи на крака и хукна извън трибуните, сподирена от изненаданите погледи на стети.

Затича се с всичка сила към мястото, където стоеше еднорогата. Трябваше да ги спаси — и нея, и русата й стопанка.

Бендидора се бе увила в рошава меча кожа и грееше ръце на тлеещия от обяд огън. С всеки изминал ден времето ставаше по-студено, денят се скъсяваше, а кълбета се съзираха рядко. Крамик, Вананд и Булик се бяха запилели да наблюдават битката, а Дурум скиташе из околностите на Каим.

Странно, но внезапно почувства тревога. Наоколо бе тихо, единствените по-силни звуци идваха от трибуните. Когато пристигнаха на това място, се постараха да намерят възможно най-спокойното и закътано кътче сред навалищата от хора. Откриха го тук, точно в началото на гората. И именно от дълбините й долетя този полъх на тревога. Очевидно и конете усещаха нещо, защото пръхтяха и се дърпаха, наострили уши. А Звездолика започна да се мята и да рови земята. Бендидора се изправи и отиде при нея. Опита се да я успокои, говореше й, искаше да я погали, но кобилата пръхтеше и се дърпаше. В това време дочу нечий стъпки зад себе си и като се обърна съгледа тичащата Загарда:

— Бързо — едва викна Загарда, задъханата от бягането. — Трябва да се махнете оттук.

— Защо? — повдигна вежди Бендидора, но още преди да дочака отговор, започна да отвързва Звездолика и да я подготвя за езда.

— Към трибуните, трябва да отидем към трибуните, бързо! — отвърна Загарда.

— Дръж — Бендидора тикна в ръцете ѝ поводата на Звездолика и се зае да отвързва другите коне.

— Побързай!

— Ама какво става, ветровете да го отнесат? — тросна се насреща ѝ Бендидора.

Обаче вместо да получи отговор, видя как между дърветата срещу тях се появиха конници и не успя да сдържи вика си на ужас. Защото те не се отличаваха по нищо един от друг. Гледаха с празни очи, а по мъртвешки бледите им лица не можеше да се прочете никаква емоция.

И двете девойки се вцепениха.

А мраконемите препуснаха спокойно към тях. Зловещи творения на болен мозък, камшиците им свистяха и съскаха като разгневени пепелянки. От страх или от друго Загарда отново прогледна със змейски поглед.

И тринадесетте конници бяха обгърнати от сива енергия, чийто край бе назъбен и ръбест, а не овален като на всички останали енергии, които бе наблюдавала досега. Около тази сивота обикаляха други бледи и слаби светлинки. Повечето бяха жълто-зеленикави и от време на време потъмняваха до кърваво-червено, опитвайки се да проникнат през сивотата и да достигнат телата на мраконемите. Но всеки път попадаха в сиви светлинни водовъртежи, вихри от по-тъмна енергия, които изсмукваха от тях червения цвят и ги захвърляха отново извън зъбятия край на сивотата. Но тази кърваво-червена атака явно не бе напразна, защото, докато ги наблюдаваше, две от светлинките успяха да достигнат така жадуваните тела. И в тези моменти лицата на мраконемите се променяха. Очите им се пълнеха с цвят, изразът им ставаше смислен, а чертите им придобиваха индивидуалност. Ала веднага щом сивотата успееше да отблъсне чуждата атака, те си възвръщаха облика на Салистар и празния му поглед, биеха с камшиците си и сееха страх и смърт.

Загарда улови всичко това в едно кратко мигновение и изпищя:

— Бягай!

Бендидора вече се бе преметнала върху коня на Булик и забиваше пети в хълбоците му. Загарда скочи върху гърба на

Звездолика. Тя обаче бе по-тромава от отличната ездачка Бендидора и се забави фатално. Еднорогата изцвили недоволно, а до тях вече тропаха копита, дрънкаше метал и свистяха камшици.

Загарда се извърна и видя до себе си един от мраконемите точно в мига, в който бе вдигнал камшика си, за да я удари.

Момичето не успя да направи нищо друго, освен да затвори очи в очакване на болката. Но нищо такова не последва. Тя ги отвори отново и изумена видя как чертите и лицето на мраконемия се измениха. Ирисите се изпълниха с цвят, кожата придоби мургав отенък и Загарда го позна:

— Безмер — повика го с треперещ глас и се потресе от ужаса, който съзря в целия израз на съществото му.

Той бе като застинал върху препускащия кон и не отпускаше ръката, замахнала да удари. Гледаше Загарда и си спомняше. Мигове, откъси, чувства и една пропъдена душа. А срещу себе си видя живота и любовта, които можеше да има, ако не бе ламтял винаги за повече, винаги за още, винаги за нещо друго.

— Туп — стрела се заби с глух звук в гърдите му и окончателно прогони сивотата от тялото му. Безмер се катурна върху гърба на коня.

Загарда извика отчаяно:

— Не-е-е-е...

Тъкмо го бе открила отново, макар и странно осакатен, и ето че отново го изгуби, завинаги.

Тя се извърна да разбере откъде бе дошла стрелата и видя срещу себе си красива руса жена, яхнала елен. Лъхна я топла вълна. Горещината разреде въздуха, а по тялото, й облечено топло и увито с кожи, рукунаха вади пот.

От своя страна Деница не й обърна внимание. Това, което виждаше срещу себе си бе единствено ликът на Салистар, виновникът да сложи булото, както първия път в пещерата на юдите, така и сега, когато след дълги колебания най-после щеше да го вплете в косите си. Сама щеше да се забули този път за да го преследва докато е жив, защото той бе причината тя да се превърне в чудовище, в изрода отблъснал любовта на Янкул и извършил убийството му.

Тринадесет пъти можеше да убие Салистар и при всяко убийство да получи удовлетворение, да почувства тържество, да намери мир със себе си. Тя праметна над главата си булото. Парчето плат литна за един

кратък миг нагоре и започна да пада. Щом докосна косите ѝ, сякаш невидима сила го вплете в тях и Ирника препусна към мраконемите. От въздуха около нея започнаха да се материализират други руси жени, потънали в жежка мараня, размазала образите им. Приличаха на мираж в пустиня, някак нереални, но предвещаващи смърт.

Нещо, очевидно тежко, падна и се претърколи на земята когато юдата препусна покрай Загарда. Девојката погледна бегло, видя че е правоъгълен, метален предмет, но не му обърна повече внимание, а се заяпа във воюващите стихии срещу себе си. Огнената пламтяща енергия на юдите срещу сивите тъмни водовъртежи на мраконемите. Жаравените пламъци хапеха озъбената сива аура, която ги поглъщаше, въртеше, преобръщаше. Свистяха стрели, плющяха камшици, дрънчаха саби и юдините люти писъци раздираха пространството.

Отслабена от огнената атака, сивата оренда около мраконемите започна да пропуска пропъдените войнишки енергии. Те се вкопчваха в телата, изменяха лицата и възвръщаха първоначалния им образ. Но това ги погубваше на мига, сграбчени от изпепеляващата горещина на някоя юда или покосени от стрелите им.

Загарда скочи от кобилата и се втурна към тялото на Безмер. Стрелата бе попаднала в сърцето му, нямаше шанс да бъде спасен. Въпреки болката тя си спомни, че трябва да спаси живота на Звездолика и се озърна да открие с поглед стопанката ѝ. Бендидора препускаше към трибуните заедно с неколцина други, станали свидетели на необикновената битка. Загарда погледна за последен път към мъртвото тяло на Безмер и отново се качи върху кобилата. Понечи да последва останалите към трибуните, но Звездолика не помръдваше. Момичето направи няколко опита, ала конят се въртеше и не се поместваше от мястото си.

— Хайде красавице, нека се махнем оттук, опасно е.

Момичето погали кобилата по шията, подкани я и заби пети в хълбоците ѝ, но животното изцвили и вместо да се затича, наклони глава към земята.

Загарда погледна натам, накъдето сочеше еднорогата и отново видя правоъгълния предмет, който бе изпаднал от преминаващата покрай тях юда.

— Защо стоите? — кресна някой зад гърба ѝ. Бендидора, разбрала, че Звездолика и Загарда не я следват, се бе върнала назад.

— Отказва да тръгне — пот се стичаше на вади по лицето на Загарда. Косата ѝ бе залепнала на кичури по влажното лице.

— Ти можеш ли да яздиш въобще!? — кресна гневно Бендидора.

В този момент и двете видяха, как измежду дърветата се появиха конници. Мъж и жена, които си приличаха като брат и сестра. Мъжът яздеше по-напред, а жената го следваше. И двамата се спуснаха в галоп към двете девойки, без да обръщат внимание на биещите се в близост до тях юди и мраконеми.

Асурите, за разлика от Загарда, знаеха какъв е предметът, изпаднал в тревата до краката на еднорогата. Макар да не видяха как юдата го изпусна, странното поведение на Звездолика бе привлякло вниманието им и щом металът проблесна в тревата, осъзнаха, че виждат срещу себе си една от търсените реликви.

Поглеждайки в очите им, Загарда като че ли усети по каква причина еднорогата не мръдва от мястото си. Скочи от гърба ѝ, затича се и вдигна книгата от земята.

— Какво правиш, ветровете да те отнесат, побърка ли се? — развика се ядосаната Бендидора, решила че си има работа с луда жена. Тя бе открила в образите на Крон и Бес приликата с асурите. Въпреки промяната след намесата на Салистар, характерната им красота, огромните очи и невероятно нежните черти на лицата им се бяха запазили и всеки, който ги бе зървал дори само веднъж, трудно би успял да ги забрави.

Но Загарда не ѝ обърна внимание. Върна се обратно и този път не стана нужда да подканя Звездолика. Кобилата едва усети момичето върху себе си и се втурна в галоп. А Загарда с усилие успяваше да се задържи върху коня и едновременно с това да не изпусне предмета от ръката си. Сърцето ѝ препускаше по-бързо и от Звездолика, развълнувано от преследването с асурите. Гонитбата я накара да забрави за миг смъртта на Безмер, ала болката се върна и така се вкопчи в съществуването ѝ, че я почувства дори физически, чрез плътта си. Стана и безразлично, празно и пусто. Преживяваше загубата за втори път, но докато първия път бе имала надежда, че Безмер е жив, здрав и ще го види някой ден отново, сега всяка надежда бе мъртва, бе погинала заедно с него. Ако можеше да го спаси, само ако можеше!

Бендидора препускаше на ръка разстояние от задницата на Звездолика и с крясъци подканяше коня си. По лицето ѝ ясно се

четеше страхът от преследвачите. Все пак я глождеше съмнение, че са същите създания, които помнеше от Карпонили, тъй като тези приличаха много повече на хора, нямаха криле и не използваха повалящия всичко живо писък. Въпреки това приликата бе прекалено голяма, за да е случайна.

Тя постепенно се изравни с еднорогата и Загарда, хвърли поглед към тях и видя нещо, което я накара да забрави, че ги преследват. Върху изцяло побелялата кобила вместо Загарда яздеше малко момиченце с развети тъмни коси. И двете със Звездолика бяха обгърнати от облак кристално-ефирна светлина, а от челото на коня се издигаше златиста спирала, която се раздвои, разплете и се раздели на две. Едната спирала си остана като рог върху челото на кобилата. А другата се понесе сред облака от светлина право към книга в метален обков, която момиченцето държеше. Летящата спирала мигновено се усука около подобна златиста спирала, заключваща металния обков на книгата. Кукички от едната спирала се закачиха за кукички на другата и се образува плътна, двойно навита спирала, която блесна ярко за миг, угасна, стопи се и заедно с нея си отиде облакът от светлина. Момиченцето изчезна. На негово място отново галопираше Загарда върху бледо-кремавата Звездолика с кафявото петно на челото. Загадъчната книга обаче бе останала в ръцете на Загарда. Обковът ѝ щракна и се отключи.

Вейницата излезе от гората. Пред очите ѝ се ширна безкрайно поле, опръскано с багрите на полски цветя. Въздухът бе изпълнен с аромата на билки. В небето се рееше ястреб, а насреща ѝ спокойно пасеше бял женски еднорог.

Щом еднорогата я усети, вдигна глава, погледна я с мъдри сини очи и застина като в очакване. Вейницата стискаше златната ябълка в ръка и гледаше изумена. От челото на приказното създание се издигаше не много голям, но изящен спираловиден рог. Кожата му бе тънка и нежна, козината лъщеше, а гривата светеше като корона от слънчеви лъчи. Вейницата бавно протегна ръка и поднесе ябълката към муцуната му.

За нейна изненада обаче, еднорогата не захапа плода, а остана неподвижна. Вейницата почувства странна топлина върху дланта си, погледна и видя как ябълката засиява със златиста светлина. Очертанията ѝ се размиха, разпръснаха се като лъчи и в ръката ѝ остана да искри само спиралата, затворена от жар-птицата във вътрешността ѝ. Спиралата се издигна нагоре, а после плавно се спусна и се нави около рога на еднорогата. Последва мигновен блясък... и се сля в невидимо единение със спираловидните извивки на рога. А вейницата мълчеше и наблюдаваше захласната.

— Време е — каза с топъл глас еднорогата.

— Време за какво? — попита вейницата.

— Да се прибереш в средната земя.

Вейницата замълча. Отдавна се надяваше да се махне най-после оттук, но откакто възвърна спомените си, ентусиазмът ѝ да се прибере се бе поизпарил.

— Преди това обаче — продължи еднорогата, — трябва да получиш дар и от мен! Качи се на гърба ми и да тръгваме.

Момичето я яхна и двете поеха бавно сред полето.

— Може ли да те попитам нещо? — каза вейницата.

— Питай.

— Тук в горната земя творите форми, които оживяват в средната, правилно ли съм разбрала?

— Правилно — потвърди еднорогата.

— И щом извадих онази стрела от формата на Безмер, той ще оживее в моя свят, така ли?

— Малко по-сложно е. Трябва да побързаме и да занесем информацията в средната земя. Затова не бива да се бавим.

— Информацията!?

— Ти го излекува на енергийно ниво, вейнице, но аз съм посредникът между двата свята и ако не пренесем бързо енергията, за да я материализираме в средната земя, за него ще бъде късно.

Вейницата замълча и се опита да вникне в думите на еднорогата, но след миг се отказа, защото мисълта ѝ се спря на друг въпрос.

— А аз винаги ли ще мога да се връщам тук и да лекувам чрез формите?

— Да, истинската вейница винаги може да се връща тук, но трябва да се пазиш.

— Защо?

— Има сили и енергии, които ще пожелаят да те използват, за да се доберат до горната земя.

— Че защо им е?

— Представи си, че си способна да материализираш всяка своя мисъл, мечта или копнеж.

— Разбирам, но нали аз мога само да лекувам, а не да създавам форми.

— Повярвай ми, това че знаеш пътя, за тях е достатъчно! Но ти няма да си тръгнеш оттук незащитена, не се страхувай.

Двете отново замълчаха. Не след дълго еднорогата се спря и наведе глава към земята.

— Ето го, тук е — рече и изпръхтя доволно.

— Кое? — надникна вейницата над шията ѝ.

— Моята билка, разковничето.

Нежно откъсна с уста едно зелено растение с разперени лопаткоподобни листа. Завъртя муцуна и поднесе растението към ръката ѝ. Вейницата го сложи сред останалите билки в букета си.

— А сега се дръж, тръгваме — предупреди еднорогата и препусна в галоп.

Вейницата се наведе напред и обгърна с ръце шията ѝ. Първо усети, как стана студено. Леденият въздух лизна кожата ѝ.

Едновременно със студа пейзажът започна да се променя. Пролетното поле отстъпи мястото си на есенна ливада, изпъстрена с цели кервани коли, добитък, животни и шатри. Чу зад себе си тропот на копита. А отпред видя галопиращи конници, които тичаха към голямо дървено съоръжение — трибуна. Еднорогата също се измени пред очите ѝ: от снежно-бяла козината ѝ потъмня до кремава, слънчевата грива вече бе тъмно-кафява, а на мястото на рога се появи звездообразно петно с цвета на гривата. А в ръката си вместо букет от билки тя стискаше отворена книга.

Х ГЛАВА

РОГ ОТ ЕДНОРОГ

Безмер отвори очи и като в просъница видя как загиват другарите му, пометени от юдината стихия. Някои се въргаляха по земята, убити от стрели, но телата на повечето от тях ги отнесоха юдите. Сякаш не бяха съществували. Чу последните писъци на русите фурии и усети финалния полъх на влажната жегга, която си отиде заедно с тях и отстъпи място на студа. Отрезвяващ и съживителен студ. Той проникна в по чудо оздравялото му тяло и избистри съзнанието му. Окървавената стрела лежеше до него. Дрехата му, напоена с кръв, беше разкъсана точно на гърдите, но по тялото му нямаше дори драскотина.

— Какво значи това, ветровете да го отнесат? — каза на глас и притихна.

Дори слухът му се бе възвърнал. Чувайки собствения си глас, той постепенно го проумя и това.

Спомени нахлуха в съзнанието му, което за първи път от много време насам бе бистро, ясно и изцяло негово. Припомни си кратки мигове на самоосъзнаване сред яздещите мраконеми, спящите мраконеми, убиващите невинни хора мраконеми. И той — един от тях — яздец, спящ и убиващ невинните. А през останалото време — мъгла, сиво съществуване в пропаст, изсмукваща живота, във водовъртеж от помитаща личността енергия. И накрая — лицето на Загарда, очите ѝ, плувнали в страх. Ръката му, вдигната да я удари и замръзнала в онзи миг на осъзнаване, в момента преди смъртта. Стрелата, изпратена от онази руса жена се заби право в гърдите му. Но ето, че бе жив. По-жив от всякога.

Мъжът се надигна и седна. В далечината препускаха ездачи. Конете на мраконемите, останали без стопаните си, пасяха навред около него. Докъдето поглед стигаше се белееха шатри, а сред тях покрити коли и каруци. Но липсваха хората, а мяркащите се тук-там

тичаха все в една и съща посока, обратна на мястото, където седеше той.

„Дърво на предците ми, а сега накъде?“. Потърка с длан чело и се замисли. Първо да свали тази напоена с кръв дреха, която лепнеше по гърдите му и заедно със студа бе източник на особено неприятно усещане... Безмер се изправи, свали дрехата и я захвърли небрежно. Потрепери и изруга, не можеше да остане дълго гол. Леденият ветрец хапеше прекалено люто. Огледа се и за късмет видя недалече мечата кожа, захвърлена от Бендидора до угасналия вече огън. Извървя разстоянието до нея с особено усещане за щастие, че е отново жив и крачи, накъдето си поиска. От него зависеше къде ще отиде, какво ще направи и как ще живее занапред. Не от Салистар, не от изсмукващата личността мраконемска енергия, не от Крон или Бес, а от Безмер, от собствените му желания и намерения. При това той вече знаеше какво иска. Бе видял в погледа на Загарда любовта, която отхвърли навремето. Любов, която не бе заслужил, защото я бе разменил за ненаситните си планове за бъдещето. Нито една жена не влизаше в сметките му тогава, защото щеше да го отдалечи от богатството и властта, които жадуваше да постигне, служейки на Салистар. Какво можеше да му даде едно селско девойче, при това бедно сираче, останало само със старата си луда майка? Какво друго, освен купища деца, за чиято прехрана трябваше да върши черна и неблагодарна работа от сутрин до вечер.

Вече не мислеше така. Искаше да има човек до себе си. Някой, с когото да посреща новия ден и тъмната нощ. Някой, с когото да изгради общо бъдеще с купища деца и черна, неблагодарна работа. Наметна кожата, завърза връзките и се огледа за коня си. Загарда навярно бе някъде там, накъдето бягаха всички наоколо.

* * *

Таласъмът седеше свит в най-мрачния и претрупан с вещи ъгъл на колата, напъхал вълнените тампони в ушите си. До него се бяха изтегнаели и трите черноглави псета. Анза, Беркут и останалите раханяни отидоха да гледат боя между претендентите и то ги пусна в колата, където иначе не им даваха да припарват, най-вече заради

хранителните провизии. Въпреки тампоните слухът му долавяше изключително голямо разнообразие от звуци и виковете по трибуните често предизвикваха болезнена гримаса върху косматата му физиономия.

Както си седеше свито, рязко се изправи, а двете псета се надигнаха и зачакаха с вирнати уши, разтревожени от внезапната му реакция. То чу звуци, идващи от противоположната на състезанието посока и различни от животинския вой на ури по трибуните.

Конски тропот, женски писъци, свистене на стрели и удар на метал в метал. Таласъмът прие образа на пророчица и се втурна към източника на необичайния шум. Черноглавците го последваха с разпенени в лиги грозни муцуни. Дребното му телце се затича в онази посока с неочаквана скорост, а тежката плитка се запремята лудо по гърба му. Псетата го следваха с увиснали езици, без да изостават от темпото му.

То излезе на откритото и се закова на място. Покрай него премина Звездолика в облак от светлина. Таласъмът ги позна — и нея, и ездачката ѝ. Препускащият сред сияние еднорог имаше рог и бе бял като сняг. Освен това го яздеше малко, босоного момиченце с книгата в едната ръка. Докато осъзнае, че е свидетел точно на това, което жадуваше да види и намери, светлината изчезна. Вече в кремав цвят кобилата и порасналата ѝ ездачка отминаха и пред очите му се появиха асурите. Крон се опитваше да зареди стрела в лъка си и въпреки че се справяше точно толкова неумело, колкото се очакваше от някого, който съвсем отскоро владееше и ездата, и стрелбата с лък, таласъмът настръхна и не усети как възвърна образа си. Тези мръсни дървари, по-жалки подземници и от глупавите къртиземлявици, ще я убият и ще провалят всичките им надежди и усилия, цялата им борба! Сигурно си мислят, че да вземат книгата или да убият вейницата е достатъчно. Не знаят тези нещастници, неуспели да опазят поверената им книга, че единият ключ е предмет, другият — писано слово, а третият — разумно създание, което ще я отвори само пред истинска вейница, успяла да върне мъртвец към живота.

... на този, дето притежава за всяка от кориците ключа.

А убиеш ли истинска вейница, не можеш да вземеш от нея тайната, защото купра билка изсъхва на мига от корен и затваря пътя към горната земя. Духовете бранеха тази книга, както тигрица брани

малкото си, така че освен късмет, трябваше и хитрост, а не некадърна стрелба. Мръсни подземници, без собствена памет! Щеше да се погрижи за края на жалкия им живот, стига да имаше време да се разправи и с тях.

То насъска черноглавците и хукна след асурите. Кучетата се врязаха изневиделица в краката на животните. Конят на Крон се закова на място, вдигна се на задни крака и изцвили уплашено. Въпреки това стрелата на Крон излетя, макар и отклонена от първоначалната си цел, и се спря в рамото на Бендидора. Момичето извика и се свлече върху коня. Болката бе остра и омаломощаваща. Дрехата ѝ подгизна от кръв, а когато конят ѝ постепенно намали ход и спря, тя едва събра сили да се смъкне от гърба му и влачейки се по земята, да се отдалечи встрани от пътя.

Конете на Крон и Бес, нахапани и подплашени от черноглавците, понесоха ездачите си към гората, а таласъмът продължи да тича, но не след тях, а след вейницата. Призова кучетата, които изоставиха асурите и отново се присъединиха към него. Дали можеше да е толкова лесно? Просто да я настигне и отнесе със себе си? Едва ли, но таласъмът бе длъжен да опита. Тичаше все по-бързо и по-бързо. Кучетата започнаха да изостават, не успяваха да достигнат набраната от таласъма скорост. Ето, още малко и ще я стигне, още малко и ще бъде в ръцете му.

Загарда се извърна назад и извика от изненада и страх. Вече не я преследваха конници, а три черноглави звяра с олигавени бърни и извити остри зъби. Предвождаше ги дребно, невероятно бързо създание, каквото виждаше за пръв път. Цялото покрито с козина, то гледаше съсредоточено в нея със зловещите си жълти очи и я настигаше. Още миг и щеше да докопа еднорогата. Дребният му ръст ни най-малко не я успокояваше, напротив. Неизвестността, която олицетворяваше съществото, ѝ вдъхна панически ужас. Отново я жегна онази остра болка в ръката. Момичето се обърна напред, да не гледа таласъма, защото му се струваше, че от уплаха може да падне и само от гърба на Звездолика. Въздухът премяташе косите, щипеше очите, нахлуваше през гънките на дрехите, прегръщаше я с ледени ръце. Тя разпери криле и полетя в небето. Можеше да вижда на всички страни, надолу и нагоре, напред и назад, без да е нужно да върти главата си.

Видя как таласъмът спря и вдигна глава към нея. По тялото му премина светлина и създанието прие образа на пророчица. А откъм трибуните тичаха хора, бързаха да видят каква е тази битка, за която говореха нахлулите наред състезанието очевидци на сблъсъка между мраконемите и юдите. Някой я забеляза, посочи я с ръка и извика. Хората вдигаха очи към нея, пищяха, тичаха и се блъскаха един в друг. Настана хаос. Стрелци заредиха лъковете си и ги насочиха към нея, но с няколко маха на крилата тя излезе извън обхвата им. Видя собствената си сянка да се носи по повърхността на земята и можа да я сравни по размери единствено с огромната трибуна, пред която се провеждаше турнира. Нищо чудно, че предизвика такава паника. По-добре да изчезва бързо оттук! Но къде? Тя си спомни, че може да се смали до размерите на малък гущер и в същия миг го направи. С този размер и на височината, на която летеше, вече бе невидима за хората на земята. Потърси с поглед еднорогата и я видя да препуска на изток. В суматохата Звездолика бе изчезнала незабелязано дори за таласъма. Вейницата се спусна и плавно се приземи върху гърба ѝ.

— Какво стана? Как направих всичко това? — запита тя Звездолика, но кобилата не реагира по никакъв начин на въпроса ѝ. „И какво, ветровете да го отнесат, да правя от сега нататък?“

* * *

Вананд тичаше, а студеният въздух влизаше с болка в гърдите му. Той избутваше грубо хората, които в паниката си препречваха пътя му, но посоката, към която се стремеше, го отведе в центъра на гъстата тълпа. „Ветровете да го отнесат дано!“ ядоса се той, трябваше да ги заобиколи, иначе щеше да се измъкна от този лабиринт до следващия цикъл на Живото Дърво! Но когато се обърна, за да се върне назад, установи, че се намира пред стена от уплашени лица. Булик и Крамик, които тичаха след него, се бяха изгубили сред тая навалица. Дано поне те стигнат, дано тя е добре.

Целият този народ, втрещен от появата на змея, уплашен до смърт от вида на огромното чудовище, викаше, щураше се, зовеше изгубените си близки. На Вандо му прикипя от това, че стои безпомощен и заклещен, без да е наясно дали Бендидора е жива и

здрава. Изкара яда от себе си с вик на безумие и започна да блъска, удря, рита по стъписаната тълпа. Стреснати, хората започнаха да се отдръпва от пътя му, а той, разбрал, че лудостта дава резултат, пощуря още повече, налетя на един стъписан ури и го захапа за ръката. Онзи изпищя и се изтръгна ужасен от захапката му.

— Луд, луд! — развика се и посочи Вандо с пръст.

Тълпата започна да се отдръпва от лудия и да му прави път.

Бавно и изтощен от ударите и крясъците, с чиято помощ бе принуден да се придвижва, Вандо най-сетне се измъкна и отново хукна напред. Видя ранената Бендидора, преди идващата след него тълпа да я помете, вдигна я на ръце и я отнесе надалече в пустото поле.

— Ама че си глупава, как се наниза на тоя шиш? — каза ѝ го почти нежно, когато тя отвори очи.

Въпреки слабостта си, момичето направи опит да се усмихне, но нямаше сили да отговори и замълча. Лицето ѝ бе пребледняло и едри капки пот блестяха по челото ѝ.

Вананд я сложи да легне, пречупи стрелата и я издърпа, а Бендидора изстена от болка и цялото ѝ тяло се разтрепери неудържимо. Като войник Вандо винаги носеше в себе си настойка за промивка, мехлем и превръзки. Разкъса дрехата, проми раната и я превърза внимателно. Подпря нависоко краката ѝ върху един камък и попи с кърпа мокрото от пот лице. Стисна китката, заслуша се в пулса и рече:

— Ще се справиш, принцесо, раната вече не е страшна.

Даде ѝ да пийне вода и приседна до нея. Тя се унесе в сън, изтощена от болката и загубата на кръв, а той попи още веднъж потта от лицето ѝ и загледа как народът се щура, опакова багаж, впряга добичета и коне и се готви за път. Гражданите, дошли от Каим, вече си бяха заминали. Други, набързо приготвили се за път, вече потегляха към родните си места, въпреки настъпващата студена нощ.

Забеляза сред тълпата Крамик, а миг по-късно и Булик. Бяха намерили конете и багажа. Помайваха се, очевидно го търсеха сред множеството. Вананд се изправи, развика се и замахна с двете си ръце. Мъжете го видяха и тръгнаха към него.

Булик се втурна към момичето и я огледа внимателно:

— Какво е станало?

— Стрела, ето тук в рамото.

— Но кой е стрелял по нея?

— Не знам — вдигна рамене Вананд. — Намерих я паднала хей там — и посочи с ръка.

— Какво ще правим? — зачуди се Булик — Да я оставим в двореца, а? Там ще се погрижат най-добре за нея.

Вананд се начумери и изгледа девойката изпод вежди. После припряно, сякаш ако не го направи в този момент, няма да го направи никога, викна:

— А-а-а не, този път не! Само гледате да се отървете от нея, а тя е една от нас. Ако аз бях на нейно място, мен къде щяхте да оставите, а? — язвително запита Вандо и загледа намръщен другарите си.

Булик отвори уста да каже нещо, но Вананд го прекъсна:

— Сега да не почнеш пак с твоите истории за влюбване, цветя и птички, щото вече ще ти фрасна един! И не ми обяснявай, че при семейството си Бендидора ще е най-добре. Ако беше така, досега да се беше прибрала. Криеше се от тях и затова сега е на този хал. Защото пак я оставихме сама. Или не помниш какво стана, когато я зарязахме в чифлика?

Крамик и Булик се спогледаха, а Булик подхвърли тихо:

— Мда-а-а, влюбен е — и смигна към волобара.

След миг и тримата избухнаха в смях.

— Щом остава с нас, трябва да я пренесем някак до Каим. Докато се възстанови — да може поне да язди — да отседнем в някоя странноприемница, а? Булик потърка с ръка челото си. Не поглеждаше към Крамик. Мислеше, че волобарът ще възрази и ще пожелае да тръгнат веднага за планината, да търсят юдата. Нали все тия книги му бяха в акъла. Само че този път Булик бе съгласен с Вандо и щеше да застане на негова страна.

Крамик обаче го изненада, като каза:

— Така е, ще ида да потърся някого, да наема каруца или кола, или да ни откара. А вие бъдете готови.

Мъжът се отдалечи, а Булик и Вананд седнаха до спящата Бендидора и се загледаха в отпътуващия народ и пристигащата нощ.

— Какво беше това чудо в небето, а? — обади се Вандо.

— Змей, Вананд, беше змей.

— Видях, че е змей, ама откъде се взе?

— Знам ли!? — сви рамене Булик. — Мислех, че познавам света, в който живея, но явно съм се заблуждавал. Вече и детските приказки оживяват пред очите ми.

Двамата се смълчаха.

Не след дълго Крамик се завърна тичешком:

— Намерих превоз. Раханянски търговци на мечове ще ни направят място в една от колите си.

Вананд се изправи и взе на ръце Бендидора. Другите двама натовариха багажа на конете. Крамик извири продължително и докато чакаше скитация наоколо Дурум да се отзове, рече:

— И Ермаар ще бъде в Каим. Узнах, че ще избират кан-император чрез жребий, защото турнирът се провали. Спешно е нужен водач на държавата и утре ще го коронясат официално в Каим.

— Хе, — зарадва се Булик — значи има шанс да го видим все пак.

— Има — отвърна Крамик.

Взе в ръка поводата на коня си и тръгна напред.

Корица: Ивелина Андонова, <http://xquisites.blogspot.com>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.